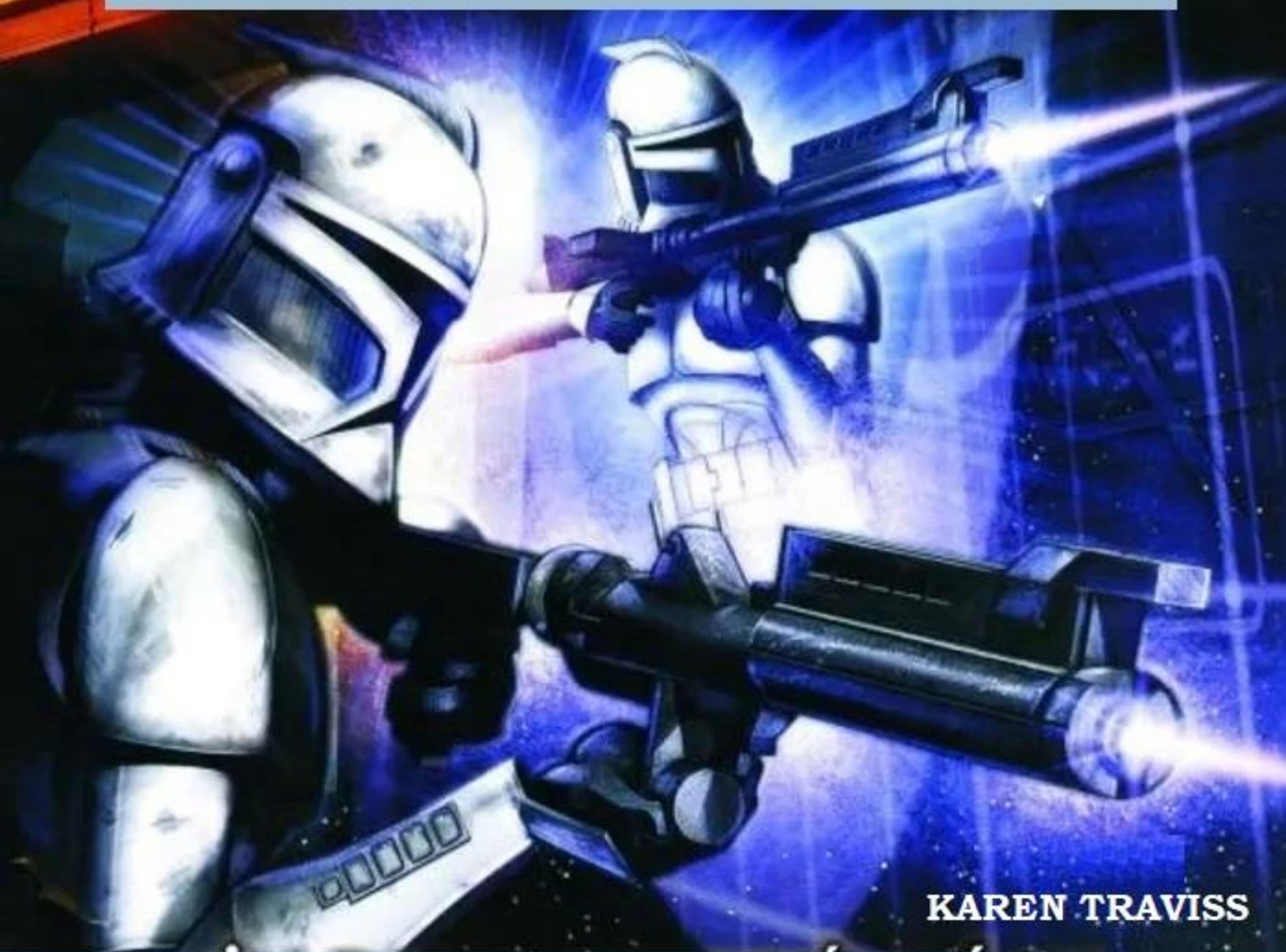
STAR WARS™

SERIA RĂZBOIUL CLONELOR

KAREN TRAVISS

FĂRĂ PRIZONIERI

KAREN TRAVISS

STAR WARS

RĂZBOIUL CLONELOR
FĂRĂ PRIZONIERI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Karen Traviss
The Clone Wars – No Prisoners
2009

Karen Traviss

Karen Traviss este o autoare de science-fiction din Wiltshire, Anglia. Este autoarea seriei Wess'Har şi a scris materiale conexe bazate pe seria Star Wars, Gears of War, Halo, G.I. Joe şi cea mai nouă serie Nomad, în colaborare cu Nick Cole şi Jason Anspach. Munca ei traversează diverse forme de media, inclusiv romane, povestiri, benzi desenate şi jocuri video.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

Cabina Căpitanului Gilad Pellaeon, nava Republicană de asalt *Leveler*, Sectorul Dantus

Cine ar vrea să devină Amiral, la urma urmei? Numai trese şi memorandumuri. Aşa îşi petrece zilele un luptător? Comitete, bugete, politică. Nu, mulţumesc. Am un război de câştigat. Oricum... comanda unei nave de război este tot ceea ce îşi doreşte – ar trebui să îşi dorească – oricine în acest joc, pentru că despre asta este vorba. Nu m-am înrolat în marină ca să scriu memorii. Căpitanul Pellaeon mi se potriveşte de minune. Aşa că vă puteţi păstra tabelul de promovare, domnilor. Nu am nevoie de validarea voastră. La naiba... ori oglinda aia e crăpată, ori încep să mă zbârcesc. Hallenei nu-i va plăcea asta.

— Domnule? Locotenentul Meriones bătu în peretele etanş. Domnule, m-aţi rugat să vă anunţ când...

— Mă bărbieresc, locotenente... *Băiatul e ca unul dintre rozătoarele alea mici şi hiperactive de pe Ber de Val, cu părul sălbatic, spasme şi atenţie zero.* Trebuie să mă concentrez.

— Nu ar fi mai sigur să folosiţi un epilator decât un aparat de ras, domnule?

Meriones şi cu mine nu suntem din aceeaşi marină, acest lucru este evident de mult timp. Iar el are relaţii. Doar aşa putea obţine un post. Există unele glume amare în Flota Republicii – dacă te agiţi, eşti în joc. Test de vedere: nu-i testăm, doar îi numărăm. Şi aşa mai departe. În zilele noastre, comisia de selecţie pare să aibă nevoie doar de puls şi de un mediu social adecvat. Suntem într-un război total. Republica nu a mai fost nevoită să lupte aşa. Acum vom afla cu toţii din ce suntem făcuţi, chiar şi Meriones. Nu-i de mirare că a trebuit să cumpărăm o armată de clone...

— Foarte bine, locotenente, mai bine ai spune ce ai de spus înainte să-mi tai jugulara.

— Inginerul-şef raportează că suntem gata să plecăm, domnule. Şi există un mesaj criptat de la un Agent Devis.

Nu e niciun zâmbet în vocea lui. Habar n-are despre Hallena Devis – şi despre mine. Aş vrea să rămână aşa.

— Voi fi pe punte imediat ce termin. Iar mesajul îl voi primi aici.

Ce pune la cale acum? De ce mă contactează în felul ăsta? Se ascunde la vedere? Chiar nu trebuie să ne facem griji. Nu-i aşa? Hallena este un agent de informaţii. Un spion: un fantomă. Dacă cineva poate avea grijă de ea într-un loc periculos, aceea este Hallena, şi asta o face atât de atrăgătoare. Eu nu găsesc

atractive femeile slabe. Chiar şi aşa... tot îmi fac griji.

Leveler este proaspăt reparată în şantierele navale Kemla, cu câteva dotări suplimentare. Întotdeauna primesc prototipuri. Poate că cei de la conducerea Flotei cred că nu este o mare pierdere dacă vreuna din noile lor jucării experimentale explodează. Aşa că acum trebuie să găsim un loc liniştit în Sectorul Dantus, departe de orice problemă şi departe de şantierele de construcții, plus câteva zile de lucru pentru a rezolva orice problemă, aşa cum ar trebui să facem. Apoi ne vom ocupa de război.

Consola biroului sună pentru a anunța că mesajul Hallenei era transferat de pe punte.

— Foarte bine, domnule. *Copilul-rozător aşteaptă ca şi cum aş avea de gând să îl citesc în fața lui.* Oh, încă ceva, domnule.

— Da...

— Căpitanul Rex vă trimite complimentele sale şi vă întreabă dacă poate veni pe *Leveler* pentru a vă întâlni. Are trupe noi şi o Padawană începătoare pe care trebuie să o pună la curent cu această clasă de nave.

— Cu siguranță. *Rex este un tip solid şi sensibil. De asemenea, spune glume foarte bune atunci când nu face pe soldatul ascultător.* Fără Generalul Skywalker?

— Fără, domnule. Doar Padawana lui. O femelă Togruta.

Deci Rex este liber să spună glume în camera de gardă. Bine.

— Foarte bine. Anunță-mă când se apropie. Poți pleca.

Mă întorc să mă bărbieresc în mod tradițional şi îmi fac griji pentru Hallena, indiferent dacă am sau nu motive să o fac.

Da, ştiu că predilecția mea pentru femeile nepotrivite mi-a ucis efectiv perspectivele de promovare. Nepotrivit pentru un ofițer, spun ei; ar trebui să fiu mai discret, să mă aşez la casa mea, să-mi găsesc o soție bună pentru carieră, care să se potrivească cu un statut profesional imaculat. Dar avem o perioadă scurtă de timp în această galaxie şi am jurat să o trăiesc din plin.

Există un război. Timpul meu poate fi... scurt.

Acum să citim mesajul. Nu, nu spune unde se află. Nu spune niciodată.

Au. Micuța rozătoare avea dreptate în legătură cu lama aia de ras, totuşi.

Capitolul 1

JanFathal a fost o membră loială a Republicii de când mă ştiu. Să nu lăsăm ca un lucru mic, cum ar fi conflictele interne, să stea în calea acestui lucru. Mă tem că dorința Fathalanilor de schimbare democratică va trebui să aştepte până când se va termina războiul, pentru că acum trebuie să păstrăm acea planetă.

Armand Isard, director al Serviciului de Informaţii al Republicii

Athar, capitala lumii JanFathal, Inelul Exterior

Praful care venea dinspre câmpie era de un cenuşiu palid, la fel de fin şi de înfundat ca pulberea de ferrocretă. Nu era de mirare că localnicii îşi țineau ferestrele şi uşile bine închise în această perioadă a anului. Hallena îşi ținea batista pe gură şi pe nas, dar praful tot reuşea să-şi facă loc în ochi. Vederea i se încețoşa; clipitul nu-i ştergea ceața. Fu nevoită să se adăpostească într-o uşă din piața principală în timp ce încerca să-şi frece chestia din ochi.

Acum înțelegea de ce Atharii erau atât de predispuşi să scuipe pe străzi. Erau foarte buni la asta, de asemenea – precişi, discreți şi aproape eleganți în tehnica lor. De când ajunsese aici, în urmă cu câteva zile, Hallena învățase să se ferească de jeturi şi chiar să reuşească ocazional să tragă şi ea câte un jet bine țintit.

Integrează-te. Fă-te neremarcabilă – amestecă-te cu populația, ca şi cum ai fi fost aici toată viața ta… Era ca şi cum ar fi degustat un vin într-o cafenea elegantă de pe Coruscant, doar că aroma care-i umplea gura era amărăciunea minerală plată a prafului care-i acoperea limba, nu un Ondo Lava[1] bogat şi fructat…

Chestia asta e toxică? Adună. Apleacă-te puțin. Ținteşte. Scuipă tare.

Hallena puse un pic de forță. Uneori era mai dificil decât părea. Fu conştientă că cineva se îndrepta spre ea, cu capul plecat împotriva unui vânt constant care nu părea să scadă niciodată, şi atunci îşi dădu seama de ce Gilad o avertiza întotdeauna când navigau pe iahtul lui personal să testeze direcția vântului înainte să arunce lichide peste bord.

Splat.

— Ah, grozav, spuse o voce masculină. Doamnă, nici măcar nu poți să scuipi drept?

Ea trebui să-şi protejeze fața cu mâna. Fragmente mai ascuțite şi mai mari de praf îi înțepau ochii. Privirea ei zbură de la pata întunecată şi umedă de pe cracul unei perechi de pantaloni cafenii până la fața indignată a proprietarului.

— Îmi pare rău. Avu grijă să păstreze accentul potrivit. Lasă-mă să îl curăț.

— Căutați magazinul de covoare?

Ah. Ştia răspunsul pe care trebuia să-l dea. Se simțea deja mai bine.

— Am auzit că e închis la mijlocul săptămânii.

Bărbatul avea în jur de 40 de ani, era slab la față şi chelios. Se holbă în ochii ei pentru o clipă, apoi îi făcu cu ochiul. Codul simplu fusese confirmat. Era contactul ei.

— Galdovar, spuse ea.

---

[1] Ondo Lava – Vin popular în Nucleu.

Probabil că nu era numele lui real şi nu-i păsa dacă era sau nu. Tot ce conta era că omul era cel cu care trebuia să se întâlnească; şi asta era tot ce avea de gând să creadă. Nu scuipase un străin oarecare. Încrederea nu era uşor de obţinut în domeniul ei de activitate. Încrederea te făcea să fii ucis. Acesta era motivul pentru care o avea numai în ea însăşi şi de ce mâna ei se odihnea încă pe blasterul ascuns în faldurile hainei.

— Ar fi bine să fii, oricum.

— Sunt, aşa că măcar mi-am murdărit pantalonii cu femeia potrivită. Haide. Hai să intrăm înăuntru. Indică spre capătul îndepărtat al drumului pustiu cu o mişcare discretă a capului, apoi se uită în jos la pata umedă de pe piciorul său. Un mod original de a te identifica, agent Devis.

— Nu, chiar am ratat, spuse ea. Acum o îngrijora faptul că nu observase că cineva o urmărea sau o supraveghea. Era o procedură de bază a informaţiilor, la fel de inconştientă ca şi respiraţia; *conştientizarea situaţiei*. De cât timp mă urmăreşti?

— De câteva minute.

La naiba. Dacă ar fi fost un lunetist… Dar nu era, iar ea deveni complet alertă după o clipă de pauză. Clădirea de la capătul drumului era un complex de birouri cu magazine şi cafenele. Când intrară, lumea se schimbă; străzile pustii, pline de praf învolburat care făceau ca Athar să pară un oraş fantomă, făcuseră loc unei vieţi pline de agitaţie desfăşurată în întregime în spatele uşilor închise. Cetăţenii Athari îşi vedeau de treburile lor la adăpost în timpul săptămânilor vântoase de la sfârşitul toamnei.

— Sus pe scări, spuse Galdovar, făcând un gest cu degetul mare. Al doilea etaj. Birourile Uniunii.

Hallena se amestecă fără probleme în agitaţia Fathalienilor. Vorbea Bazica cu un accent Athari convingător şi – ca majoritatea dintre ei – avea pielea întunecată şi părul cu împletituri bine încolăcite. Nimeni nu avea motiv să o suspecteze că era un spion al Republicii, trimisă să se infiltreze. Se afla în Athar de mai puţin de o săptămână. Locul nu era chiar la fel ca imaginea pe care i-o descrisese raportul serviciilor de informaţii. Locurile rareori erau aşa.

— Aici înăuntru? făcu Hallena un gest, cu o mână încă adânc înfiptă în buzunar.

— Acolo, spuse Galdovar.

— După tine.

Nu, nu era chiar atât de proastă.

Uşile se deschiseră şi ea îl urmă într-o încăpere uzată de timp, cu birouri din lemn de *pleek* şi rafturi care văzuseră şi zile mai bune. Uşile interioare, însă, arătau de parcă ar fi fost dărâmate şi reparate; două dintre panouri erau din lemn nou şi strălucitor, lipsite de orice patină sau cicatrice.

— Spărgători? întrebă ea. Sau sunteţi pur şi simplu leneşi cu întreţinerea?

— Trebuie să arătăm ca atare, spuse Galdovar. Şi ştim exact cum ar trebui să arate un birou sindical după ce au făcut autorităţile o razie prin el, nu-i aşa?

Era unul dintre cei care, de obicei, făceau raidurile. Trebuia să-i recunoască punctul de vedere. Zgomotele de mişcare din spatele uşii reparate o făcură să verifice automat dacă această întâlnire se dovedea a nu fi cea pe care o negociase. Singurul loc în care se simţea în siguranţă în aceste zile era pe o navă de război a Republicii, şi nu doar din cauza lui Gilad; întreaga galaxie era agitată. Linia frontului nu se termina la graniţele planetare, şi uneori nici măcar în interiorul familiilor.

Hallena intră într-un mic birou din spate, umplut în principal de o masă ponosită. Dacă nu ar fi fost vorba de cei doi bărbați puternic înarmați care stăteau într-o parte a acesteia – putea distinge contururile armelor la fel de bine ca oricine – ar fi putut chiar să înghită povestea de acoperire conform căreia acest loc era un birou administrativ pentru *Uniunea Fabricanților, a Turnătorilor de Plastoizi şi a Meseriilor Aliate, Filiala Locală 61*.

— Ei bine, spuse ea. Ochii lor se fixară în ai ei ca şi cum nu ar fi fost pe deplin siguri că era sinceră. Unirea înseamnă putere, oameni buni, puterea muncitorilor şi toate astea. Deci, ce aveți pentru mine?

Cel mai tânăr dintre cei doi bărbați ridică o sprânceană blond-albicioasă. Nu oferi nicio prezentare.

— Mă bucur că intrați în pielea personajului, spuse el acru. Noi credem că persoanele pe care le căutați sunt acestea două.

Împinse un holoproiector pe masă, lovind cu degetul mare în comenzi pentru a activa o imagine. Era o imagine surprinsă pe furiş a unui bărbat şi a unei femei prinşi în plină alergare în timp ce se grăbeau spre un speeder; în jur de treizeci de ani, cu capetele acoperite cu şepci de muncitori de fabrică, la fel ca mii de alți muncitori din oraş.

— Merish Hath şi prietenul ei, Shil Kaval, zise el. Tipul obişnuit de nemulțumiți care fac probleme.

Hallena studie imaginea. Poliția JanFathal nu putea să-i ridice şi să-i facă să dispară, aşa cum făcea de obicei. Regentul deținea puterea absolută de treizeci de ani; nu avea cum să primească bătăi de cap de la judecătorii săi pentru că îi pusese pe toți la închisoare cu câtiva ani în urmă. Dar din acest puzzle lipseau anumite piese în mod special. Treaba ei era să le găsească.

— Am dori să rezolvăm problema, spuse bărbatul mai tânăr.

Contrastul puternic al sprâncenelor sale cu pielea de abanos era hipnotizant de ciudat; şi era evident că avea mai multă vechime în ierarhie decât părea, sau era doar incredibil de arogant.

— Nu vrem să aterizeze neinvitați câteva milioane de droizi în curtea noastră. Agitatorii pe care i-am monitorizat au fost mult mai activi în ultimele săptămâni, ca şi cum s-ar pregăti pentru ceva.

— Poate că Regentul vostru ar trebui să se concentreze pe construirea unei armate adevărate în loc să îşi risipească bugetul pe securitatea internă. Hallena luă holoproiectorul şi transferă imaginea pe propriul dispozitiv. Cu cât vedea mai multe despre unii dintre aliații Republicii, cu atât mai puțină greutate le dădea valorii lor strategice. Deci, mă puteți introduce în cercul lor sau nu? Care este identitatea mea de acoperire?

— Ei bine, soră Devis…

— Spune-mi că nu ai folosit acest nume…

Sprâncene Blonde îşi supse dinții, în mod clar enervat de întrerupere.

— Poate că suntem departe de Coruscant, doamnă, dar nu suntem nişte țărănoi. Pe legitimația dumneavoastră scrie Orla Taman. Sunteți un administrator de sindicat din Nuth, care este suficient de departe pentru a explica de ce nu faceți parte din mica lor *cabală*, şi ați fost în închisoare timp de câtiva ani pentru activitățile dumneavoastră nepatriotice. Acum sunteți liberă şi căutați să semănați disensiuni şi să grăbiți glorioasa revoluție.

Sprâncene Blonde îi dădu un card de identitate şi câteva bunuri personale

ponosite, de genul celor pe care le-ar avea un prizonier proaspăt eliberat: un comunicator de stil vechi, câteva foi împăturite de flimsi zdrențuit care arătau ca o scrisoare prețioasă ascunsă şi recitită ani de zile şi un holopliant despre virtuțile cetățenilor ascultători, de genul celor pe care toți cei eliberați le primeau pentru a rămâne *pe linia dreaptă*. Hallena le privi cu atenție.

— Am înțeles.

— Bine, atunci te ducem mâine dimineață la fabrica de armament şi te aliniezi pentru o slujbă. Se acceptă muncă ocazională cu ziua sau cu săptămâna.

— Am un CV impresionant?

— Eşti pe deplin competentă în îndepărtarea deşeurilor metalice de pe podelele fabricilor. Un geniu cu mătura.

Cu siguranță era mai bine decât să se dea drept neurochirurg. Nu existau cunoştințe profesionale pe care să le blufeze atunci când împingea o mătură. Nici măcar nu trebuia să pretindă că o mai făcuse înainte.

— Foarte bine. O să mă întorc în modesta mea cocioabă şi o să mă duc mâine să cerşesc de lucru.

Bărbatul mai în vârstă care stătea lângă *Sprâncene Blonde* vorbi pentru prima dată. Arăta ca o bucată de granit care fusese aruncată de o avalanşă, cu toată soliditatea pătrată şi cenuşiul stâncos, genul de om care ar fi rămas ferm până când timpul s-ar fi scurs în jurul lui.

— Dacă eşti prinsă, spuse el, te vor ucide şi se vor ascunde, iar noi va trebui să o luăm de la capăt. S-ar putea să nu avem timp să facem asta.

Era cea mai simplă dintre afirmații, orbitoare prin evidența ei.

— Seamănă cu toate slujbele pe care le-am mai făcut până acum. Hallena se ridică să plece. Mâna i se odihnea încă pe blaster. O să vă contactez din nou când voi avea ceva util pentru voi.

Poate. O să văd cum merge treaba. Asta e pentru Republică.

Dublura granit-blond nu se mişcă în timp ce făcea un pas sau doi înapoi fără să se întoarcă. Dintr-un motiv oarecare, se simțea mai precaută în această clădire, printre aliați cunoscuți, decât afară, înconjurată de potențiali asasini.

Dacă se aventurau vreodată în acest vânt, desigur …

În locuința ei, o cămăruță sumbră şi înghesuită deasupra unei băcănii, praful omniprezent se strecurase prin fiecare crăpătură şi lăsase un convenabil sistem de avertizare a intruşilor pe fiecare suprafață plană. Hallena închise în urma ei uşile din față ale magazinului şi rămase o clipă ascultând şi verificând cine şi unde ar putea fi. Când studie stratul subțire de praf, urmele de paşi şi zgârieturile făceau o cărare curată între uşile laterale ale magazinului şi locuința proprietarei de vizavi. Stratul de pe scări era încă netulburat, însă. Nimeni nu urcase în camera ei de când plecase. Nu avea niciun motiv real să verifice. Era doar o obişnuință; o obişnuință atentă şi precaută.

Uşile magazinului se întredeschiseră şi proprietara în vârstă îşi băgă capul prin deschizătură, zâmbind pentru a dezvălui mai multe goluri decât dinți.

— Nu va mai dura mult, draga mea, spuse ea. Regulat ca un apus de soare, vântul ăsta. Se va potoli până mâine pe vremea asta şi apoi vor începe ploile.

— Îmi amintesc, minți Hallena. Părea ca şi cum femeia nu credea că era din partea locului. Obişnuiam să vizitez Athar când eram copil. *Nu forța nota, nu porni o conversație*. Mâine mă duc să-mi caut o slujbă. Voi fi plecată toată ziua.

— Eşti cam secretoasă.

La naiba, e sensibilă la Forță sau ceva de genul ăsta? Riscul ăsta n-o tulburase niciodată pe Hallena, dar războiul o făcuse brusc să conştientizeze câte ființe existau care îi puteau simți sentimentele sau chiar să încerce să-i modeleze gândurile. Spionilor le plăcea să fie ei cei care dădeau formă gândului şi simțeau. Era ordinea firească a spionajului.

— Tocmai am fost eliberată din închisoare, spuse Hallena în cele din urmă, în mod corespunzător stânjenită. Nu este ceva cu care vreau să mă laud. Nu vă faceți griji – nu este nimic violent sau necinstit.

— Niciodată nu este, spuse femeia, brusc serioasă. În zilele noastre este întotdeauna politica.

Hallena nu continuă mai departe. Se retrase în camera ei şi îşi petrecu restul zilei jucându-se cu trusa de comunicații – minimă, ascunsă în vechiul comunicator, nimic care să o facă să pară prea bine echipată în această lume austeră – şi observând activitatea de pe strada de dedesubt printr-un mic petic transparent din geamul murdar făcut din oțel transparent. Da, vântul părea să scadă; câțiva oameni mai ieşeau pe trotuare, unii purtând ochelari de protecție, alții cu gura încă acoperită de eşarfe, dar păreau să ştie că se apropia un răgaz.

Cât timp o să mai stau aici?

Hallena era bucuroasă că nu fusese niciodată un agent în adormire, trăind sub acoperire o viață întreagă, până când un controlor pe care nu-l văzuse niciodată ar fi apelat-o în sfârşit într-o zi şi i-ar fi dat o misiune în cadrul unei lumi pe care ar fi putut ajunge să o considere ca fiind a ei. Scurtele reprize de a fi *cineva* sau *altcineva* erau mult mai uşor de gestionat.

Nu pot trăi atât de mult în minciună.

Gil Pellaeon ştia exact ce era şi o accepta ca atare. Era o sursă rară de stabilitate sinceră în domeniul ei de activitate. Nici măcar nu ținea cu ea vreo holoimagine a lui: era prea riscant, ca orice bun personal autentic care ar putea să o identifice dacă ar fi fost capturată. Dar Gil înțelegea natura relației lor – momente furate, negări, nicio perspectivă reală de fericire domestică de rutină, zilnică şi confortabilă ca în cazul altor cupluri – pentru că meseria lui nu era atât de diferită.

Va supraviețui vreunul dintre noi suficient de mult pentru a scăpa, pentru a se pensiona? Gil... nu, el îşi iubeşte nava. Va trebui să mă alătur lui într-o zi.

În acea noapte, Hallena dormi agitat, cu blasterul pe noptieră. La primele ore ale dimineții, zgomotul de pe stradă o trezi. Creierul ei adormit îi spuse că erau bețivii de afară, viața de noapte tipică de pe Coruscant, dar se trezi complet alertă în Athar, pe JanFathal, unde petrecerile sălbatice nu erau o rutină.

Vocea era un țipăt, un protest, nu un țipăt de bețiv. Luminile jucau pe clădirile de vizavi. Zgâlțâitul şi trosnetul uşilor forțate făcură loc speederelor care îşi turau motoarele. Când Hallena surprinse ce se întâmpla de la fereastră, văzu un bărbat şi o femeie care erau băgați într-un vehicul marcat cu semnele poliției *nu prea secrete* din Athar. Unul dintre ofițerii mascați coborî un ciomag pe capul bărbatului dintr-o mişcare exersată, în timp ce îl împingea în speederul poliției. Arestarea se încheie brusc. Luminile se rotiră iar vehiculele plecară toate în viteză. Tot ce mai rămăsese în urma lor erau uşile deschise ale casei de vizavi, lumina galbenă care se revărsa pe trotuar şi absența completă a vecinilor care să iasă să vadă ce se întâmpla. Probabil că auziseră totul. Trebuia să fi fost ceva destul de obişnuit în Athar, pentru ca luminile să nu fie aprinse şi draperiile trase la o parte pentru a vedea ce se întâmpla. Destul de comun pentru ca toată lumea să ştie că trebuie să-şi vadă de treabă.

Hallena se gândi la ironia guvernelor prietenoase, îşi aminti că se afla aici pentru a câştiga războiul şi nu bătălia, apoi – *cumva* – se culcă din nou.

* * *

Naveta Republicană, îndreptându-se spre nava de asalt *Leveler*

Generalul Skywalker putea să facă să fie un ordin, desigur. Dar nu o făcuse; fusese doar o cerere. O simplă sugestie. Căpitanul clonă Rex adăugase cititul printre rânduri pe lista lucrurilor pe care nu le învățase niciodată pe Kamino.

Bine, domnule, am priceput. Am înțeles. Vreți să scăpați pentru câteva zile de Padawana dumneavoastră. Se va face.

Ordinele erau ordine, iar ordinele date subtil păreau să aibă şi mai multă greutate. Aveau oricum dacă veneau de la Anakin Skywalker.

— Îl calc pe nervi? întrebă Ahsoka.

— Parcă o faci vreodată. Rex putu să vadă că o mică încruntare îi încrețea nasul. Hei, de ce ar crede el asta?

Ea îi aruncă o clipă o privire cu ochii mijiți, aproape teatrală, cercetând viziera în formă de T ca şi cum ar fi încercat să-l privească în ochi, apoi zâmbi.

— Eşti greu de citit, uneori.

— Toată lumea are nevoie de o pauză de la luptă, micuțo. Chiar şi Jedii. Şi chiar dacă se întâmplă în timpul antrenamentelor. Asta e tot.

Era adevărat. Rex credea asta – ei bine, în general, oricum – aşa că, dacă Ahsoka voia să testeze în Forță ce simțea el, nu o simțea ca pe o minciună. Dar el hotărâse că nu avea nevoie să ştie de ce o voia Skywalker plecată pentru o vreme, iar dacă ea voia să ştie – ei bine, era timpul să învețe despre *nevoia de a şti*. Avea să aibă ceva probleme în a stăpâni acea abilitate.

Era mai preocupat de cei şase noi soldați clonă repartizați *Companiei Torrent*. Erau într-adevăr *foarte* noi. În timp ce Ahsoka privea prin hublou, cei noi stăteau pe cele două bănci, câte trei de fiecare parte, unul în fața celuilalt, într-o tăcere nemişcată şi studiată. Sergentul Coric, unul dintre cei doar cinci oameni ai săi din *Compania Torrent* inițială care supraviețuiseră asaltului de pe Teth, stătea într-o parte, părând absorbit de datapadul său. În teorie, noii băieți învățaseră tot ce era necesar despre fiecare clasă de nave de război; în practică, avuseseră parte doar de o pregătire rapidă pe Kamino, care era temeinică, dar nu înlocuia experiența practică. Şi oricine era proaspăt ieşit din Tipoca City nu putea fi niciodată pe deplin pregătit pentru lumea reală de dincolo de acea existență claustrală de antrenament, galaxia fiind o *dezordine* de mii de specii noi care nu aveau nimic în comun cu oamenii sau cu Kaminoanii.

Mă întreb cât de mult vor vedea din ea înainte să fie ucişi.

Era un gând care devenise insistent în fundul minții sale, nu suficient cât să-l roadă, ci doar un sentiment inconfortabil pe care încerca să-l îndepărteze.

Rex îi privi cu atenție, ascultând clicurile revelatoare şi respirațiile slabe care i-ar fi spus ce se întâmpla în interiorul căştilor lor. Putea să vadă ceea ce păreau să vadă şi ei; pictogramele lor de stare din afişajul căştilor îl arătau toate pe bărbatul care stătea vizavi. Ei bine, oricum, spre asta erau îndreptate căştile lor.

E nevoie de mult timp pentru a reconstrui o companie din cinci supraviețuitori. E nevoie de mult mai mult decât antrenament, de asemenea. Ce ştiu Kaminoanii despre legături? Mai puțin decât au crezut. Mult mai puțin.

Ahsoka îi întrerupse gândurile.

— Ce e atât de special la *Leveler*? Se uită pe fereastră în timp ce naveta se apropia de nava de război. Seamănă cu toate celelalte din clasa ei.

— Toate navele au particularitățile lor. Rex afişă schema lui *Leveler* în cască cu câteva clipiri rapide. Chiar şi cele care arată la fel. Dar *Leveler* tocmai a fost reechipată, aşa că are câteva jucării experimentale pe care să le încercăm.

— Jucării distructive?

— Rachete cu şoc avansate. Prototipuri concepute pentru bombardament orbital şi distrugerea navelor. Aşa că, dacă nu sunt distructive, Pellaeon ar face bine să ceară o rambursare.

Cele şase clone noi – Ross, Boro, Joc, Hil, Vere şi Ince – nu mişcară niciun muşchi. Rex trecu la comunicatorul intern al căştii sale, astfel încât Ahsoka să nu-l poată auzi.

— Domnilor, arătați-mi nişte semne de viață înainte să recurg la resuscitare…

— Recepționăm, domnule, spuse Ince. Doar… aşteptăm ordinele.

— Puteți să vă mişcați, să ştiți. Şi să vorbiți.

— Da, domnule.

Rex decise că va trebui să includă şi ceva timp de socializare în pregătire. Noii lui băieți trebuiau să se relaxeze. Poate că acum erau nervoşi în legătură cu faptul că sunt în *Legiunea 501*, pentru că o anumită reputație – şi o anumită responsabilitate – venea odată cu acea insignă. Şi dacă nu începeau să vorbească şi să îi dea toate micile indicii de individualitate care ajutau un soldat clonă să recunoască un altul într-o mare de fețe şi armuri aproape identice, atunci va trebui să recurgă la verificarea cu senzorul de numărare. Asta era cumva nepoliticos – ca şi cum ar fi trebuit să citească de fiecare dată ecusonul unui ofițer – şi o recunoaştere a faptului că, în calitate de Comandant, Rex nu-şi cunoştea oamenii.

— Aveți permisiunea de a vă angaja în glume *ingenioase* – în timpul vostru liber, continuați.

— Începem cu glumele ingenioase, domnule… imediat.

Deci Ince avea simțul umorului, până la urmă. Rex zâmbi în sinea lui şi îi lăsă să se gândească la faptul că nu mai erau pe Kamino.

Naveta se alinie cu compartimentul din spate şi se aşeză pe amortizoare cu o uşoară tresărire. Când rampa coborî, Ahsoka sări prima, înaintea lui Rex. În timp ce el îşi punea cizma pe punte, Gil Pellaeon traversă puntea de duroțel în echipamentul său de lucru gri şi se opri la câțiva metri distanță.

Poziția lui spunea că aceasta era lumea lui, nava lui; iar Căpitanul făcea legea. Se uită de sus la micuța Jedi Togruta, nu cu răutate, ci din necesitate. Ahsoka era scundă. Poate că se purta ca şi cum ar fi fost de mărimea unui Wookiee, dar nimic nu putea schimba faptul că era mică – şi copil. Câțiva membri ai echipajului se opriră să privească, unii clone, alții non-clone. Rex era pe punctul de a interveni.

— Doamnă. Pellaeon dădu din cap în mod formal, pocnind din tocurile cizmelor lustruite. Bine ați venit la bord. Primul lucru pe care îl vom face este să vă dăm echipamentul adecvat. Aruncă o privire peste umăr. Şefule? Şefule, adu-i Padawanei Tano nişte haine ignifuge şi cizme de siguranță. Cea mai mică mărime pe care o pot găsi în magazine. Taie din lungime dacă e nevoie.

Rex nu se gândise de fapt să o avertizeze pe Ahsoka în legătură cu ținuta potrivită pentru a face cunoştință. Era o chestie delicată să-i spui unei femei cu ce să se îmbrace, mai ales unei Jedi, chiar dacă era o fată de paisprezece ani. În plus,

Pellaeon era mult mai amabil cu doamnele. Căpitanul îşi ţinea ochii fixaţi în ai ei.

— Nu am fost nevoită să port uniforme de luptă pe nicio altă navă, spuse Ahsoka cu rigiditate.

— Nu eşti îmbrăcată corespunzător, draga mea. Tonul lui fu foarte paternal pentru o clipă. Noi nu expunem carnea pe această navă, nu numai pentru că este nepotrivit, indisciplinat şi distrage atenţia, ci şi pentru că o navă este un loc periculos. Margini ascuţite, substanţe chimice nocive, eşapamente fierbinţi, scântei de arme. Siguranţa pe primul loc, Padawan. Îmbracă-te.

— Dar eu lupt aşa. Dintr-o dată, Ahsoka deveni o tânără oarecare care îşi apăra alegerea vestimentară în faţa unui părinte obtuz, şi nicidecum o Jedi. Se uită în jos la picioarele goale şi la mijlocul corpului ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc că le avea. Şi nu mă rănesc niciodată. Amiralul Yularen m-a lăsat…

— Amiralul Yularen poate să facă ce vrea pe propria lui navă. Această navă este domeniul meu. Îmbracă-te, te rog, Padawan Tano.

— Dar eu întotdeauna…

— Nu pe nava mea.

Rex nu avu de ales decât să stea în poziţie de drepţi şi să aştepte să se încheie bătălia voinţelor. Noii soldaţi erau lăudabil de nemişcaţi într-un şir ordonat la stânga lui; Coric se legăna înainte şi înapoi pe călcâie foarte discret, mişcarea fiind aproape nevăzută, cizmele scârţâind puţin. Pellaeon aşteptă, apoi întinse un braţ în lateral când şeful de echipaj veni cu paşi mari spre el, cu o pereche de cizme solide şi o salopetă împăturită de un albastru închis. Pellaeon luă obiectele fără să se uite măcar în jur şi i le înmână Ahsokăi.

— Mulţumesc, spuse ea, cu bărbia în jos, apoi tropăi înapoi pe rampă.

Umerii lui Pellaeon se relaxară vizibil.

— Doamne, Rex, Skywalker nu le spune subalternilor săi să se îmbrace? Ce crede el că e asta, o navă de croazieră?

În momente ca acesta, Rex savura adevărata valoare a căştii sale. Reduse pentru o clipă la tăcere sistemul audio al căştii cu o mişcare rapidă a ochilor, râse răguşit, apoi porni din nou difuzorul.

— Vreţi să-l întreb, domnule?

— Rex, ţie îţi place toată chestia asta…

— Mie, domnule? Niciodată.

— Suntem amândoi Căpitani, Rex… Spune-mi Gil. Lasă deoparte *domnule*.

— Căpitanul de marină este mai mare decât cel de armată, domnule. Strict vorbind.

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu, omule, şi vino să bei ceva.

Bătrânul Pellaeon. Nu dădea doi bani pe protocol. Rămaseră în tăcere. În cele din urmă, Ahsoka coborî pe rampa navetei, cu uniforma albastră strânsă la brâu, cu mânecile prea lungi rulate până la încheieturi, şi se prezentă la Pellaeon.

— Asta e de ajuns? Săraca puştoaică; părea stânjenită. Dungile viu colorate de pe cele trei cozi cefalice păreau mai vii ca niciodată – o *îmbujorare*, învăţase Rex, uneori de disconfort, alteori de furie. Bănuia că de data asta era puţin din amândouă. Vreau doar să ştiţi că este atât de largă încât o să mă împiedic de ea şi o să-mi rup gâtul, asta-i tot. Nu e foarte sigură.

— Vei creşte în ea, draga mea, spuse Pellaeon, părând mulţumit. Iar Jedii sunt prea conştienţi de spaţiul înconjurător ca să se împiedice, nu? Şeful Massin te va conduce la cabina ta.

Pellaeon aşteptă ca Ahsoka să disparǎ prin uşile calei aflate spate, apoi se întoarse spre Rex.

— De cât *răgaz* ai nevoie?

— Mi s-a spus că între două şi trei zile.

— Ah, atunci nu tu ai cerut o pauză pentru oamenii tăi.

— Nu. Rex păşi cu grijă. Generalul Skywalker are motivele lui ca să dorească să opereze singur, oricare ar fi ele, iar Padawana sa este încă în stadiul de *prea curioasă.* Apreciez foarte mult ajutorul tău, Căpitane.

— Plăcerea mea. Pellaeon le făcu semn soldaților; Coric îi urmă ca un câine de turmă. În plus, s-ar putea să mă ajuți să pun în formă o parte din echipajul meu. Ah, unde sunt zilele în care un ofițer comandant putea să arunce un subaltern inutil prin sas fără să se preocupe de completarea unor formulare...

— Ar fi foarte nesportiv, domnule, spuse Coric. Asta dacă nu le dați un avans de cincizeci de metri.

Pellaeon râse. Dar, la fel ca tot umorul din acest război, era un înveliş subțire peste o anxietate permanentă, iar echipajul sfârşea prin a muri în vidul greu, iar singurul mod în care majoritatea personalului părea să facă față era să glumească în moduri care păreau nepotrivite pentru ființele aflate în pace şi siguranță.

Rex râdea oricând putea. Asta era cel mai aproape de noțiunea de *timp de odihnă* pe care îl putea avea vreodată: printre alții care îl înțelegeau, departe de civilii de pe Coruscant care nu l-ar fi înțeles niciodată – o legătură sigură între cele două extreme.

— O să fie plictisitor, domnule, îi spuse Coric în timp ce mergeau pe coridorul spre sala de mese. Şi într-un mod bun.

— Profită din plin, spuse Rex. Prindeți din urmă nişte somn. Cu toții.

Două sau trei zile de relativă inactivitate erau exact ceea ce aveau nevoie. Tot ce trebuia să facă era să o țină ocupată pe Ahsoka. Şi cât de greu putea fi asta?

O siluetă minusculă venea prin pasaj spre ei, acceptând remarcabil de bine perechea de cizme de siguranță cu bombeuri din duroțel. Cozile cefalice ale Ahsokăi se legănau ca nişte împletituri.

— Sunt gata, Rex. Radia de bucurie. Arată-mi compartimentul cu rachete de şoc.

* * *

Athar: dimineața următoare

— Tu! strigă supraveghetorul de la porțile fabricii. Era de o paloare izbitoare şi, pentru o clipă, Hallena crezu că este albinos. Dar era doar foarte blond, o ciudățenie în Athar. Tu, cea cu eşarfa roşie! Vrei să lucrezi la un atelier mecanic?

Îşi dădu seama că arăta spre ea. Stătea în rândul zdrențăros de muncitori din fața fabricii de muniții, doar una din mulțimea care aştepta să primească munca repartizată pe zile. *E o modalitate excelentă de a evita controalele de securitate. Unele dictaturi sunt atât de minunat de proaste*.

— Nu, domnule. Ăsta era întotdeauna cel mai greu joc pentru ea: să se prefacă respectuoasă. Doar să mătur. Aveți vreo treabă?

Praful cenuşiu plutea peste tot ca o zăpadă fină şi murdară. Cel puțin vântul scăzuse.

— Întotdeauna avem treabă la măturat, spuse supraveghetorul, ridicând în aer

o grămadă de praf ca demonstrație. Mai ales acum. Vino aici. Unde ți-e legitimația?

Hallena se strecură în fața rândului, atrăgând priviri supărate şi invidioase, ca şi cum i s-ar fi acordat un fel de privilegiu. În timp ce se întorcea în lateral pentru a se strecura printre doi bărbați – *ține minte, atenție la limbajul trupului, gândeşte pasiv, fii umilă* – atrase atenția unuia dintre ei, şi fu un moment de aducere aminte, de revelație. Se uita în ochii unui om înfometat; nu la propriu, pentru că părea solid construit, dar un om disperat să găsească o zi de muncă, şi poate că ea i-o smulsese. Bărbatul o privi înapoi. Pentru doar o bătaie de inimă, nici măcar o secundă.

Nu mai văzuse niciodată privirea aceea pe Coruscant, nu de aproape. Dintr-o dată, înțelese ce era în inima inamicului cu care se confrunta; şi asta o sperie mai mult decât navele de război şi invaziile, pentru că nu putea fi doborât, bombardat sau adus la o masă de negocieri. Era chipul disperării, al unei frici şi al unei nevoi atât de primare încât putea fi mobilizat pentru a face orice.

Suntem de partea unui ratat. Locul ăsta e pregătit pentru o revoluție. Nu e de mirare că Separatiştii vor să vină aici. Un impuls, o lovitură…

— Hei, ce mai aştepți? strigă supraveghetorul. Vrei slujba sau nu? Am o sută de oameni pregătiți să-ți ia locul, drăguțo.

— Îmi pare rău, domnule. *Un tip arogant. Sper să am motive să te pun la pământ…* Imediat, domnule.

Hallena îşi smulse privirea şi trecu mai departe prin rând. Nu-şi dăduse seama că fusese atât de evident. Fusese doar o privire de o fracțiune de secundă. Va trebui să fie mult mai atentă într-o societate în care toată lumea era în mod clar orientată spre supravegherea şi denunțarea aproapelui pentru a supraviețui.

Îi întinse supraveghetorului actul fals de identificare. Acesta îl luă, îl introduse într-un cititor şi se uită fix la ecran. Nu era prima dată când stătea pe acea muchie de cuțit între viață şi moarte, sperând că nu-i fusese dezvăluită acoperirea, dar…

Hei, încă nu sunt în spatele liniilor inamice. Mă aflu aici cu acordul şi cu ştiința Regentului. De ce mă simt aşa?

Supraveghetorul zâmbi în timp ce se uita la afişaj. Probabil că îi arăta dosarul ei din închisoare.

— Ți-ai învățat lecția, deci, scandalagioaico?

— Vreau doar să-mi țin capul plecat şi să pun mâncare pe masă, spuse ea.

— Dacă simt măcar o singură dată că agiți gloata aici, îți tai personal gâtul.

Da, asta era cea mai grea parte a muncii sub acoperire. Să nu te holbezi la botul unui blaster; să nu te temi de descoperire şi de o moarte singuratică, anonimă, neştiută şi la mare distanță de casă. Cel mai insuportabil moment pentru Hallena Devis era să-şi muşte buza în timp ce un gunoi ca acesta îi insulta inteligența şi să nu-şi facă instantaneu dreptatea pe care o merita din plin. Dar era sigură că va putea găsi câteva momente pentru asta în programul ei încărcat de mai târziu.

— Aşa cum am spus, murmură ea, cu ochii coborâți, urând chiar şi faptul că era în stare să se prefacă supusă, vreau să mănânc. Asta e tot.

Supraveghetorul păru să simtă că se făcuse înțeles.

— Prezintă-te la biroul de personal, spuse el, şi se dădu înapoi pentru a o lăsa să intre în incintă.

Uşile principale ruginite se despărțiră pentru a o lăsa să intre, iar zgomotul zdrăngănit, şuierat, pulsatil al unei fabrici ocupate se revărsă într-un val asurzitor. O dureau urechile în timp ce mergea cu capul plecat prin hangarul cavernos, trecând pe lângă liniile de asamblare unde zeci de muncitori sigilau recipiente mici sau

verificau componente din duroţel cu ajutorul unor bare de măsură, dar nimeni nu o băgă prea mult în seamă. Un bărbat ridică privirea, zâmbi, apoi se întoarse la nituirea unei foi de duroţel în jurul curbei a ceea ce părea a fi o ţeavă de eşapament.

Până când Hallena ajunse la biroul de personal – o cabină ponosită în capătul celălalt al etajului fabricii – o droidă ponosită care părea într-o stare mai proastă decât metalul care se ciocănea în jurul ei o privea cu atenţie. În timp ce un braţ continua să amestece flimsiuri şi celălalt bătea pe o tastatură de numărare, întinse un manipulator montat pe spatele ei. O mătură făcu un arc de cerc în acea a treia mână şi aproape că o lovi peste picioare. Dacă făcea cineva vreun studiu de eficienţă, droida obţinea de fiecare dată o sută de puncte. Hallena se întrebă ce făcea cu picioarele sub birou. Niciun membru nu stătea degeaba, asta era sigur.

— O mătură, spuse droida. Dacă o strici sau o pierzi, o plăteşti. Mături toată podeaua zonei de producţie, plus băile şi coridoarele. Pauză de masă de zece minute când sună claxonul. Pleci acasă când locul este inspectat şi aprobat de supraveghetor. Dacă acesta aprobă, eşti plătită şi te întorci din nou dimineaţa. Dacă nu aprobă, nu primeşti nimic şi nu te mai întorci. Ai întrebări?

Hallena fu tentată, dar disciplina ei îşi făcu pe deplin efectul. Nici măcar nu se gândi la o replică tăioasă.

— Nu, spuse ea, şi luă mătura în ambele mâini. Nu am nevoie de un plan al etajului ca să mă orientez, nu-i aşa?

Droida era incapabilă să rânjească, dar reuşi să-şi transmită destul de bine dispreţul, pur şi simplu, cu pauze care ar fi făcut invidios un actor.

— Ce e de găsit? spuse în cele din urmă. Ochii în jos, găseşti praful, împingi mătura. Opreşte-te când poţi vedea culoarea originală a plăcilor. Orice altceva găseşti murdar – mătură-l.

Aşa că Hallena reuşi să dispară instantaneu în interiorul forţei de muncă. Până aici, totul era bine. Se îndreptă spre băi şi se concentră să pară autentică. *La naiba, băie put.* Dacă avea nevoie de vreo scuză pentru a pleca de pe podeaua fabricii, o găleată de dezinfectant şi o perie ar fi fost acoperirea perfectă pentru a se retrage. Se apucă de treabă. O scanare rapidă şi discretă cu senzorul de microfoane setat în cronometrul de la încheietura mâinii ei arătă că nu exista nicio cameră de supraveghere care să se asigure că muncitorii nu zăboveau prea mult timp cu o copie a unei holoreviste.

Oare restul planetei e la fel de rea ca aici? Serviciul de Informaţii spunea că da. Dar nu era problema Republicii. Tot ceea ce conta era să-i oprească pe Separatişti să-l răstoarne pe Regent şi să invadeze planeta. *Poate că vor putea răsturna regimul când se va termina războiul. Nu e un aliat care să-mi placă foarte mult...*

Singurul lucru bun în a trăi într-o dictatură ca JanFathal, totuşi, era că informaţiile subterane, schimbul de ştiri şoptite şi bârfe, erau mult mai rapide şi mai bune decât pe aleile plăcute de pe Coruscant, unde erau mai preocupaţi de scorurile din meciurile de *smashball* şi de actriţele de holofilme scandaloase. Aşa erau democraţiile: nu ştiau ce aveau până nu pierdeau. Aici, informaţia era preţioasă. Secretele contau. Şi după o oră, Hallena ieşi cu spatele dintr-un compartiment de baie pentru a-şi găsi calea de măturare blocată de doi muncitori în salopete gri închis. Probabil că hainele lor de lucru fuseseră cândva de o altă culoare, dar praful acela gri ajungea peste tot. Hallena se opri şi se sprijini pe mătură.

— Mama mea obişnuia să spună să ridici picioarele când face curăţenie o doamnă...

Cei doi erau cunoscuți. Ar fi trebuit să fie. Le studiase holoimaginile destul de mult timp.

— Soră Taman, spuse lucrătoarea, întinzând mâna. Cred că eşti din nou printre prieteni. Eu sunt Merish Hath, iar acesta este tovarăşul meu Shil Kaval. Suntem din sindicat.

— Sindicatul, spuse Hallena încet, mi-a adus câțiva ani de închisoare.

— Vremurile se mai schimbă, spuse Shil. Dar nu suficient de repede.

Hallena se întoarse la măturat.

— Nu te aştepta să te ajut să le grăbeşti…

Merish blocase efectiv ieşirea. Totul funcționa mai bine decât sperase Hallena.

— Se spune că ai fost o activistă angajată în Nuth înainte ca Regentul să dispună să fie ras oraşul de pe fața pământului.

O, grozavă şedință de informare. Ce? Când a fost ras?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Şi avem mai mulți prieteni care să ne susțină, acum că a început războiul.

Hallena făcu o pauză, se îndreptă şi îşi păstră o față sceptică. Oamenii disperați făceau într-adevăr lucruri disperate. Aceasta era, aşa cum spusese şi *Blondul*, calea de infiltrare a Separatiştilor aici. Avea să fie o treabă mai simplă decât crezuse ea.

Poate doar câteva săptămâni. Poate că voi găsi ceva timp cu Gil. Poate că nu mă voi simți deloc prost când voi privi înapoi la modul în care i-am împiedicat pe aceşti oameni să pună capul Regentului lor într-o țeapă binemeritată.

— Ar fi bine să fie bine, spuse ea. Nu mai vreau să stau la închisoare.

— Nu va fi nevoie, spuse Merish. Toate astea se vor schimba.

Hallena mai reuşi o clipă de ezitare atentă şi apoi strânse mâna femeii. Shil o bătu pe spate.

Acum – *abia acum* – se afla în spatele liniilor inamice.

Capitolul 2

Chiar crezi că jumătate de galaxie ar fi de partea lui Nute Gunray pentru că toate acele planete, toți locuitorii lor, sunt răi? Ce înseamnă răul, de fapt? Cum pot fi atâtea ființe atât de... rele? Pentru fiecare politician intrigant al Federației Comerțului care vrea să zdrobească Republica, există trilioane de ființe care au motive reale să urască regimul de pe Coruscant. Tot ceea ce aşteptau era un lider care să le ofere o scuză pentru a face ceva în acest sens.

CORMEN A'LANTI, analist politic, HNE[2]

Blocul de apartamente al Senatoarei Amidala, Districtul Senatului, Coruscant

Padme iubea surprizele. Acum, cu siguranță, avea să primească una.

Anakin Skywalker se clătină pe parapetul aflat la două etaje deasupra balconului ei, judecând saltul pe care va trebui să-l facă pentru a ateriza pe balustrada de dedesubt şi apoi să se strecoare nevăzut prin uşile din oțel transparent. Va trebui să şteargă înregistrarea camerei de supraveghere, desigur – o mică ştergere cu Forța, aplicată rapid şi discret – dar devenise foarte bun la asta. Înțelegea nevoia de a proteja politicienii într-un război ca acesta. Propria lui soție nu avea nevoie să fie protejată de el, totuşi.

Asta e o nebunie. Nu ar trebui să fie aşa.

Se uită la Oraşul Galactic. Noaptea, era magic, un câmp stelar în sine; puncte împrăştiate de toate culorile spectrului, focare de lumină intensă, efecte nebuloase asemănătoare cu cele ale unui semn iluminat de cafenea văzut prin sita unei guri de aerisire. Şi pentru toată acea lumină, toată acea viață de deasupra, de dedesubt şi din jurul lui, el era invizibil. Nimeni nu observase un bărbat într-o mantie de lână bantha maro mată care se contopea cu umbrele şi contrastele unei clădiri care se întindea la o mie de metri spre cerul nopții.

Frumos.

Anakin trase aer în piept, îşi ținu respirația şi sări. Vântul îi prinse mantia şi îl încetini, dar el îşi frână oricum coborârea cu Forța. Senzația nu era una de cădere, ci simțea cum lumea trecea pe lângă el. Când cizmele lui atinseră permacreta la cincisprezece metri mai jos, efectul de amortizare îl făcu să se întrebe cum era pentru ființele obişnuite să cadă atât de mult.

Dureros. Letal. Oare ştiu cu adevărat cum se simte pericolul pentru alte ființe?

Nu, nu ştia, şi asta îl făcu să se minuneze din nou că ființele obişnuite, soldații lui, îl urmau în situații prin care el putea să se plimbe cu ajutorul Forței, iar ei nu. Spera să nu uite asta niciodată.

Deschise uşa laterală cu grijă şi se strecură înăuntru, încă pregătit să devieze vreun proiectil de blaster dacă o speria.

— Am ajuns acasă, strigă el. Padme?

Uşile de la dormitor se despărțiră brusc şi ea veni în sufragerie, cu fața acoperită de o pastă albă şi groasă şi cu un prosop înfăşurat strâns în jurul părului.

---

[2] HNE – HoloNet News and Entertainment – HoloNet Ştiri şi Divertisment.

— Puteai să suni mai întâi, zise ea, cu buzele abia mişcându-se. Părea ca unul dintre acele numere de *folosire* a vocii în care un tip îşi făcea câinele akk performant să pară că vorbeşte. Nu mă face să cojesc asta. Trebuie să o las timp de o oră.

Anakin încercă să o îmbrăţişeze cât de bine putu fără să se apropie de ceea ce era pe faţa ei. Părea să se fi întărit, ca o tencuială.

— Nu ai nevoie de toate astea. Eşti destul de frumoasă şi fără ele.

— Chiar şi un Senator are dreptul la o noapte cu o mască de înfrumuseţare şi o holorevistă.

— Pot să mă întorc pe Inelul Exterior dacă vrei...

— Să nu îndrăzneşti.

— Ai auzit povestea cu Trandoshanul care intră într-o cafenea?

— Nu mă face să râd.

— Ei bine, Trando se duce la barman şi spune...

— Nu face asta.

— ...*Vreau patru căni de...*

— Nu face asta! Padme încremeni pentru o clipă, apoi izbucni în chicoteli, cu mâinile apăsate puternic pe faţă. Când le îndepărtă, bucăţi din mască căzură ca faţada prăbuşită a unei clădiri. Oh, am spart-o... grozav. Atâta aşteptare, iar acum trebuie să o aplic din nou.

— Nu, nu trebuie, spuse el, şi îi luă mâna. Haide. Mi-am luat câteva zile libere şi nu o să le folosim pentru tratamente de înfrumuseţare...

Padme îl urmă până la uşa băii.

— Zile? Unde este Ahsoka, atunci?

— Am lăsat-o cu Rex. Anakin o conduse uşor în cameră. Clăteşte toată mizeria aia. Haide.

Padme deschise robinetul şi îşi stropi faţa cu apă.

— Îi dai multe responsabilităţi lui Rex, Ani. Mai mult decât este nevoie.

— Se poate descurca.

Anakin privi străina cu faţa albă transformându-se din nou în soţia lui. Avea atât de puţin timp cu ea, şi era întotdeauna timp furişat, furat, aşa că până şi aceste momente prosteşti i se păreau intense şi preţioase.

— Ahsoka poate că vorbeşte de parcă ar fi Marele Amiral al Flotei, dar îl respectă pe Rex. Şi bănuiesc că unele lecţii sunt mai uşor de învăţat de la el şi nu de la mine.

— Rex poate fi foarte fermecător când vrea să fie.

Anakin se încruntă instinctiv şi apoi se simţi prost pentru asta.

— De asemenea, o poate aduce destul de repede la nivelul solului atunci când este nevoie.

— Deci avem câteva zile.

— Şi nu e ca şi cum am putea ieşi şi să fim văzuţi împreună, nu-i aşa?

— Am înţeles ideea. Ea zâmbi în timp ce îşi usca faţa, apoi îşi desfăcu prosopul din jurul părului. Discreţie... oraşul ăsta funcţionează pe bază de bârfe şi niciodată nu putem fi prea atenţi. Fă nişte cafea, dragă, vrei? Eu o să mă aranjez.

Niciodată nu putem fi prea precauţi.

O mai spusese şi înainte; ştia asta destul de bine, chiar dacă o resimţea tot mai mult pe zi ce trecea. Simplul fapt de a se plimba pe Coruscant – orice lume, de fapt – îi amintea că nu puteau face lucrurile banale pe care un cuplu obişnuit le considera de la sine înţelese: o plimbare în parc, o băutură la o cafenea, o ieşire la teatru.

Uneori se lupta cu furia lui mocnită în legătură cu toate astea, iar alteori se întreba cum putea să-şi ia în serios chemarea de Jedi în timp ce înşela nu numai Consiliul Jedi, ci şi pe Obi-Wan.

Dacă nu cred că Ordinul are dreptate cu privire la ataşament... ce altceva voi mai respinge? Unde mă voi opri?

Războiul acesta era singurul lucru precis din viața lui, în afară de Padme; avea un inamic real, tangibil, care încerca să-l ucidă, iar pe Padme o iubea până la o teamă bolnăvicioasă la gândul că ar putea fi luată vreodată de lângă el. Acestea erau cele două certitudini gemene din viața lui. Aşa că lupta şi iubea, pentru că ştia cum să le facă pe amândouă. Dar *filozofia* era mult mai greu de ținut decât o sabie de lumină.

— Ani, te-ai dus pe Charra să cultivi tu însuți cafeaua aia?

Anakin îşi ridică privirea, smuls din gândurile sale în timp ce stătea cu recipientul încă într-o mână şi cu oala de cafea încă goală. Padme alunecă în bucătărie într-una dintre rochiile ei elegante, satin albastru electric feroce care arunca o reflexie turcoaz pe dulapurile albe lucioase.

— Mă gândeam şi eu, spuse el.

Padme scoase un oftat teatral.

— Pur şi simplu nu mai găseşti ajutoare bune în zilele astea.

Îi luă recipientul de cafea şi începu să facă ea însăşi o oală. *Vezi, iată un moment obişnuit. Un Senator, o Regină, o femeie care poate schimba galaxia, făcând cafea ca orice gospodină de pe Coruscant. De ce nu? Nu asta e viața cu adevărat?* Anakin nu era sigur cât de mult putea continua aşa. Se întreba de ce Obi-Wan nu simțea ce se întâmpla. Cum putea să nu vadă agitația şi pasiunea din Forță, chiar sub nasul lui?

— Ai văzut ultimele noutăți despre Senatorul Herbin? Padme duse recipientul de cafea la nas şi inspiră adânc. Nu era un moment de distragere a atenției. Anakin ştia când ea făcea un efort să pară nepăsătoare. Este peste tot pe HNE. Se întâlneşte cu acea actriță îngrozitoare de holofilme de la *Republic Medcenter*. Cea care protestează în legătură cu războiul.

— Nu-l cunosc pe Herbin, spuse Anakin. Nu-mi pasă de bârfe. E un război în desfăşurare.

— Am vrut să spun că politicienii sunt vulnerabili la spionaj.

— Şi care este scandalul? Anakin întinse mâna spre ceştile de porțeplast translucid de pe Naboo care încă mai aveau stema regală pe ele. Că e un bărbat căsătorit, că se întâlneşte cu o protestatară sau că, evident, are gusturi proaste în materie de holofilme?

— Ştii la ce mă refer. Trebuie să fim mai atenți. Trebuie să fim mai conştienți că lumea observă lucruri. Felul în care te uiți la mine în public, felul în care vorbim. Toate micile semne.

Asta nu semăna cu Padme. Nu fusese atât de nervoasă la început.

— Ți-a spus cineva ceva?

— Nu, nu, deloc. Sunt doar la limită. Mă uit la Herbin cum este hăituit şi mă gândesc ce ți-ar face ție dacă ar afla Consiliul Jedi.

Anakin nu se gândise cu adevărat la ce ar face descoperirea pentru reputația lui Padme. Nu se gândise în acei termeni; ea nu avea atât o carieră, cât o datorie nesfârşită, aşa că nu şi-o putea imagina îngrijorată de faptul că ar fi fost forțată să demisioneze. Dacă era vorba doar de indignarea Consiliului Jedi, asta era cu totul

altceva. Se va ocupa de asta când va veni momentul. *Asta nu va continua la nesfârşit.*

— Dar noi nu suntem ca Herbin şi *cum-o-cheamă*, zise el. Noi suntem căsătoriți. Nu ne înşelăm soții. Nu e nicio ruşine în asta.

— Bine, hai s-o luăm aşa. Cafeneaua fierbea acum, trimițând aburi în aer şi aburind ferestrele. Padme opri focul şi turnă din oală. Ce ai face dacă Maestrul Yoda ar afla că suntem căsătoriți şi ți-ar spune... ei bine, ce ți-ar spune să faci? Să divorțezi de mine?

— M-ar pune să aleg între tine şi Ordinul Jedi.

Ar face-o? Anakin nu ştia de fapt. Acum că se oprise să se gândească la asta, nu mersese mai departe cu imaginația decât argumentele imediate şi avertismentele cumplite despre ceea ce ar duce ataşamentul. Nu făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă orice general, ceea ce ar fi făcut dacă aceasta ar fi fost o bătălie reală şi nu un război al ideologiilor Jedi: nu se întrebase care ar putea fi cel mai rău rezultat.

— Şi nu voi renunța niciodată la tine. Niciodată.

Nu era un răspuns. Anakin ştia asta. Ar fi vrut să spună că îi va spune lui Yoda că refuză să se supună, dar nu era sigur unde l-ar lăsa asta ca Jedi. Ar putea rămâne unul? Bineînțeles că putea. Nu era ca în Senat, şi ca în cazul partidelor, unde politicienii erau dați afară din partidele lor dacă nu votau cum trebuie. El nu avea un card de membru al *partidului Jedi*. Natura de utilizator al Forței era în sângele lui, în chiar celulele sale.

Padme luă ceştile şi îl îndrumă spre sufragerie.

— Nici eu nu voi renunța vreodată la tine, Ani. Dar să nu riscăm o confruntare cu Consiliul Jedi. Nu încă.

Anakin simți cum încep să clocotească din nou resentimentele, îndoielile şi nedumerirea. Se întinse pe canapea, cu capul sprijinit în poala lui Padme, şi se gândi la un membru al Consiliului Jedi. *Ki-Adi-Mundi are neveste. Nu doar una singură. Cinci. Şi o mulțime de fiice. Este ceva obişnuit pentru un Cerean. Dar un Jedi?*

Cereanul nu arăta ca şi cum ar fi fost corupt de ataşament. Nimeni nu menționa asta; Jedii se căsătoreau, deci, şi galaxia nu făcuse implozie. Acest fapt era ca o bantha în sufragerie, lucrul uriaş, tăcut şi amenințător pe care toată lumea îl vedea, dar despre care nimeni nu vorbea, ca şi cum nu ar fi fost deloc acolo şi trebuia ignorat cu orice preț. Tocmai pentru că Cereanii aveau o rată scăzută a natalității şi prea puțini bărbați, trebuiau să-şi ia soții. Deci Ki-Adi-Mundi putea rămâne Jedi, să servească în Consiliu şi să aibă o familie. Dintr-o dată, nimic din toate astea nu mai avea sens pentru Anakin. Nevoile lumii Cerea nu aveau nicio legătură cu asta. Fie ataşamentul era o idee proastă pentru Jedi, fie nu era.

Bine. Cum vrei tu, Maestre Yoda. Nu mă simt vinovat să ocolesc regulile pentru a le adapta la inima mea, dacă tu le ocoleşti pe baza speciei. Sau din motive de oportunitate. Sau orice altceva.

— Se spune că dragostea îl face pe un Jedi să treacă de partea întunecată, spuse el în cele din urmă. Nu văd cum poate dragostea să facă asta. Dar să fii forțat să te ascunzi şi să minți – asta e o rețetă pentru probleme. Acum, uită-te la Ki-Adi...

— Doar n-ai de gând să te certi cu Maestrul Yoda, nu, Ani? Padme îi mângâie părul. Te rog.

— Nu. Îți promit.

— Bine. Hai să profităm la maximum de aceste câteva zile.

— Eşti sigură că nimeni nu ți-a spus nimic? Eşti foarte nervoasă.

Padme întinse mâna după cafeaua ei, iar el se trezi uitându-se la fundul

rafinatei cești antice, atât de fină și delicată încât lumina se filtra prin ea.

— Sunt doar zdruncinată de treaba asta cu Herbin, spuse ea. Fă-mi pe plac.

Anakin avea să facă tot ce-i cerea. Era îndrăgostit și va fi mereu, știa asta. Nu se simțea mai puțin Jedi pentru că o iubea atât de mult.

— Așa voi face, spuse el.

* * *

Nava Republicană *Leveler*, în lucru după reechipare, Sectorul Dantus

Pellaeon alunecă ultimii câțiva metri pe scara de coborâre până la puntea tehnică inferioară, cu încălțările frânând pe șinele lustruite, și împrăștie câțiva subalterni la aterizare. Aceștia salutară în timp ce mirosul de vopsea arsă îi umplea nările și îi zgâria gâtul. Erau mirosuri noi și bune într-o navă reechipată, dar și mirosuri îngrijorătoare; acestea din urmă erau prezente aici.

— Lammin, ce naiba se întâmplă cu amortizoarele alea?

Nu fugea decât doar dacă nava se afla în acțiune, dar putea să înainteze cu o viteză record de-a lungul pasajelor. Trecu prin trapa care ducea la secțiunea principală de propulsie.

— Lammin? Se clatină ca beată de fiecare dată când facem saltul hiperspațial.

— Cred că încă avem o problemă de presiune scăzută, domnule. Lammin, inginerul-șef, era blocat în spațiul mic dintre doi pereți etanși, încercând să schimbe un șurub încăpățânat. Înjură elocvent și întinse mâna către inginerul care aștepta răbdător cu trusa de scule, ca un chirurg care face semn asistentei să-i dea un bisturiu. Ollo, dă-mi servocheia aia Weequay, te rog. E nevoie de o *muncă de precizie*.

Ollo alese cel mai mare ciocan din cutie, i-l înmână lui Lammin și își puse degetele în urechi. Lammin se aplecă cât putu de mult pe spate și aplică o lovitură puternică asupra a ceva ce Pellaeon nu putea vedea. Zăngănitul de metal rezultat fu atât de puternic încât îl duru.

Lammin mai lovi șurubul sfidător – sau orice ar fi fost – de câteva ori, pentru siguranță. Era ca și cum ar fi stat în interiorul unui clopot de mănăstire Andoană atunci când îl loveau călugării. Pellaeon își simți dinții vibrând până în sinusuri.

— Ah, asta l-a deplasat…, spuse Lammin fericit.

— Mă simt ușurat că nu ești chirurg, Șefule.

— Ei bine, dacă aș fi fost, pacienții mei nu ar fi avut dureri prea mult timp, domnule. Lammin se eliberă din spațiul mic și privi indicatoarele de pe peretele frontal. Am *eliberat* ceva. Ar fi bine să verific exact ce. Urăsc misterele.

— Continuă, spuse Pellaeon. Își deschise comunicatorul și îl apelă pe primul său locotenent. Fiecare defecțiune era adunată pe o listă și transmisă înapoi la Flotă pentru a fi transmisă supervizorilor de achiziții și, fără îndoială, contabililor pentru a le permite să se certe în privința costurilor. Secund, mai fă o notă pentru șantier, bine? Supapele de siguranță ale clapetelor de presiune…

— Domnule, îmi pare rău că vă întrerup, dar senzorii cu rază lungă de acțiune tocmai au detectat activitate în sectorul adiacent, lângă Tangar. O flotă Separatistă a ieșit din hiperspațiu, apoi a sărit din nou.

Pellaeon creă o hartă mentală tridimensională a regiunii, calculând timpul de tranzit. Dacă se declanșa ceva, trebuia să știe dacă *Leveler* putea răspunde și cât de repede.

— Stai cu ochii pe ei, Rumahn, spuse el. Este vreun prieten în raza de acțiune?

— Doar noi, domnule. Este o muncă în întuneric şi singuratică aici.

Munca trebuia să se facă în locuri îndepărtate sau foarte bine apărate în zilele astea, pentru că nimic nu invita la un atac mai mult decât o navă care nu era la eficienţă maximă de luptă. Şi nu era nimic de câştigat în a ataca fiecare navă Separatistă pe care *o vedeau*. Unii comandanţi s-ar fi putut simţi obligaţi din cauza unui sentiment bizar şi deplasat de *macho*, dar Pellaeon prefera prudenţa în locul entuziasmului ostentativ. Aştepta momentul oportun.

— Să sperăm că nu vor reprezenta o ţintă inevitabilă, atunci, spuse el. Vreau ca nava să fie gata de luptă. Încă mai avem câteva probleme.

Lăsă echipa de ingineri să îşi facă treaba şi îşi continuă turul punţilor inferioare, verificând lista de pe datapadul său pe măsură ce vizita fiecare secţiune pentru a vedea cât de bine rezista *Leveler*. Ar fi putut să-i convoace pe şefii de secţii la o şedinţă şi doar să le asculte rapoartele. Dar Gil Pellaeon nu era aşa. El trebuia să vadă. Avea nevoie să simtă. Trebuia să asculte sunetele navei. Şi avea nevoie să-i vadă pe bărbaţii şi femeile care lucrau pentru a o menţine în stare de funcţionare în spaţiu şi gata de luptă. Nimic nu putea înlocui examinarea directă a numeroaselor sisteme mici care transformau această insulă vastă şi complexă de duroţel într-o maşină de luptă. Şi se simţea ca acasă. Era o *comunitate*. Niciun civil nu putea înţelege semnificaţia emoţională a unei nave pentru cei care serveau în ea. Nu conta dacă erau clone sau non-clone; aceasta era o companie unită, iar el refuza să permită să fie altfel.

Mi-aş fi dorit doar să îi pot deosebi mai uşor… Avea totuşi tehnicile lui.

Un grup de clone trecu pe lângă el, toate cu cască.

— Domnule, spuse unul dintre ei, dând politicos din cap.

Pellaeon nu avea şapca, aşa că nu existau saluturi formale. Verifică cititorul electronic care scana taloanele armurii clonelor pentru a le identifica, iar pe ecranul micuţ apăru o listă de nume.

— Subofiţer Bren, spuse el. Aranjarea punţii de popotă este satisfăcătoare pentru toată lumea?

— O mică problemă cu presiunea apei în baia A-7-2, domnule, dar a fost rezolvată.

— Splendid. Pellaeon mai făcu o notă rapidă pe datapadul său. Continuaţi.

Deci am nevoie de un ajutor. Orice comandant al unei nave de această mărime are nevoie. Ceea ce contează este ca fiecare membru al echipajului să ştie că şi el sau ea contează.

Merse mai departe, distras pentru o clipă de gândul unde ar putea fi Hallena acum şi ce ar crede ea despre *Leveler*. Da, o va aduce la bord şi îi va arăta. Bârfele nu-l deranjau. Nu avea nimic de pierdut acum, în afară de bătălii.

În general, şantierul făcuse o treabă rapidă tipică – inadecvată pentru Pellaeon, rezonabilă pentru oricine altcineva. Întotdeauna exista câte o problemă sâcâitoare care-l irita, adesea mică dar cu potenţial letală dacă era neglijată, cum ar fi vopseaua proaspătă care bloca supapele, defecte ascunse la cabluri sau garnituri desprinse, ciupite între blocuri, gata să curgă în orice moment. Acestea erau lucrurile pe care le căuta. Orice idiot putea vedea defectele majore de la zece kilometri; el putea, în orice caz. Până acum, tot ce găsise care să-l deranjeze erau amortizoarele şi unele dintre sistemele de comandă. Problemele de soft, spuneau tehnicienii, putea fi reparate.

Reparaţi-le, atunci.

Urcând scara spre unul dintre compartimentele rachetelor de şoc, se trezi

uitându-se la Rex, în timp ce Comandantul clonă se apleca de pe portalul de deasupra. Rex, chiar şi fără armura sa distinctivă alb-albastră 501, era uşor de observat. Avea casca prinsă la centură şi purta o coafură nouă. În loc să fie ras până la un lustru fin, ca atunci când îl văzuse Pellaeon ultima oară, scalpul îi era acum acoperit cu puf scurt de păr vopsit în albastru tăiat în dungi.

— Foarte… diferit, Rex, spuse Pellaeon.

Ahsoka se aplecă peste balustrada de lângă Rex, deşi trebuia să stea în vârful picioarelor pentru a o face. Îşi mişcă cozile în dungi.

— Nu e nimic în neregulă cu dungile, domnule.

— Finala Bolo-ball, spuse Rex. Sunt oarecum fan. Al lui *Bylluran Athletic*.

Pellaeon nu avea nicio idee despre cum Rex – crescut pe Kamino fără niciunul dintre simțurile obişnuit al tribalismului geografic sau al speciei – decisese ce echipă să susțină. *Bylluran* era o echipă Sullustană. Dar majoritatea echipelor aveau fani care nu fuseseră niciodată la mai puțin de zece parseci de terenul lor de origine, iar unii nici măcar nu puteau respira aceeaşi atmosferă, aşa că poate că era… normal.

La naiba, e ca orice altă ființă. Un bărbat uman normal. E întipărită în noi toți, această nevoie de a ne alia şi de a aparține.

— Deci, Rex, ce părere ai despre îmbunătățiri?

Rex îşi puse casca la loc.

— Nu pot judeca noile rachete cu şoc până când nu le voi vedea distrugând un oraş sau o navă capitală, dar nu sunt convins că timpul de reîncărcare îmbunătățit al laserului a meritat cheltuiala.

— Asta e problema Trezoreriei.

— Poate că da, dar…

Rex se opri. Pellaeon auzi alerta de comunicații în acelaşi timp cu Comandantul clonă, un ton nazal de la micul transmițător din comunicatorul ataşat la centura sa.

— Puntea către Pellaeon, avem nave inamice care ies din hiperspațiu în sistemul Fath. Aşteptați.

— Asta e la câteva ore distanță, spuse Ahsoka. Ce fac acolo?

Pellaeon urcă pe scară şi merse spre cea mai apropiată cameră de operațiuni pentru a vedea ce era pe senzori. Fath era aproape de un culoar hiperspațial; în afară de asta, era curtea neîngrijită a Inelului Exterior, nimic remarcabil. Oare Separatiştii tocmai ieşeau din hiperspațiu pentru a primi comunicații esențiale înainte să sară din nou în altă parte, sau aveau o țintă locală?

— Câte nave? întrebă Rex. Nu-mi pot conecta afişajul căştii la ecranul de operațiuni. Încă o defecțiune pentru listă.

— Şase. Pellaeon decise că nu era rău să supravegheze flota. Comunicațiile, puteți intercepta vreun semnal?

— Sunt chiar în afara razei maxime, domnule, interveni Rumahn. O altă problemă pe care am găsit-o.

— Foarte bine, presupunând că încă mai avem propulsie, Secund, ne putem deplasa în raza de acțiune?

— Aş prefera să nu sar până când nu se rezolvă cu amortizoarele, domnule.

— Atunci, să pornim în direcția lor la viteză subluminică.

Pellaeon avea încredere în instinctul său la fel de mult ca în orice alt senzor, iar semnalele sale interne de alarmă începuseră să sune. Echipajul ştia asta. Cu cât tonul său era mai relaxat, cu atât mai îngrijorați ştia că era. Rex stătea în picioare şi

privea scanarea împreună cu el – sau cel puțin părea să o facă. Odată ce Rex avea casca pe cap, nu se putea spune dacă se uita la ceea ce era în fața lui sau era ocupat cu ceva ce se întâmpla pe afişajul căştii. Ahsoka se apropie de ei.

— O simt, spuse ea cu ezitare.

— Ce, draga mea? întrebă Pellaeon.

— O tulburare în Forță. Întinse mâna şi o ținu aproape de ecran, fără să-l atingă. Multă… mizerie care se transformă în furie.

Pellaeon nu refuza niciodată informațiile utile. Doar că prefera reperele, coordonatele şi distanțele definitive, iar Jedii îl nelinişteau; cei tineri îl tulburau cel mai mult, ca această mică Togruta, o puştoaică stângace care se certa pentru fusta ei scurtă într-o clipă şi în următoarea se transforma sub ochii lui într-o creatură străveche şi primordială conectată la ceva ce el nu putea vedea niciodată. Părea un dar imens pentru ca universul să-l acorde un astfel de copil.

— Îți poți da seama de asta atingând ecranul, nu-i aşa?

— Nu, Căpitane, dar mă ajută să mă concentrez dacă mă focalizez pe o imagine.

— Deci, asta este o evaluare a amenințării?

— Ultima dată când a spus asta, murmură Rex, următoarele cuvinte au fost *cad bombe*.

Pellaeon fu liniştit de faptul că instinctul său funcționa aproape la fel de bine ca simțurile unui Jedi.

— Voi lua asta ca pe un avertisment timpuriu, atunci.

— Îmi voi aduna oamenii, spuse Rex.

Exista întotdeauna şansa ca totul să fie în zadar; era o mare furie clocotitoare peste tot în galaxie în acele zile, iar prezicerea de probleme nu era un pariu sigur.

Dar Pallaeon ştia că nu era atât de norocos. Îşi deschise comunicatorul.

— Lammin, zise el. Anunță-mă în momentul în care repari amortizoarele alea.

* * *

O cafenea în Cartierul Metalurgiştilor, Athar, Janfathal: mai târziu în acea noapte

Hallena era sigură că nu va mai putea niciodată să-şi ridice brațele.

Douăsprezece ore. Douăsprezece ore de măturat şi frecat acea hazna de fabrică. Nu putea să măture mai mult de atât înainte să devină vizibil inactivă, aşa că ajunsese să curețe toate răcitoarele, iar mirosul de dezinfectant se agăța de ea.

Îşi sprijini coatele pe masa cafenelei şi îşi privi mâinile, cu vârfurile degetelor încă încrețite de la faptul că fuseseră mereu ude.

— Te-ai sincronizat foarte bine, spuse Merish. Shil aşeză două căni de bere în fața lor pe masă şi îşi trase un scaun. Cine te-a scos la lumină?

Hallena se afla acum în pragul de a se avânta într-o conversație care se putea încheia cu o victorie sau cu moartea. Cel puțin era suficient de epuizată pentru a se preface în mod convingător că era arțăgoasă.

— Nu trebuie să ştii.

— Adevărat. Femeia continua să se uite la uşi. Părea mai mult triumfătoare decât nervoasă. S-ar putea să găseşti câteva fețe cunoscute care să ni se alăture în seara asta.

Sper că nu. Nu există niciuna.

— Deci, ce vrei de la mine? întrebă Hallena.

Întrebări deschise, puse cu suspiciune. Era tot ce putea face. Serviciile locale de informații nu o pusese la curent cu toate golurile, evident. Nu era de mirare că aveau nevoie de întăriri din partea Serviciului de Informații al Republicii; ei erau buni doar pentru a-şi spiona cetățenii pentru prostii minore, cum ar fi… să fie nemulțumiți şi să vorbească despre asta.

— Când lucrurile se schimbă, avem nevoie de oameni în care putem avea încredere, spuse Merish. Oameni despre care ştim că nu sunt pătați de asocierea cu vechiul regim.

— Iar eu mă calific. Faptul că se dădea drept un prizonier politic proaspăt eliberat scuza orice ezitare şi neştiință din partea Hallenei. Ei bine, mulțumesc.

— Ai fost în sindicat. Ştii cum să organizezi oamenii. Vom avea nevoie de asta foarte curând.

— Las-o baltă, spuse Hallena. *Nu, nu o face. Continuă.* M-am săturat de asta. Nu pot face față perspectivei de a mă lovi cu capul de perete an după an şi de a vedea că nu se schimbă nimic.

— Oh, schimbarea vine cu siguranță, soră. Mai curând decât crezi.

— Da. Cum zici tu.

Merish avea o privire beatifică. Acesta era singurul mod în care Hallena putea să o descrie. Pe măsură ce tot mai mulți oameni se înghesuiau în cafenea pentru o bere ca să încheie ziua, iar nivelul de zgomot creştea, ea rămase cu ochii pe uşi. Locul mirosea a transpirație şi a mirodenii mucegăite. Melodii exotice – jumătăți de note discordante, nu neplăcute, doar necunoscute – răzbăteau dintr-o unitate audio veche aşezată sus pe peretele din dreapta ei. Conversațiile din jurul ei, deşi făceau parte dintr-un nivel general ridicat de zgomot, erau cumva greu de tras cu urechea, ca şi cum toată lumea din acea tavernă s-ar fi obişnuit să vorbească într-un mod care să nu atragă atenția autorităților.

Nu văzuse aproape deloc droizi de când ajunsese pe planetă, droida de birou de la fabrică fiind o excepție notabilă. Când îşi întoarse gâtul să se uite prin uşile deschise spre bucătăria cafenelei, nu era niciun droid acolo, singurul loc în care era sigură că ar fi avut ajutor mecanic. Nu putu întreba de ce. Trebuia să pară o nativă.

— Fără nenorociți de droizi, spuse ea categoric.

Ar fi putut însemna orice. Voia să spună că cineva trebuia să-i dea o replică.

— Nu, cel puțin asta nu s-a întâmplat încă, zise Merish. Carnea şi sângele sunt încă mai ieftine. Şi majoritatea oamenilor încă sunt mai docili atunci când sunt ținuți ocupați toată ziua.

Mulțumesc, Merish.

Existau tot felul de lucruri pe care rapoartele de informații nu le spuneau niciodată unui agent. Dar acestea erau lucrurile pe care îi plăcea să le ştie: îi plăcea să ştie despre atitudine. Îi plăcea să ştie *de ce*. Dar tot ceea ce i se spusese fusese că dizidenții din Athar aveau contacte regulate cu agenții Separatişti. Singura ei sarcină era să cartografieze acea rețea, să identifice cât mai mulți indivizi din ea şi să predea aceste informații altcuiva pentru a…

Pentru ce? Să observe. Să destrame. Să aresteze. Poate chiar să inunde rețeaua cu dezinformări şi agenți dubli.

Shil era atât de tăcut încât Hallena se întrebă dacă avea voie să vorbească atunci când era Merish prin preajmă. Îl urmărea cu coada ochiului şi încerca să nu pară prea curioasă să afle de ce îşi tot trăgea mâneca dreaptă până dincolo de

încheietura mâinii. La început crezu că era un tic nervos, apoi se întrebă dacă nu cumva pur şi simplu ascundea o armă. Abia când întinse mâna după bere şi scăpă un prosop de masă pe podeaua îmbibată cu apă, înțelese ce ascundea. Când se aplecă şi întinse mâna să recupereze prosopul, mâneca îi alunecă în sus şi ea văzu cicatricele. Nu erau întâmplătoare. Erau tăieturi vechi; nu erau urmele neregulate ale unui accident sau inciziile curate ale unei intervenții chirurgicale, ci o rețea atent înscrisă de tăietură după tăietură după tăietură, ca şi cum cineva ar fi încercat să-l decoreze ca pe o piesă de marochinărie Emori[3]. Ochii ei îngheţară pe cicatricele în relief pentru o secundă lungă. Ştiu fără să întrebe că nu erau o formă de artă corporală sau ceva voluntar. Câteva dintre linii aveau ramificații ciudate, ca şi cum s-ar fi mişcat în timpul procesului şi cineva trebuise să o facă din nou.

Era ciudat cum ceva ce se întrevedea atât de scurt putea să îi întipărească o imagine de neşters în minte. Nu avea să uite acele cicatrice. Când Shil se îndreptă, îi surprinse privirea pentru o clipă, apoi îşi trase mâneca la loc.

— Pentru a da un exemplu celorlalţi, spuse Shil cu blândeţe. Frica are nevoie de publicitate ca orice altă marfă, altfel cine o va crede?

Şi acesta era motivul pentru care o acoperea. Nu de ruşine; nu de jenă. Nici măcar nu avea nevoie să etaleze faptul că fusese torturat, dar încă umbla liber, încă sfidător. Pur şi simplu îi refuza celui care îi făcuse rău rezultatul pe care şi-l dorea. Nu avea de gând să lase pe nimeni altcineva să vadă care fusese pedeapsa lui şi să se lase intimidat de ea.

— Înţeleg, spuse Hallena.

Da, înţeleg. Şi nu ar trebui să o fac.

Merish, distrasă pentru o clipă, întinse mâna să îi netezească părul lui Shil, apoi se întoarse să privească uşa în timp ce-şi sorbea berea. Mâna ei liberă se odihnea pe piciorul lui, în umbra mesei.

Hallena fusese antrenată să facă treburi murdare. Una dintre primele ei lecţii fusese aceea că nu exista o linie clară între inamic şi aliat şi că, dacă ar fi căutat-o, nu ar fi făcut decât să uite ce avea de făcut acolo. Avea să întâlnească, îi spusese odată şeful ei de spionaj, duşmani pe care îi plăcea şi aliaţi pe care îi ura. Nu era treaba ei să decidă cine era mai demn de sprijin. Singura ei sarcină era să slujească Republica, pentru că nu putea avea nicio idee despre tabloul general în care picta orbeşte mici secţiuni. *O să fie greu uneori, Hallena.* Îi putea auzi vocea acum, chiar şi prin vacarmul din cafenea. *Nu eşti imună la bine şi la rău. Nu eşti de partea greşită. Doar ignori complicaţiile mai mici care stau în calea sarcinii mai mari.*

Gil Pellaeon numea asta *daune colaterale*. Uneori voia să vorbească cu el despre cum se descurca să provoace moartea şi durerea celor care îi stăteau în cale atunci când nava lui căuta ţinte mai mari. Dar nu găsise niciodată momentul potrivit pentru a-i explica de ce şi a-i dezvălui toate lucrurile pe care le făcuse.

Sunt o persoană rea? De ce nu pot răspunde la această întrebare?

— Deci, ţie ce ţi-au făcut? întrebă în sfârşit Merish.

Hallena nu se uită la ea.

— Ce m-ar înnebuni cel mai repede. Să mă ţină în izolare.

Nu putea pretinde că fusese violenţă. Stătea alături de oameni cu cicatrice reale, iar dacă ceva nu mergea bine, povestea era uşor de infirmat prin examinarea

---

[3] Marochinărie Emori – formă de prelucrare artistică a pielii, din sistemul Emorus, în care o reţea geometrică de mici tăieturi şi adâncituri era sculptată în piele, creând un model de curgere.

ei. Dar nebunia... nebunia era invizibilă. Ea putea face pe nebuna. Încă nu avea habar cât timp va trebui să o țină așa, dar era sigură că se putea descurca mult, mult timp.

— N-o să ai încredere în noi până nu-ți arătăm, nu-i așa?

Era crud de ușor. Mai întâi era vina, iar apoi, când agentul găsea plăcerea de a se da deștept, era îngâmfarea insensibilă. Apoi, pe măsură ce vârsta și experiența amară erodau acest strat, vina și dezgustul se strecurau din nou.

— Nu, spuse Hallena, jucând jocul de a spune adevărul pentru a crea o minciună. Uite, eu nu știu nimic despre tine, iar tu nu știi nimic despre mine. De ce ar trebui ca vreunul dintre noi să aibă încredere în celălalt?

— Oh, noi știm destule despre tine. Droida de la birou este foarte cooperantă în ceea ce privește schimbul de date de identificare, dacă știi cum să ceri frumos.

Personajul preîncărcat pe legitimația falsă îi păruse destul de fad Hallenei – o persoană uitată de mult timp dintr-un oraș măturat de pe hartă – dar părea să aibă mai multă importanță pentru Merish și Shil.

— Atunci dovedește-mi că nu ești unul dintre ei, jucându-te cu mine înainte să mă bagi înapoi în închisoare.

— De ce ar vrea să facă asta?

— Pentru că sunt niște gunoaie, spuse Hallena, și asta fac oamenii mici cu prea multă putere.

Merish o privi în față câteva clipe, ca și cum ar fi căutat fisuri în povestea ei.

— Peste o zi sau două, oricum nu va mai conta.

Ah. Există un calendar. Pentru ce?

Ușile cafenelei suspinară din nou, lăsând să intre mai mulți muncitori de uzină zdrențăroși și o rafală de aer umed de noapte, parfumat cu gazele de eșapament afumate ale speederelor de teren învechite. Bătrâna avusese dreptate cu prognoza de ploaie. Hallena nu întrebă de ce nu ar mai fi contat într-o zi sau două. Așteptă să i se spună.

— Varti, spuse brusc Merish, întorcându-și capul. Uite, e Varti.

Un bărbat mic și chel, care părea aproape de pensionare, își croi drum printre băutori și se îndreptă spre masă. Hallena se gândi că scalpul lui era pur și simplu lucios, dar, pe măsură ce se mișca sub luminile de deasupra capului, putu vedea că pielea lui întunecată era tatuată cu desene albe de la ureche până la ceea ce fusese linia părului. Dacă exista o impresie de durată pe care o va lua din acest loc, dincolo de murdăria și brutalitatea ocazională, aceasta era senzația de inversare, de negativ de holoimagine, cu zonele de lumină și întuneric inversate.

Ei bine, asta este remarcabil de potrivit... pentru că eu chiar nu pot vedea clar nici alb și nici negru în această situație.

Varti îi zâmbi, părând puțin nedumerit. Își înclină ușor capul într-o parte. Pe strada de afară, claxoanele urlau în timp ce mai multe speedere ale poliției treceau în viteză. Mai mulți bărbați din bar se opriră să se uite pe ferestre.

— Nu-mi amintesc de tine, Orla, spuse el, întinzându-i Hallenei o mână subțire și plină de vene. Dar Nuth nu mai este acum decât o amintire în sine, iar amintirile sunt lucruri fragile.

Oh, la naiba... Stai liniștită. Nu o da în bară.

— Aș fi crezut că eu mi-aș fi putut aminti de tine, spuse ea, indicând tatuajele lui albe și complicate.

— Aveam păr pe atunci.

Zgomotul traficului de afară deveni asurzitor, iar Hallena îl auzea cu greu. Merish mai bău o dată din berea ei. Shil întoarse încet capul ca să o privească şi zâmbi ca şi cum ar fi fost o glumă minunată pe care o împărtăşeau şi care îi excludea pe toți ceilalți din local, iar Hallena o luă ca pe ceva romantic, nimic mai mult.

— Sunt obişnuită cu ceva mai multă linişte. Hallena era acum în pielea Orlei Taman cea arțăgoasă şi deranjată, făcând declarații pentru a obține răspunsuri. Unde se duce tot traficul ăsta?

Shil îşi întoarse privirea de la Merish.

— Spre schimbare, spuse el. Se îndreaptă spre centrala electrică, presupun, dacă lucrurile merg conform programului. Îşi înclină capul. Nu-i aşa că e un sunet minunat?

Şi apoi toate luminile se stinseră. Barul fu scufundat în întuneric.

Hallena puse mâna pe blasterul ei de rezervă chiar înainte să se gândească la asta. O aclamație puternică se auzi din partea mulțimii din cafenea: în cele o secundă sau două cât le luă ochilor ei să se adapteze la lumina slabă a câtorva arzătoare cu ulei care fumegau uşor pentru a omorî gândacii, văzu mişcări strălucitoare, metalice şi auzi şuieratul clapetelor de siguranță trase. O constelație de lumini de blastere încărcate începu să clipească – roşii, albastre, chihlimbarii, verzi.

Ambuscadă.

Shil chicoti. Mai multe claxoane de vehicule țipară în afara uşilor, sunetul lor scăzând în ton pe măsură ce treceau în viteză. Hallena putu simți vibrațiile în timp ce rafalele de vânt zguduiau pereții.

Ambuscadă...

Cafeneaua se inundă din nou de lumină, de data asta de un verde fantomatic al unui sistem de urgență alimentat de un generator. Fiecare băutor din bar avea o puşcă blaster scoasă, iar unii aveau şi arme de şold. Nu păreau speriați. Arătau exaltați. Întreaga cafenea era tăcută, ca o armată care aştepta ordine.

Ambuscadă...

— Revoluție, spuse Shil. Avea o puşcă blaster în mână, la fel ca şi Merish. Începe. Acum începe, frați şi surori. Acum ne luăm înapoi ceea ce este al nostru.

Aplauzele fură asurzitoare, înecând convoiul de vehicule de urgență care străbătea oraşul. Hallena îşi scoase automat blasterul şi nu avu de ales decât să urmeze fluxul. Revoluționarii din Athar se mobilizaseră. Aterizase în mijlocul unei lovituri de stat.

În timp ce se alătura mulțimii care se scurgea prin uşi în noapte, se simți entuziasmată, dar nu era sigură că era din motivele corecte.

Capitolul 3

Dar Maestrul Altis nu subscrie la aceste păreri despre familie. Asta îl plasează în partea întunecată? Dar Jedii care au fondat Ordinul nostru? Ei nu au interzis ataşamentul. Asta înseamnă că tot ceea ce suntem noi astăzi este construit pe o fundație a întunericului? De ce am decis dintr-o dată că este un lucru rău? Şi mai există şi alți utilizatori ai Forței de partea luminoasă? Nu am întâlnit niciunul. Sigur există?

Padawanul Bagar Nei-Leit, punând întrebări la ora de filozofie de la Templul Jedi

Puntea navei de marfă *Artileristul Wookiee*, pe Inelul Exterior

— Maestre Altis?

— Da, şi eu simt asta, draga mea.

Maestrul Jedi Djinn Altis stătea în fața consolei de comandă şi închise ochii pentru a se concentra asupra valului de senzații din Forță. Uneori simțea lumina murind undeva în spatele ochilor săi, mici sclipiri de scurtă durată, ca nişte particule subatomice; alteori, luminile trăiau mai mult şi se transformau în mari panglici strălucitoare de culoare care se împleteau şi se încâlceau la infinit. Acum, însă, senzația era ca nişte granule microscopice de grindină care îi loveau scalpul chiar sub piele, topindu-se în apa rece care se scurgea în interiorul canalului său spinal.

O recunoscu drept suferința şi furia colectivă a unei lumi care se înclina spre conflict. Acesta era modul în care îi vorbea Forța, vocea ei fiind unică, dar tonul ei fiind diferit pentru fiecare utilizator al Forței care o asculta.

Efectul de topire a grindinei începea să devină o senzație comună în acest război.

— Nu trebuie să stăm deoparte în acest război.

Callista Masana se strecură în scaunul navigatorului şi verifică ecranul din fața ei, ca şi cum putea fi vizibilă o criză. Îşi puse ambele mâini pe placa de oțel transparent care acoperea ecranul, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi comunicat cu sistemul informatic. Părea să fie la fel de în armonie cu obiectele neînsuflețite cum fusese cu tsaelkele[4] de la ferma părinților ei.

— Nu putem face nimic?

— Facem deja, Calli. Ajutor umanitar. Erau sute de tone de provizii – alimente, medicamente, purificatoare de apă, corturi – în cala navei, cu destinația Yarille. Cineva trebuie să o facă. Un război nu se rezumă doar la lupte.

— Nu ai spus niciodată dacă tu crezi că ar trebui să luptăm sau nu, Maestre. Într-o zi, în curând, s-ar putea să fim nevoiți să facem exact asta.

— Nu sunt un pacifist. Voi întâlni forța cu forța atunci când va trebui să o fac.

— Definiția unui pacifist, spuse Callista, ridicându-se din nou de pe scaun, este cineva care cunoaşte profunzimea violenței din interiorul său, înțelege că nu mai

[4] Tsaelke – tip de cetacee cu gât lung şi grațios de pe Ciad. Erau folosite la călărie de către fermierii de pe planetă pentru a-şi îngriji turmele. Creaturile aveau corpuri în formă de butoi, gâturi lungi şi capete mici. Puteau căra până la 75 de kilograme.

există cale de întoarcere odată ce e dezlănțuită, şi astfel alege să nu-i dea drumul niciodată.

— Nu am spus niciodată că pacifiştii sunt lipsiți de curaj sau de agresivitate. De fapt, tocmai ai definit filozofia multor militarişti – că forța este acolo pentru a nu fi folosită.

— Dar ce valoare are un mijloc de descurajare dacă ştii că nu va fi niciodată dezlănțuit?

— Şi aici, draga mea, este limita. Pacifistul spune – nu voi adăuga combustibil la acest foc, chiar dacă aş vrea, pentru că ar putea mistui lumea, iar cineva trebuie să spună... stop. Altis bătu în sabia de lumină care îi atârna la centură. Un pacifist nu ar purta asta pentru că nu ar vrea să fie tentat să o folosească. Jedii... Jediul nu este un pacifist pentru că alege să oprească focul prin violență, pe baza faptului că astfel vor suferi mai puțini. Diferența este enormă – scopul justifică vreodată mijloacele? Aceasta este dilema noastră constantă.

— Şi suntem în război. Acum nu mai este o chestiune teoretică.

— Nu este niciodată. Alegerea este mereu cu noi, cerând să fie făcută cu fiecare acțiune pe care o facem, chiar şi pe timp de pace.

Cizmele se auziră pe culoar, iar Geith îşi băgă capul prin trapă.

— Uită de tulburarea din Forță pentru o vreme şi ia ceva de mâncare. Ne aşteaptă o muncă grea când vom ajunge la Yarille.

Geith veni pe punte şi îşi puse brațul în jurul umerilor Callistei. Formau un cuplu foarte fermecător. Faptul că formau un cuplu, nu era nimic remarcabil în această *sectă Jedi*, dar era o ruşine tăcută pe care restul Ordinului Jedi se străduia să o ignore. *Ataşamentul duce la suferință. Suferința duce la frică. Frica duce la furie... Capcana pasiunii. Calea rapidă spre partea întunecată.*

Foarte bine, Maestre Yoda. Dar capcana abstractizării? Compasiunea este un act, nu o idee.

— Am ratat o dezbatere bună, Maestre?

Nu, Geith era doar un tânăr decent cu puteri ale Forței care iubea o fată foarte asemănătoare cu el. Nu era nici cea mai mică urmă de întuneric în el, doar acest sentiment confortabil de glob de lumină caldă, ca un apus de soare la sfârşitul unei zile liniştite.

— Dacă mijloacele sunt inacceptabile din punct de vedere moral, atunci scopurile nu trebuie să fie justificate.

— Şi ce înseamnă asta în termeni reali? Vei şti asta când va trebui să iei o decizie?

Altis se temea de deconectarea de realitate pe care simțea că o vede în Ordinul Jedi. Teoria era lăudabilă, lecția repetată cu fidelitate, dar trebuia aplicată cu fiecare respirație, cu fiecare pas; să striveşti o insectă din neatenție sau să faci un pas într-o parte, să ripostezi la foc sau să chemi la discuții de pace.

Faceți-o. Nu este de ajuns doar să o spuneți.

— Arată-mi data viitoare când va trebui să te confrunți cu această alegere. Cheamă-mă să fiu martor la ea.

Callista şi Geith se sprijiniră unul de celălalt ca nişte copaci care crescuseră împreună de-a lungul anilor, ciudat de bătrâni şi permanenți pentru o clipă.

— Crezi că ar trebui să răsturnăm Republica, atunci? spuse Geith. Da, Maestre, ar trebui să o facem. Nu-i aşa că ar trebui?

— Explică.

— Scuza *ei au început* poate fi bună pentru copii, iar autoapărarea este rezonabilă, dar…

— Continuă.

— Armata. Oricine cu o fărâmă de onestitate poate vedea că este greşit să creşti fiinţe umane şi să le pui să lupte. Noi nu avem nicio autoritate morală. Am pierdut deja ceea ce ar trebui să luptăm să păstrăm în acest război. Chiar dacă Republica câştigă.

Geith, ca şi Callista, îşi cunoscuse părinţii înainte să devină Jedi. Rămăsese orfan, dar îşi amintea de ei, iar acel ataşament – *dragostea, hai să-i spunem aşa cum este, dragoste, orice fel de dragoste pe care vrei să o numeşti* – se simţea bine şi sigură. Callista – era o *adultă* care lucra la ferma părinţilor ei când devenise a doua Padawană a lui Altis. Era ceva nemaiauzit, cel puţin în Templul Jedi. Îşi cunoştea propria minte.

Prefer ca Padawanii mei să intre în Ordin cu ochii deschişi. Un act de alegere conştientă, nu de obişnuinţă, de constrângere sau din deciziile altcuiva.

Nu avea cum – chiar dacă ar fi vrut – ca Altis să îi facă pe Callista şi pe Geith să creadă că ataşamentul era sămânţa unui întuneric care îi va înghiţi.

Şi de aceea, calea Jedilor aşa-zis corecţi e de a începe cu copiii. Ei nu ştiu nimic.

— Deci… cum facem faţă unui război pe care nu-l putem evita? întrebă Altis în cele din urmă.

— Ne alegem bătăliile, spuse Geith. Luptăm, dar în termenii noştri. Nu că restul Ordinului ar vrea oricum ajutorul nostru.

Altis se oferise să ajute la efortul de război. Fusese… nespecific. Yoda fusese amabil, neangajant… şi distant.

Dar nu e vorba de relaţiile mele cu Ordinul Jedi. E vorba de datoria mea faţă de fiinţele vii. Nu am nevoie de permisiunea nimănui pentru a face asta.

— S-ar putea să nu fie decizia lor, spuse Altis. Acum duceţi-vă şi mănâncaţi. Îi îndepărtă pe cei doi. Aduceţi-mi nişte pâine când vă întoarceţi, vă rog.

Altis simţi din nou apa îngheţată curgându-i prin canalul spinal. Se aşeză pe scaunul pilotului, îşi încrucişă braţele şi lăsă ecranul de navigaţie să se estompeze uşor în defocalizare în timp ce medita. La această distanţă, Yarille era un punct galben în colţul din stânga sus, iar pe marginea din dreapta, sistemul Fath era abia vizibil. Uneori, când făcea acest lucru, pentru o clipă nu era imediat sigur ce vedea – urmele de pe ecranul în sine sau vreo manifestare vizuală a stării sale de transă. Deriva pentru o clipă în acel punct dintre conştientizarea perfectă a împrejurimilor sale şi detaşarea completă de lumea fizică. În toată nava, membrii *sectei* – bărbaţi şi femei, adulţi şi copii, familii şi indivizi, Jedi şi non-Jedi deopotrivă – păreau să se oprească şi ei.

Gheaţa nu-l lăsa în pace. Luminile dansau. Altis ieşi din transă şi apăsă pe butonul de control al razei de acţiune al scanerului. Regiunea spaţială acoperită de senzori se mări de o sută de ori pentru a-i oferi mult mai multe detalii şi văzu un mic nor de urme de transpondere inamice apărând chiar deasupra sistemului Fath. Ajustă din nou, iar acum, navele Separatiste se îndreptau spre JanFathal.

Altis ştia cu certitudinea Forţei că *Artileristul Wookiee* va trebui să fie acolo, şi asta în curând. Apăsă alarma de pericol de pe consolă. O navă plină de Jedi nu avea nevoie de alertă. Dar Altis o sună oricum.

* * *

Sala de Operaţiuni, nava Republicană de asalt *Leveler*

— Domnule Căpitan? Domnule!

Locotenentul se roti repede în scaunul său. Aproape că se ciocni de Rex în timp ce ocolea un tehnician ale cărui picioare ieşeau de sub o consolă de senzori parțial dezmembrată.

MERIONES. Rex observă ecusonul de pe echipamentul de lucru gri.

— Care este problema, Locotenente?

Sala de Operațiuni era aglomerată de tehnicieni care încercau să depisteze un fir defect care lăsase complet moarte şase ecrane de senzori dintr-o bancă de cincisprezece. Bordul era desfăcut şi sprijinit în poziție verticală de consolă.

— Mă refeream la Căpitanul Pellaeon, domnule. Meriones făcu o pauză pentru a respira. Uitați-vă la scanare. Sunt mult mai multe nave Separatiste, domnule, sunt sigur de asta.

Rex se aplecă peste ecranul care pâlpâia şi îi dădu o lovitură puternică cu muchia mâinii. Imaginea se stabiliză pentru o clipă; da, acum exista un grup de pictograme de nave în regiunea Fath, dar nu existau identificatori de transponder. Senzorul ar fi trebuit să genereze un cod al inamicului şi să-l suprapună pe grafic.

— Gunoaie, mormăi Rex, lovind din nou carcasa ecranului.

Tehnicianul civil Sullustan care lucra dedesubt murmură uşor supărat, iar Rex îi oferi un zâmbet de scuză. Atunci când contractorii civili mergeau în spațiu cu o navă post-reparație pentru a remedia problemele, ştiau că nu mai erau în siguranță acasă, în şantiere, ci în prima linie a frontului, alături de soldați. Rex le admira dorința de a trăi – sau de a muri – în funcție de calitatea muncii lor.

— Aveam de gând să fac şi eu asta. Sullustanul continuă să testeze firele. Apoi luă un mic ciocan cu cap de cauciuc. Am o unealtă specială pentru asta…

— Dar sunt Separatişti? întrebă Meriones.

Pellaeon intră în Sala de Operațiuni şi veni să arunce o privire.

— Da, spuse el. Sunt.

— Suntem la câteva ore de tranzit, spuse Rex. După ce aflăm ce fac.

— Acum fă şi restul calculelor. Ochii lui Pellaeon pâlpâiau ca şi cum ar fi citit pe ecran. Imaginea se scutura şi se distorsiona. Noi – unul, ei – şapte, şi încă nu tragem pe toate motoarele.

Vocea Sullustanului veni din spatele consolei.

— Motoarele sunt în regulă…

— Vorbeam la figurat.

— Încă nu pot să mă conectez la datele tactice ale navei, zise Rex, dar suntem cu o zi mai aproape de Fath decât orice altă navă, dacă Cartierul General are nevoie de supraveghere.

Pellaeon se îndreptă spre cea mai apropiată consolă de comunicații, o privi ca şi cum ar fi vrut ca aceasta să fie într-o stare mai bună decât restul din încăpere şi apăsă tasta.

— *Leveler* către Flotă, spuse el. Flota, aici Pellaeon.

— Spuneți, domnule.

— Recepționăm nave Separatiste în Sectorul Fath. În afara razei noastre de acțiune, dar vom continua să observăm.

— Recepționat, *Leveler*. Sunteți complet operaționali?

— Nu, Flotă, nu suntem. Aşteptăm, terminat.

Detaşamentul de clone al lui Rex erau singurele trupe de pe navă, în afară de echipajul lui *Leveler*. Nu existau forțe terestre îmbarcate; aceasta era doar o repetiție, o ieşire pentru a evalua starea de pregătire a navei, un test de pilotaj. *Leveler* nu era destinată să lupte – nu încă. Aşa că tot ce puteau face era să observe.

Pellaeon păru să mestece ceva. Îşi ridică comunicatorul personal la buze.

— Secund, du-ne puțin mai aproape de Fath până când ajungem în raza transponderului. Apoi vom desfăşura un droid de observare. Cu grijă şi cu calm.

— Foarte bine, domnule.

Rex decise să se pregătească oricum pentru ceva mai mult decât o excursie de vizitare a obiectivelor turistice. Dacă se ajungea la limită, *Leveler* avea rachete de şoc operaționale – chiar dacă nu erau testate în luptă. Nava nu fusese niciodată destinată să aterizeze, ci doar să bombardeze ținte de pe orbită sau să desfăşoare nave de debarcare pentru a introduce trupe la sol. El şi oamenii săi nu aveau nevoie să lupte în stilul clasic al infanteriei. Chiar şi aşa, lui Rex îi plăcea să fie pregătit.

— Mă întorc pe puntea de comandă, Căpitane, spuse el, îndreptându-se spre pasaj.

Coric tocmai le arăta băieților schemele noilor rețele de țintire când intră Rex în compartiment. Toți soldații erau fără căşti, arătând serioşi, cu părul negru tuns meticulos. Rex regretă brusc tunsoarea sa inedită şi decise să se radă când va avea ocazia. Nu voia să fie atât de diferit de băieții lui. Era oricum un moft prostesc, mai degrabă nedemn de un ofițer. Şi ei erau *Compania Torrent*, Legiunea 501, elita în cadrul elitei, coloana vertebrală a infanteriei – erau ai lui Anakin Skywalker.

Ahsoka şedea pe unul dintre buncărele lipite de peretele etanş, cu genunchii ridicați până la bărbie, cu brațele strânse în jurul picioarelor. Avea din nou privirea aceea îndepărtată; cea care spunea că se conecta la ceva îndepărtat pe care doar cei care foloseau Forța îl puteau simți. *Ei bine, cel puțin ea nu are cabluri defecte. Asta e ceva*. Rex rabată un scaun şi se alătură trupelor sale. Toți se uitară la el.

— Navele Separatiste se grupează în jurul sistemului Fath, zise Rex. O să stăm prin preajmă în modul invizibil şi o să le supraveghem. Nu putem face prea multe în acest moment. Unele sisteme critice sunt oprite şi, oricum, suntem doar o singură navă.

— Asta nu ne-a oprit niciodată înainte, spuse Coric.

— Dacă ar exista o luptă care să merite, Pellaeon s-ar ocupa de ea, crede-mă.

Joc aruncă o privire spre Hil.

— E adevărat că tot este trecut cu vederea de comisiile de promovare pentru că îi plac prea mult doamnele?

— Eşti în găleata asta de cinci minute şi deja asculți bârfele.

— Îmi pare rău, domnule. Joc făcu o pauză. Dar ce au de-a face afacerile personale ale unui ofițer cu promovarea sa? Doar dacă nu cumva îi plac femeile Separatiste, bineînțeles. Înțeleg că asta ar fi o mică problemă.

Rex trebui să admire insistența lui Joc. Iar acea naivitate fără perdea putea foarte bine să fie un simț al umorului sec care apărea la iveală.

— Este un comportament nepotrivit pentru un ofițer, spuse Rex. Ar trebui să fie foarte curați şi cinstiți.

— Nu este căsătorit.

Joc ar trebui să fie la Informații. Puştiul are un talent înnăscut.

— Dar poate că prietenele lui sunt, spuse Rex.

Ahsoka interveni.

— Ataşamentul duce spre partea întunecată. Pentru că duce la frică, gelozie şi furie.

— Da, dar asta e doar pentru Jedi, spuse Coric, părând să renunțe la discursul său atent pregătit despre războiul electronic. Nu şi pentru toți ceilalți.

Nimeni nu întrebă ceea ce era evident – dacă soldații clone erau *toată lumea* sau nu. Joc se uită de la Ahsoka la Rex şi înapoi.

— Ce e în neregulă cu ataşamentul? întrebă el. De ce nu poți avea ataşamente? Te referi la dragoste, nu-i aşa?

Ahsoka se uită la clone cu ochii mari, dar uşor defocalizați, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva.

— Iubirea este acceptabilă, spuse ea în cele din urmă. Dar nu şi ataşamentul.

— Ce este dragostea dacă nu ataşament?

— Ataşamentul este… a pune relațiile personale pe primul loc, a te preocupa de cei pe care îi iubeşti astfel încât să influențeze modul în care acționezi. Ahsoka părea să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Coric se uita fix la ea. Ştii, îți afectează judecata.

— Dar Pellaeon are doar un pic de romantism, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu e ca şi cum s-ar ataşa de vreuna dintre ele, nu-i aşa? Este permisă dragostea? Poți să ai un pic de romantism dacă nu te ataşezi?

Dungile Ahsokăi se colorară mai viu, jenată. Da, era evident că ştia ce înțelegea Coric prin romantism. Nu era cuvântul pe care îl folosea de obicei pentru asta, dar Ahsoka era doar un copil, iar Rex hotărâse de la început că a vorbi despre astfel de lucruri era ceva ce trebuia lăsat mai bine în seama Maeştrilor Jedi.

Da, Generale Skywalker, cred că asta e o treabă pentru dumneavoastră, domnule. Nu era deloc datoria unei clone.

— Romantismul, spuse Ahsoka cu rigiditate, este acceptabil. Jedii nu sunt… celibatari. Doar… fără ataşament.

Ince adoptă o minunată încruntare de aparentă nedumerire.

— Asta e cam rece, doamnă. Îi iubeşti şi îi părăseşti?

Nu că ar şti ce înseamnă asta, săracul băiat, dar…

— Cum rămâne cu toate lucrurile negative pe care Jedii le-ar putea simți fără ataşament? întrebă Boro. Toți se îngrămădeau acum. Ştiți… amărăciunea. Gelozia. Resentimentele. Singurătatea. Mânia.

— Da, spuse Ross. Nu este normal. Nu poate fi sănătos.

Ahsoka era sub asediu. Rex dezbătu dacă să oprească totul sau să vadă încotro se îndrepta. Aceştia erau copii, cu toții. Dacă Ahsoka voia să comande – şi voia, era clar – atunci trebuia să învețe că tinerii ofițeri aveau parte de o viață grea. Tinerele lui clone, indiferent de antrenamentul constant care le spunea că Jedii erau invincibili şi omniscienți, o vedeau ca pe o novice, ca şi ei, care nu proiecta nicio autoritate reală.

Nu-mi amintesc ca eu să fi fost aşa. Abia dacă sunt poate cu un an mai mare decât ei. Şi au trecut doar câteva luni de la Geonosis, nici măcar un an. Parcă ar fi o viață întreagă.

Ahsoka îşi dădu drumul la strânsoarea aprigă de apărare din jurul picioarelor şi reveni dreaptă, cu cizmele pe podea.

— Nu eu fac regulile, spuse ea în cele din urmă.

Vocea ei era foarte diferită; avea o nuanță slabă, răguşită, ca ecoul unui mârâit de panteră de nisip, iar Rex îşi aminti încă o dată că strămoşii primordiali Togruta erau prădători.

— Dar accept că le-au făcut ființe mai înțelepte, aşa că le voi urma.

— Şi noi urmăm ordinele, spuse Hil. Înțelegem. Doar că, de obicei, putem vedea ce nu merge bine când nu o le urmăm.

— Da, te răneşti, spuse Ross. Sau mai rău.

— Eu trebuie să mă ocup de ceea ce nu se vede, spuse Ahsoka încet.

Coric păru că vrea să spună ceva, apoi se răzgândi. Se întoarse la datapadul său. Rex decise că se terminase şi că Ahsoka își păstrase cel puțin demnitatea.

— Bine, vreau să fiți cu toții pregătiți pentru contactul cu inamicul, spuse el. Şi acesta nu este un exercițiu.

Era un semnal pentru Ahsoka să plece dacă dorea. O cunoştea destul de bine ca să sesizeze fluxul şi refluxul stărilor ei de spirit, şi presupunea că probabil se simțea depăşită numeric; ar fi vrut să găsească un loc liniştit pentru a medita.

— Să verific Sala de Operațiuni, Rex? întrebă ea.

— Da, bună idee. Când o întâlnise prima dată, ea încercase să se dea mare în fața lui ca Jedi. Acum se maturizase suficient de mult încât să înțeleagă că obținea mult mai mult respect dacă folosea puțină reținere. Locotenentul Meriones probabil că are nevoie să fie înveselit. Cred că e un *proscris al salonului.* Eu nu mă pricep la aşa ceva, dar tu da...

Ahsoka îi oferi un zâmbet trist care spunea că ştia perfect ce face şi de ce. Era o înțelegere la care era bine să ajungă. După ce ea dispăru cu mult din raza de acțiune a urechilor – raza de acțiune a urechilor unei Jedi Togruta, care era mult mai mare decât raza de acțiune a unei ființe obişnuite – Rex îşi încrucişă brațele şi se sprijini pe masa îngustă care era fixată cu şuruburi pe punte, între paturi.

— Bine, de ce vă luați de ea? întrebă el. Ince? Vere?

Vere nu vorbise prea mult de când ajunsese la 501.

— Doar o facem să se simtă parte din echipă, domnule. Îi place să se alăture.

— Şi e un pic cam atotştiutoare, domnule, spuse Ince. Chiar dacă este ofițer. Chiar dacă e Jedi.

— Cred că ştie asta. Ia-o mai uşor cu ea. Nu avem de unde să ştim cât de sensibili sunt unii Jedi în privința regulamentelor lor. Rex îşi dădu seama că moştenise un grup unit de noi soldați care acum se acomodau chiar mai bine decât se aşteptase. Nu trebuia să-şi facă griji pentru ei. Are intenții bune. Jedii nu au fost niciodată antrenați să conducă trupe.

— Ei bine, cel puțin înțelege ordinele, spuse Joc. Chiar dacă e singură.

Da, aşa e. Rex se gândi la expresia de pe fața lui Skywalker ori de câte ori o vedea pe Senatoarea Amidala la buletinele de ştiri ale HNE sau îi auzea numele menționat. *Iată un bărbat care se ocupa de ataşament.* Nimic evident, doar micile indicii pe care un alt om le observa dacă petrecea suficient timp cu şeful său: felul în care Skywalker nu-şi întorcea privirea de la Senatoare destul de repede, felul în care părea că se trezeşte mereu la realitate când îi auzea numele.

Trebuie să fie greu pentru el să ştie că nu poate face nimic în privința asta.

Rex îşi alungă gândul din cap. Bârfele erau pentru cei mici, iar a stărui asupra restricțiilor vieții nu făcea prea multe pentru moralul nimănui.

— Haideți, spuse el, ridicându-se în picioare. Coborâți pe puntea hangarului. Vreau cincisprezece circuite ale punții, în deplină ordine de luptă, în timp record, iar apoi ne vom familiariza cu toate planetele din sistemul Fath. Vom fi în raza de acțiune în curând. Treceți la treabă.

Ocupat. Acesta era modul în care trebuia să rezolvi totul. *Să rămâi ocupat.* Iar

clonele nu duceau niciodată lipsă de sarcini de îndeplinit.

* * *

Athar, Janfathal: la o oră după începerea Revoltei Muncitorilor

Hallena avusese o singură alegere şi o făcuse.

Cineva îi vârâse în mâini o puşcă blaster învechită şi o împinse alături de mulţimea tot mai numeroasă care acum se înghesuia pe străzile din jurul centrului Atharului. Exista un curent de zgomot constant, zumzetul a mii de voci – nu ţipau sau urlau, doar vorbeau. Tot iluminatul stradal era stins, iar casele, magazinele şi fabricile erau în întuneric. O strălucire roşie marca inima oraşului.

— Ardeţi, gunoaielor! Varti suna aproape conversaţional. Se uita spre foc, cu un zâmbet beatific pe faţă. Aşteptam asta de mult timp. Nu-i aşa, fraţi şi surori?

Se auzi din nou o urare.

— Corect! Da, e timpul să ne răzbunăm!

Gloată – nu, gloată e cuvântul greşit. Exista un sentiment solid de scop. Era o mulţime înarmată şi fără un plan aparent, destul de ordonată. Nimeni nu jefuia. Nimeni nu dădea foc la nimic – cu excepţia centrului oraşului. Se luase o decizie colectivă, ca un stol de păsări migratoare care decide că vine zăpada şi că este timpul să se mute. În orice caz, se simţea ca un mall aglomerat de pe Coruscant de *Ziua Republicii*, când se puneau în vânzare chilipirurile la jumătate de preţ; aglomerat, puţin hărţuit, dar în general bine dispus.

Da, dar oamenii ăştia sunt înarmaţi. Nu cu credite, ci cu puşti. Iar treaba mea este să mă asigur că Regentul rămâne la putere suficient de mult timp pentru a ajuta Republica.

Era singură şi acum nu mai putea face nimic pentru a opri revolta. Eşuase.

Ei, haide. Nu am eşuat. Informaţiile nu au fost adecvate. Şi treaba mea este să reevaluez, să mă regrupez şi să caut un alt plan.

Singurul lucru care ar fi putut opri revoltele erau sunetele de-a lungul unei porţiuni de autostradă supraînălţate de deasupra mulţimii care înainta, acum cu mii de oameni. Era un şir de vehicule blindate ale guvernului; proiectoarele se legănau sălbatic dintr-o parte în alta. Convoiul se îndrepta spre podul care ducea în jos, în cartierul fabricilor.

— Baricade! strigă o voce.

O coloană de foc se ridică în aer la aproximativ o sută de metri distanţă, nu departe de fabrica de muniţii pe care Hallena îşi petrecuse ziua curăţând-o. O aclamaţie asurzitoare se auzi. Ceva ardea. Putea ghici ce era – un semnal prestabilit pentru a da foc baricadelor din jurul oraşului – dar nu ştia sigur. Sentimentul de neputinţă era copleşitor.

Prinse braţul lui Varti. Puţin mai în faţă, îi putea vedea pe Merish şi pe Shil mergând cu paşi fermi, cu un mic spaţiu în jurul lor, ca şi cum ar fi fost vârful de lance al unui atac, chiar şi în mijlocul acestei mase aparent fără lider. În principal bărbaţi, majoritatea în salopete de lucru, dar unii în costume relativ îngrijite, alţii în cizme impermeabile care sugerau că veniseră de pe o navă sau dintr-o fabrică de pe docuri.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă, frate Varti? întrebă Hallena. Sunt alături de voi, dar am lipsit pentru o vreme. Cineva ar trebui să-mi facă un desen.

— Îl răsturnăm pe Regent, dăm foc Casei Guvernului şi înfiinţăm un parlament

al cetățenilor.

Creierul Hallenei încerca să proceseze o duzină de întrebări deodată. Unde erau agenții de informații Athari cu care luase contact ieri? Dacă Regentul nu mai era în funcție, atârnând de o frânghie undeva în inima roşie incandescentă a oraşului, trebuia să încerce acum să aducă noul regim de partea Republicii? Mai conta oare legătura cu Separatiştii?

— De câte ori am mai încercat asta până acum? Încercă să îşi amintească informarea despre JanFathal. Revoltele din trecut fuseseră înăbuşite cu brutalitate. Şi nu a funcționat niciodată.

— De data asta, spuse Varti, lucrurile vor fi diferite. Mergea alături de ea într-un ritm constant, întorcându-se din când în când pentru a se uita la ea. Chiar ar trebui să-mi amintesc de tine. Îmi pare rău. Mă deranjează asta.

— Nu este important acum, spuse ea.

Comunicatorul din buzunarul ei tremură în tăcere. Ori contactul ei din Athari încerca să o apeleze, ori o chema Serviciul de Informații al Republicii. Niciunul nu era un apel pe care să-l primească în siguranță.

— Ce vreți să fac? Chiar acum, vreau să spun.

— Pregăteşte-te să lupți, spuse el. Se pare că ştii cum să foloseşti puşca aia. Unde ai învățat asta?

Bineînțeles; aici nu era Coruscant, iar într-o dictatură ca asta, ar fi existat controale mult mai stricte asupra celor care dețineau arme de foc. Niciun tiran care se respecta nu voia să aibă o gloată înarmată furioasă care să pândească – deşi părea să fie exact ceea ce avea Regentul de înfruntat acum. Ea fusese instruită în domeniul armelor de foc, fiind un trăgător de elită calificat, capabil să mânuiască majoritatea armelor de uz comun disponibile în întreaga galaxie. Abilități de bază în spionaj: ceva – *singurul lucru* – pe care îl făcea aproape fără să se gândească.

Însă Varti observase.

— Îmi place să fiu pregătită, spuse Hallena în mod criptic.

Cine putea spune că nu deprinsese obiceiuri proaste în închisoarea în care nu fusese niciodată, de la băieții răi pe care nu-i cunoscuse niciodată? Varti nu avea de unde să ştie.

— Şi învăț repede.

Dar simțea cum comunicatorul tremura în buzunar, iar soneria lui zbârnâia în tăcere. Erau foarte puțini oameni care puteau ajunge la ea în acest fel, şi niciunul dintre ei nu era sociabil. Nu poate fi Gil. El nu foloseşte niciodată legăturile astea. Trebuia să fie contactul ei de informații din Athari sau controlorul ei. Oricum ar fi, nu o sunau să vadă cum se simte.

La naiba… Trebuia să verifice mesajul. Băgă mâna în buzunar cu dezinvoltură şi scoase comunicatorul. Cu cât părea mai furişată, cu atât era mai probabil ca Varti să pună întrebări. Când aruncă o privire spre ecranul miniatural, ID-ul de comunicație era clar: Coruscant, controlorul ei de urgență, ființa – ea nu avea nicio idee despre sexul sau specia lor la momentul respectiv – care îi dădea instrucțiuni.

NAVELE SEPARATISTE SE ÎNDREAPTĂ SPRE LOCAȚIA TA. AŞTEAPTĂ. DACĂ NU POȚI VORBI, APASĂ 555.

Să aştept? Bine. În regulă.

Apăsă tasta 555, încercând să pară că înjunghie frustrată un panou de control nefuncțional. Se apropiau şi navele de război ale Republicii? Urma să aibă loc o bătălie pentru controlul lumiii JanFathal? Nu putea întreba. Nu îndrăznea să

comunice prin legături vocale. Era – aşa cum erau adesea spionii – complet singură şi fără ajutor. Iar cea mai imediată problemă era să rămână în viață, pentru că putea auzi convoiul blindat care era pe un curs de interceptare cu drumul mulțimii.

— Prea târziu pentru a apela acasă, spuse Varti, scoțându-şi puşca. Tocmai au aruncat în aer transmițătorul.

De cealaltă partea a lui Varti, o femeie încercă să folosească comunicatorul.

— Da, rețeaua este căzută.

Dar nu şi a mea, frate…

— Exact la timp, spuse Varti.

— Oricum nu e nimeni acasă, spuse Hallena, păstrându-şi caracterul. Nu mai este nicio casă în care să fie cineva.

Fascicule de lumină albă înjunghiau cerul nopții în timp ce vehiculele virau la dreapta şi îşi îndreptau proiectoarele spre drum. Ea uită de incendiile care făceau ravagii dincolo. Tot ceea ce conta acum era să nu moară atunci când forțele de securitate deschideau focul asupra mulțimii. O vor face. Nu-şi făcea iluzii.

La naiba, aş fi făcut-o şi eu dacă aş fi fost în locul lor. Acum nu mai există cei buni şi cei răi, ci doar oameni care încearcă să rămână în viață – confuzi, speriați, reduşi la simple instincte şi reflexe.

Verifică încărcătura puştii şi ştiu că va face ceea ce-i spunea propriul instinct; fie cei strânşi în fața ei vor fi secerați, caz în care avea un scut, fie mulțimea era de fapt o armată care avea un plan. În câteva secunde, avea să ştie. Dar era speriată. Instinctul o îmboldea. Se trezi făcându-şi griji, în acel mod fulgerător, de sfârşit de viață, dacă Gil va afla vreodată ce se întâmplase cu ea, cine va lua tapiseria Khomri de pe peretele apartamentului ei şi dacă va fi îngropată sau lăsată să putrezească.

Toată lumea ar trebui să se confrunte cu asta, măcar o dată, doar pentru a şti ce contează.

O salvă de tunuri sfâşie deasupra capetelor lor. Mulțimea din fața ei se despărți ca grâul, toată lumea scufundându-se la adăpostul clădirilor de pe ambele părți ale drumului, apoi ripostară la foc.

Hallena – încă în picioare, *idioată, idioată, idioată* – putu să vadă trupuri turtite pe trotuar, atinse de lumina focurilor de armă. Contururile dreptunghiulare ale lamelor antirevoltă de pe partea din față a vehiculelor de securitate se repezeau spre ea. Întunericul şi liniştea relativă de acum câteva secunde izbucniseră într-o lumină albă şi fierbinte şi în răpăitul asurzitor al focurilor de blaster, iar aerul avu instantaneu gust de blaster descărcat şi de păr pârlit.

Şi iat-o aici, stând în mijlocul drumului, întrebându-se de ce totul dura atât de mult.

Când reflectorul o orbi, trase pur şi simplu de-a lungul fasciculului şi se rostogoli într-o parte. Sau poate căzuse. Nu ştia. Simțea doar cum cotul i se rupe pe trotuar, iar durerea îi contorsionă tot corpul până la rădăcina dinților.

Cineva o apucă de umeri şi o trase deoparte. Orice s-ar fi întâmplat, sosirea unei flote Separatiste era ultima ei problemă.

Capitolul 4

Armata trebuie să practice chestia aia cu nimeni nu este lăsat în urmă *pentru că asta face parte din menținerea unei echipe unite. Dar noi, draga mea, lucrăm singuri. Şi într-o zi, poate că va trebui să te lăsăm în urmă. Asigură-te că te poți descurca cu asta. Există o capsulă specială pentru tine, pentru că atunci când spunem* fără prizonieri*, noi vorbim serios.*

Recrutor al Serviciilor de Informaţii Republicane, cu numele secret din motive de securitate, explicându-i realităţile vieţii de agent Hallenei Devis, candidată la un loc de muncă

Apartamentul Senatoarei Amidala, Coruscant

Anakin se trezi la bipăiturile insistente ale comunicatorului său şi întinse mâna spre el fără să deschidă ochii. Padme nu se mişcă.

— Skywalker, spuse el somnoros.

— Domnule, trebuie să vă informez pentru cunoaşterea situației.

— Oh, Rex...

— Este un moment nepotrivit, domnule?

— Nu. Dă-i drumul.

— *Leveler* a fost deviată către sistemul Fath. Există o activitate Separatistă acolo şi noi suntem singura navă suficient de aproape pentru a o supraveghea. Vă voi ține la curent.

Rex era loial; nu doar profesional, ca soldat, ci şi personal. Ştia ce s-ar putea întâmpla dacă Generalul său ar fi fost prins că nu era la curent cu situația – o situație despre care chiar ar fi trebuit să ştie. Anakin spera doar ca Rex să nu ştie totul.

Dar eu ştiu? Cred că Rex ar înțelege. Dintre puținele ființe cărora simt că le datorez o explicație pentru toate aceste subterfugii, el este una dintre ele.

— Bine gândit, Rex.

— Căpitanul Pellaeon a avertizat Flota, aşa că e foarte posibil să vi se pună întrebări despre asta.

— Voi adăuga diplomația pe lista ta de abilități, Rex.

— Şi ar trebui să ştiți că pregătirea a arătat câteva defecte şi că Padawana ta se acomodează bine cu noul grup de soldați.

Anakin ar fi putut să lase totul în mâinile lui Rex, dar Forța îl sâcâia. Ceva avea să meargă prost. Ştia asta. Şi iată-l aici, luându-şi o pauză ilicită, când trupele sale se confruntau cu o potențială acțiune. Nu conta că restul *Companiei Torrent* se afla în cazarmă. Erau şapte oameni singuri acolo. Iar el stătea întins pe spate.

— Rex, mă voi întâlni cu *Leveler*. Continuă să-mi trimiți poziția şi mişcările preconizate şi voi fi acolo cât de repede pot.

— Nu e nevoie, domnule.

— Ba da, este. Skywalker terminat.

Anakin era complet treaz acum. Se duse în baie, dădu drumul la apă rece şi fu sigur că era testat de Forță pentru necinstea sa. Să mintă în legătură cu căsnicia lui

era greşit din multe puncte de vedere; dar să-şi lase oamenii să se descurce singuri – asta era cel mai rău. Jurase că nu va mai abandona pe nimeni în voia sorții. Îl lăsase deja pe Rex în urmă o dată pe Teth, şi doar datorită curajului lor căpitanul scăpase cu viață. Aproape toată compania fusese ucisă.

Şi i-am spus lui Rex că mă voi întoarce după el.

Şi a mai fost şi mama lui. Anakin nu putu să țină mult timp departe de mintea sa acea vinovăție sâcâitoare. Uneori încerca să o înece cu argumentul logic că bătrânul său Maestru sau chiar Yoda ar fi putut să-i salveze mama din sclavie. Dar moartea ei era din vina lui. Nici el nu se întorsese după ea, nu până când fusese mult prea târziu. *Niciodată.* Nu se va mai baza niciodată pe alții pentru a face ceea ce el însuşi avea datoria să facă.

— Ani? S-a întâmplat ceva?

Padme stătea în picioare la uşa băii, strângându-şi halatul de baie în jurul ei.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, spuse el, frecându-şi părul cu un prosop. *Leveler* s-ar putea să aibă probleme. Rex tocmai m-a anunțat. Nu te supăra pe el – n-a vrut să fiu pus pe jar dacă ceva mergea prost.

Padme nici măcar nu păru dezamăgită. Asta îl înțepă puțin. Se pregătise pentru proteste măcar cu jumătate de inimă, dar ştia în adâncul sufletului că Padme nu era genul acela de soție. Ea era adepta responsabilității.

— Nu, nu sunt supărată pe Rex, spuse ea. Datoria e dură. Şi el are grijă de tine. Apreciez această dedicare.

Nici măcar nu trebuia să împacheteze. Un Jedi nu deținea aproape nimic, iar puținul pe care îl avea la el încăpea într-o geantă mică. Când termină de îmbrăcat, Padme aştepta lângă uşile de la balcon cu geanta în mână.

— E amuzant, spuse ea. Niciodată nu te-am întrebat ce ai de gând să foloseşti pentru transport. Tu spui doar că pleci pe Inelul Exterior, iar eu dau din cap şi spun, *da, dragă, ne vedem când vom putea.*

— De unde ai ştiut unde mă duc?

— Sunt Senator. Am metode de a afla unde sunt navele de război. Îi puse cureaua genții pe umăr. Şi nu dormeam. Cel puțin nu după ce a sunat comunicatorul.

Anakin rânji, dar o mică nelinişte îi ciupi inima. Senzația dispăru de îndată ce începuse. O sărută, se strecură pe uşă şi se întoarse în hangar pentru a convinge echipajul de la sol să-l lase să plece cu o navă de luptă *Torrent.*

Dacă avea nevoie să ajungă repede pe Inelul Exterior, atunci avea să se asigure că avea şi o putere de foc utilă. Era un loc instabil şi periculos.

Lui Anakin îi plăcea mai degrabă aşa.

* * *

Undeva în Athar: la ceva timp după începutul revoltei

Hallena auzea bubuituri. Pentru o clipă crezu că erau în interiorul craniului ei. Dar, când se scutură din amețeală, îşi dădu seama că era sunetul tunurilor din depărtare şi că era întinsă pe o podea murdară de permacretă, cu o haină înfăşurată sub cap.

— Nu sunt pagube reale, spuse Merish. Lovitură de baston de securitate. Doare, totuşi.

Da, durea. Era prima dată când Hallena era conştientă că fusese lovită de ceva.

De fiecare dată când încerca să se mişte, creierul ei se simţea ca şi cum se desprindea din membranele care îl înconjurau.

Creierul nu are senzori de durere. Nu fi proastă. Ţine-te bine. Gândeşte-te.

Îşi ridică mâinile instinctiv, încercând să simtă sursa durerii pulsative. Nu era niciun pansament. În cele din urmă găsi o umflătură sensibilă sub linia părului.

— Folosesc tot ce pot, spuse Shil. Blastere, arme de control a mulţimii – asta te-a lovit.

— Ştiu ce este un baston, mulţumesc.

— Nu erau drăguţi şi neletali, soră. De obicei, le folosesc de la mică distanţă, astfel încât să fractureze craniul. Tu ai fost doar norocoasă.

Hallena putea auzi luptele care se desfăşurau afară, deşi nu păreau apropiate: blastere, ţipete, proiectile balistice care loveau pereţii.

— De cât timp sunt aici?

— Câteva minute.

Îşi imaginase ore întregi.

— Haide, atunci. Să trecem la treabă.

— Oricum avem mai multe şanse afară. Dacă încep nenorociţii să folosească aruncătoare de flăcări... Haide. Merish o trase în picioare. Separatiştii vor debarca trupe în curând, aşa că tot ce trebuie să facem este să ţinem forţele de securitate ocupate în tot oraşul şi să le uşurăm munca.

Hallena se luptă să se concentreze asupra unui plan dincolo de *a nu fi lovită din nou în cap*. Tot ceea ce fusese trimisă să facă aici se dusese pe fereastră – era mult prea târziu pentru a-şi face griji cu privire la infiltrarea simpatizanţilor Separatişti. Nu putea opri o invazie de una singură. Dar putea să obţină cât mai multe informaţii utile şi să se asigure că acestea ajung la forţele Republicii.

Deci, ce trebuie să fac? Era o simplă misiune de recunoaştere, pentru a fi ochii şi urechile Republicii la faţa locului. Da, ar putea face asta.

— Unde aterizează Separatiştii? întrebă ea.

Începu să-şi pipăie buzunarele, încercând să dea impresia că-şi căuta blasterul, dar căuta comunicatorul. Dacă îl punea pe transmisie liberă, ar fi captat fiecare sunet din jurul ei, iar apoi tot ce trebuia să facă era să se asigure că pune întrebările potrivite pentru a extrage răspunsurile de care aveau nevoie Marea Armată şi Flota Republicii.

Puşca care îi fusese pusă în mâini mai devreme dispăruse. Poate că era încă pe drumul de afară. Dar degetele ei atinseră comunicatorul, bâjbâind după comenzi, şi trebui să se bazeze pe atingere şi pe memorie pentru a nimeri secvenţa corectă.

Hallena transmitea acum şi, din câte ştia ea, era pe criptarea de siguranţă. Dar nu putea risca să primească o confirmare că mesajul ei fusese primit.

— Mai întâi distrug comunicaţiile de la sol şi cazărmile gărzii de stat. Shil îi dădu înapoi puşca. O recuperase, deci. Iau mai întâi centrul oraşului şi se deplasează de acolo. Nu e ceea ce credeam că vor face, dar ei sunt experţii.

— Droizi, spuse Hallena.

— În mod normal, aş vedea un droid doar ca pe ceva care îi fură unui muncitor cinstit un salariu pentru a-şi cumpăra mâncare, spuse Shil. Dar aş prefera să lupte ei în războaie decât cei în carne şi oase.

— Deci, noi doar ţinem forţele de securitate ocupate?

Merish o îndreptă spre uşi.

— Regentul a cheltuit în ultimii treizeci de ani pe palate pentru el şi pe poliţia

secretă ca să ne împiedice să le dăm foc, spuse ea. Aşa că nu a apucat niciodată să construiască o armată care să poată face față unei invazii. Totul se va termina destul de repede.

Shil îşi puse mâna sub cotul ei pentru a o stabiliza în timp ce se împiedica de molozul de pe stradă. Se simțea uşor dezgustată de ea însăşi pentru că îl trăda; nu ştia prea multe despre el, ci doar că trecuse prin momente cumplite care nu-l doborâseră, iar ea făcea tot ce putea să termine treaba în timp ce el se asigura că era bine.

E o treabă murdară. Dacă nu am acceptat asta după atâția ani, nu fac decât să mă mint pe mine însămi.

— Crezi că ne va fi mai bine sub Separatişti, nu-i aşa? întrebă ea acră.

— Nu poate fi mai rău de atât, Orla, spuse Merish.

Folosirea numelui ei de împrumut o destabiliză puțin.

— Nu văd nicio navă de debarcare Separatistă. Hallena privi în sus pe cerul nopții, fără să vadă nimic altceva decât reflexia focurilor pe norii joşi. Eşti sigură că nu ne-au trădat?

— Vor fi aici.

Înțelegi asta, Control? Poți să auzi toate astea? De îndată ce voi avea un moment liber, trebuie să verific dacă ştiu unde mă aflu şi ce date specifice vor de la mine.

— Şi dacă pierd?

— Nu vor pierde. Dar dacă există vreo întârziere în a da cu piciorul gărzii de stat în următorul sistem – ne vom alătura forțelor lor şi vom lupta. Ei vor pierde. E doar o chestiune de *acum* sau *mai târziu*.

Luptele se desfăşurau mai departe. Shil, Merish şi Varti porniră într-o alergare lentă pentru a ajunge din urmă ariergarda, dându-i şansa Hallenei să țină pasul. Nu avea chef să alerge. Capul îi pulsa de fiecare dată când călcâiul ei lovea pământul; se întrebă dacă nu cumva se va prăbuşi şi va muri mai târziu. Fusese lovită. Astfel de răni la cap te puteau doborî la câteva ore după ce credeai că eşti bine.

Este ultima dintre grijile mele acum. Chiar ultima.

Apoi, comunicatorul ei ciripi.

Dar am oprit sunetul. Controlul încearcă să mă contacteze.

Hallena încercă să-l ignore, dar chiar şi cu zgomotul de fond al salvelor de blaster şi al exploziilor, tovarăşii ei se opriră din drum pentru a asculta.

Shil îşi luă propriul comunicator şi se holbă la el.

— Încă nu există niciun nenorocit de semnal, spuse el încet. Luptătorii noştri au distrus transmițătorul. Deci cu cine eşti în legătură, soră Taman?

Merish şi Shil făcură o pauză de o secundă, apoi se năpustiră asupra ei, prinzându-i brațele. Hallena mai văzuse asta înainte; momentul înghețat al revelației. Aveau un spion printre ei. Se hotărî dacă să lupte – şi aproape sigur să moară – sau să tragă de timp şi să aştepte o şansă de a scăpa. *Asta dacă nu mă vor ucide acum.*

Merish şi Shil o împinseră în genunchi, cu puştile ținute la cap, în timp ce Varti îi luă blasterul de la centură. Chiar dacă nu ar fi fost rănită, nu ar fi avut nicio şansă. Varti, părând să nu țină seama de luptele din apropiere, stătea în picioare şi o privea de sus.

— Eşti agentul Regentului…

Asta mă va ucide cu siguranță. Adevărul ar putea ajuta măcar o dată.

— Nu, sunt al Republicii, spuse ea, conştientă de riscul pe care şi-l asuma.

— Vei fi utilă, atunci. Noii noştri aliați Separatişti vor fi încântați să te

cunoască. De fapt, hai să le facem curtoazia de a-i numi aşa cum sunt – *Confederaţia Sistemelor Independente*. Îmi place cum sună. Bătrânul întinse mâna, cu palma în sus. Acum dă-mi comunicatorul.

Nu era niciun abuz, nicio lovitură, nici furie. Hallena fusese antrenată să se aştepte la cel mai rău tratament dacă era capturată. Acesta era motivul pentru care agenţilor li se dăduse o otravă cu acţiune rapidă, un ultim act de milă conţinut într-o pastilă minusculă ascunsă într-un recipient metalic în compartimentul din pantaloni. Nu-şi făcea nicio iluzie că tratamentul reţinut şi profesionist pe care îl primea din partea acestor revoluţionari va continua. Cu toţii suferiseră prea mult.

Şi ştia ce i-ar fi făcut Separatiştii.

Ciudat, mă simt mai mult acasă cu revoluţionarii, chiar dacă vor să-mi zboare capul. Controlul m-a avertizat mereu în legătură cu asta. Să te identifici cu ţinta ta. Riscurile meseriei.

— N-am spus niciodată că nu aveţi motive să îl urâţi pe Regent, spuse ea. Dar dacă Separatiştii câştigă acest război, nu aveţi idee cât de rău vor sta lucrurile.

— Dar tu ai?

Nu. De fapt, nu. Nu am. Hallena ura lucrurile care o făceau să vrea să se oprească şi să se gândească în momente ca acesta.

— Vom vedea, spuse ea.

— Shil, ia-i comunicatorul.

Era ultima ei şansă de a trimite un semnal de ajutor. Avea puţine garanţii că va fi salvată, dar un agent era cel puţin sfătuit să se pregătească pentru una. Astfel, ea încercă să reţină comunicatorul suficient de mult timp pentru a încerca.

— Bine, spuse ea. Iată-l.

Îşi băgă mâna în interiorul hainei cu o precauţie lentă, pentru a face să fie clar că nu căuta o armă ascunsă. Oricât de profesionişti ar fi părut, rebelii lui Varti nu o percheziţionaseră. Când îşi scoase mâna – încet, foarte încet –, comunicatorul se afla în palma ei, iar lumina galbenă de alimentare clipea.

Hallena mai avea o secundă la dispoziţie şi o folosi. În timp ce îi înmâna comunicatorul lui Varti, apăsă butonul *TRIMITE* pentru a transmite un mesaj de urgenţă, cu o bătaie de inimă înainte ca Shil să-şi apese cu putere bocancul pe mâna ei şi pe speranţele de a scăpa cu viaţă de pe JanFathal. Comunicatorul alunecă pe pământ. Dar ştiuse cum ar fi stat lucrurile atunci când se înrolase la misiunea asta.

Gil, cel puţin, ar fi ştiut asta.

* * *

Puntea navei Republicane de asalt *Leveler*

— Regulile de siguranţă sunt în vigoare. Repet, regulile de siguranţă sunt în vigoare.

Pellaeon simţi schimbarea de dispoziţie în toată nava. Nu trebuia să fie un Jedi pentru a simţi adrenalina care pompa în jurul lui. Pentru o vreme, *Leveler* va continua să devină aptă pentru spaţiul cosmic, aşa cum era planificat, dar anunţul din sistemul de difuzare al navei marca trecerea de la stadiul de *lucru şi exerciţii* la o stare de pregătire pentru a face faţă ameninţărilor reale. Dacă *Leveler* ar fi fost ameninţată, orice difuzare – orice anunţ – ar fi fost precedat de cuvântul *siguranţă*, repetat de trei ori, astfel încât toată lumea să ştie că nu mai era un exerciţiu.

Pellaeon era un adept al vechilor metode încercate şi testate ale marinei. Dacă

alți căpitani voiau să se joace cu sistemele de verificare de înaltă tehnologie, era treaba lor. El încă avea de-a face, în cea mai mare parte, cu un echipaj uman, iar oamenii nu se prea schimbaseră de foarte mult timp.

Ahsoka îl urmărea. Îi simțea privirea fixată pe el, iar când întoarse capul să se uite, ea părea hipnotizată. Asta îl neliniştea. Rex se plimba pe punte, cu casca într-o mână şi sondele în cealaltă, încă încercând să o facă să comunice cu sistemul de stare al navei. Se răsese din nou pe cap.

Pellaeon va trebui să-l întrebe de ce, când tensiunea actuală se va fi diminuat.

— Domnule, spuse vocea controlorului din sala de operațiuni, un cargobot tocmai a ieşit din hiperspațiu.

Pellaeon se concentră asupra transponderului care acum bipăia pe afişajul senzorilor. În astfel de momente, era logic să presupună că toate navele erau potențial ostile până la proba contrarie; un transponder fals care să păcălească până şi senzorii Republicii nu era greu de găsit. Iar tehnicienii încă mai reparau defecțiunile din sistem.

Pellaeon bătu comenzile de lângă mâna dreaptă.

— Puntea, poți să faci o verificare la această distanță şi să obții o confirmare?

— Nu e nevoie, Căpitane, spuse Ahsoka. Nava este plină de Jedi. Îi pot simți.

Comandantul sălii de operațiuni făcu o pauză.

— Domnule, este un cargobot de clasă Vernal, înregistrat ca *Artileristul Wookiee*, iar baza de date a Republicii îl identifică ca fiind angajat pentru sarcini de ajutorare în caz de dezastru de către... Pellaeon auzi bătăi de taste. De către Maestrul Djinn Altis. Nu de către Consiliul Jedi.

Pellaeon se întoarse şi îi oferi un zâmbet Ahsokăi. Nu se putea hotărî să o numească Comandant, chiar dacă orice ofițer Jedi care nu era general deținea acest rang. *Din punct de vedere tehnic. Dar nu pe nava mea. Are doar paisprezece ani, pentru numele zeilor.* Refuza să intre în acest joc. Comisia de promovare ar putea adăuga şi asta la lista lui de defecte: arată un respect insuficient față de copiii Padawani. Pentru el era în regulă.

— Bun radar, spuse Pellaeon. Deci, cine este Maestrul Altis?

Ahsoka păru că-şi storcea creierii pentru un răspuns. Se uită într-o parte, clipind.

— Nu sunt sigură, spuse ea. Nu am auzit niciodată de el. Dar... cu siguranță este puternic în Forță. La fel şi mulți dintre tovarăşii lui.

— Nu există nicio şansă ca el să fie unul dintre verii tăi Sith, nu-i aşa?

— Nu sunt *verii* mei. Nu, nu pot simți deloc întuneric. Ce ştii despre Sith, oricum?

Utilizatorii Forței erau obişnuiți ca publicul larg să ştie puține lucruri despre ei, dar Pellaeon îşi făcuse o treabă din a şti cât mai multe. Iar Jedii nu puteau să reducă la tăcere analele istoriei galactice şi nici nu puteau pretinde un monopol asupra cunoştințelor sale. Era doar un loc în care puține ființe se deranjau vreodată să caute.

— Anunță-mă doar dacă trebuie să-l distrug din spațiul meu, asta-i tot.

— Nu. Deloc, Căpitane. Ahsoka părea încă neliniştită. Ori era ceva care o deranja la cargobot, ori era îngrijorată că nu-l putea localiza pe Altis. Nimic în neregulă.

Pellaeon rămase cu ochii pe ecranul senzorilor. Putea vedea mai multe nave Separatiste adunându-se acum în jurul lui JanFathal şi *Leveler* nu putea face mare

lucru în această privință, în afară de a transmite informații până când Flota va decide dacă are nave de rezervă.

— Domnule, cargobotul se află pe un curs de interceptare cu noi, spuse comandantul operațiilor.

Nava ar fi putut căuta un refugiu. Cel puțin asta era ceva ce Pellaeon putea oferi.

— Comunicațiile, trimiteți un mesaj scurt către comandantul navei, spuse el. Vreau să-l întreb ce face şi dacă ştie că are o flotă Separatistă în raza de acțiune...

— Bineînțeles că ştie, spuse Ahsoka, aproape pentru ea însăşi. E un Jedi.

— Dar aş paria că încă foloseşte senzori, Padawana mea omniscientă. Pellaeon îşi comută comunicatorul prin circuitul navei. Cargobot *Artileristul Wookiee*, aici nava de război *Leveler*, vă rog să vă anunțați mişcarea pe care intenționați să o faceți. Vă aflați în pericol, repet, vă aflați în pericol, terminat.

Aşteptă. Vocea care veni înapoi era informală şi nu respecta procedura de comunicare a Flotei.

— Nava de război *Leveler*, aici Maestrul Altis, de pe *Artileristul Wookiee*. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul vostru.

— Maestre Altis, aici Căpitanul Gilad Pellaeon. Cu ce vă putem ajuta?

— Am recepționat un apel de ajutor de la un agent al Republicii de pe JanFathal şi, întrucât noi doi părem a fi singurele nave ale Republicii care se află într-un timp de răspuns rezonabil, cred că ar trebui să încercăm să extragem agentul înainte să îi invadeze Separatiştii.

Pellaeon făcu o pauză şi comută legătura pe *mut* din obişnuință.

— Rumahn, noi am primit acel semnal?

— Nu am primit nimic, domnule, spuse primul ofițer. Canalul şaisprezece funcționează bine.

Pellaeon se întrebă dacă un Jedi ar fi putut fi păcălit de un mesaj fals. Deschise din nou legătura cu *Artileristul Wookiee*.

— Noi nu am recepționat niciun apel de ajutor, Maestre Altis. Înainte să-mi angajez nava, aş vrea să fiu sigur că nu intru într-o ambuscadă.

— Am simțit o perturbare în Forță cu mult înainte de interceptarea semnalului, căpitane, şi l-am recepționat pe o frecvență la care nu ne aşteptam. Pe un canal de navigație care este rar folosit.

Pellaeon încercă să fie răbdător.

— Oh, atunci călătoriți mult pe aici?

— Da – comunitatea noastră este în permanență în mişcare, iar eu mi-am petrecut mai mult de patruzeci de ani căutând cunoştințe în aceste locuri îndepărtate.

Ei bine, poate că el ştie ceva ce noi nu ştim...

— Ce spunea mesajul?

— Am încercat să luăm legătura cu comunicatorul de transmisie, dar am pierdut conexiunea la scurt timp. Agentul a crezut că transmitea către serviciile secrete ale Republicii. Credem că numele ei este Orla Taman.

Numele nu însemna nimic pentru Pellaeon. Se gândi că nici măcar Hallena nu l-ar fi recunoscut; agenții aveau tendința de a nu şti ceea ce nu era absolut necesar, ca măsură de precauție de securitate.

— Aşteaptă puțin, Maestre Altis. Pellaeon se întoarse spre Rumahn. Secund, apelează imediat Serviciul de Informații al Republicii. Cere-le să o confirme pe Orla

Taman, spune-le de ce şi întreabă-i dacă operează aici.

Rumahn se retrase la o altă staţie de comunicaţii pentru a efectua apelul. Nu exista nicio garanţie că le-ar fi spus măcar cine activa şi unde, dar era sinucigaş să nu încerce măcar să verifice mesajul. Dacă Serviciul de Informaţii juca jocul său obişnuit şi prostesc al *nevoii de a şti*, Pellaeon ar fi trebuit să ia o decizie: să trateze transmisia cu seriozitate şi să-şi rişte echipajul sau să o ignore şi poate să lase un agent să moară.

Un agent ca Hallena a mea. Dacă ar fi fost ea în acea poziţie, nu aş fi vrut ca o altă navă să facă tot ce poate?

Rumahn se întoarse la scaunul lui Pellaeon şi se aplecă aproape de urechea lui. Ahsoka îl privea cu curiozitatea intensă a unui copil care ştia că adulţii purtau o conversaţie privată; Rex făcu câteva paşi lenţi pentru a se plasa între ea şi Pellaeon, probabil pentru a-i distrage atenţia.

Un om bun, Rex.

— Domnule, zise Rumahn încet. Serviciul de Informaţii crede că este autentică. Nici ei n-au primit semnalul, dar spun că Orla Taman este un pseudonim de operare pentru agentul lor care a sosit în Athar, pe JanFathal, acum câteva zile. Ei spun că, dacă suntem capabili din punct de vedere operaţional, ar aprecia ajutorul nostru pentru o extracţie, pentru că acum suntem cu o zi mai aproape decât orice altă navă.

— Foarte bine, hai să mergem să ne întâlnim cu nava Jedi, să dăm mâna cu Altis şi cu oamenii lui cheie şi să punem la cale un plan. Rex, eşti pregătit pentru asta?

Rex se întoarse.

— Ei bine, nu aveţi alte trupe îmbarcate în afară de noi, aşa că... da, se poate.

— Excelent, spuse Pellaeon. Nu suntem deloc echipaţi pentru asta, dar îmi plac provocările. E bine pentru moral când reuşim. E bine şi pentru biata femeie de acolo. Ţi-au spus cumva numele ei adevărat, Rumahn? Sper că da. Aşa va şti că suntem cine spunem că suntem.

— Da, domnule. Rumahn se uită la datapad. Hallena Devis.

Pellaeon simţi că i se opreşte inima. Încă bătea în continuare, ştia asta, dar o senzaţie ciudată şi crudă îi trecu din cerul gurii în piept şi avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu scoate un blestem. Rumahn nu avea nici cea mai vagă idee cine era Hallena, desigur. Pellaeon fusese cel puţin discret în privinţa asta. Dar Ahsoka îşi întoarse capul să se holbeze – fără îndoială că era capabilă să-i simtă şocul şi teama. Rex, care părea să o folosească pe Ahsoka pe post de *detector de fum*, se opri din calibrarea circuitelor căştii sale.

Trebuie să o salvez. Dar sunt prea implicat în asta. Şi dacă am de gând să le cer oamenilor să-şi rişte viaţa... Trebuia să le spună. Aşa era corect.

— Trebuie să declar un interes, spuse Pellaeon încet. Nu vreau să existe neînţelegeri cu privire la motivul pentru care facem asta. Trebuie să ştiţi că Hallena Devis este... o prietenă de-a mea. Respiră adânc. O prietenă foarte bună, într-adevăr.

Capitolul 5

Un prizonier este o povară pentru răpitorul său şi o povară pentru camarazii săi. Nu luaţi prizonieri şi nici nu vă lăsaţi să deveniţi unul.

Veche doctrină militară Irmenu, despre care se spune că se practică şi astăzi

Sala de conferinţe, nava Republicană de asalt *Leveler*

Callista nu mai fusese niciodată pe o navă de dimensiunile lui *Leveler*, iar acest lucru o fascina. O simţea… vie. Mergea pe culoar în spatele Maestrului Altis, distrasă de senzaţia de nervi şi vase de sânge din jurul ei. Era singurul mod în care putea să o descrie; simţise aceeaşi senzaţie pe alte nave, într-o măsură mai mică, dar această navă, acest oraş autonom, era un alt ordin de mărime, cu totul aparte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Geith, împingând-o în şale pentru a o face să se mişte. La ce te holbezi?

— Nu o simţi? întrebă ea. Puterea din chestia asta? E ca un puls. Ca o activitate cerebrală.

— Tu şi maşinile… El continua să se uite la membrii echipajului în timp ce-şi vedeau de treabă, de la o varietate de fiinţe în uniforme gri până la personalul de clone cu armură albă şi căşti de protecţie. Urmează să începi să comunici cu droizii.

— Eşti sigur că nu poţi simţi această navă? Încărcătura electrică?

— Nu, dar zumzetul de fond mă calcă pe nervi. Geith îi dădu o lovitură jucăuşă pe spate. Cred că eşti hipersensibilă la electronice pentru că ai crescut într-o fermă pe mare. O mulţime de peşti şi creaturi marine depind de detectarea sarcinilor şi a câmpurilor electrice, nu-i aşa?

— Adevărat.

— Dacă vom avea vreodată nevoie de venituri, ai fi un electrician grozav…

Ea se întoarse pentru a face un comentariu – se aflau într-o misiune serioasă, iar el era într-una din stările lui de *rebeliune* – dar când se uită înapoi, văzu o mică femelă Togruta mergând în spatele lor, părând liniştită şi uimită. Purta un set de haine albastre cu câteva numere prea mari pentru ea. O sabie îi atârna de centură.

— Oh, spuse Callista. Nu mi-am dat seama că *Leveler* avea Jedi la bord. Se opri pentru a o lăsa pe fata Togruta să-i ajungă din urmă. Eu sunt Callista. El este Geith.

— Ahsoka Tano, zise Togruta, incongruent de adultă pentru o clipă. Padawana Generalului Skywalker. Sunteţi cu adevărat Jedi? Nu doar sensibili la Forţă?

Se uita la Geith cu suspiciune. Callista simţea un puternic sentiment de şoc din partea ei şi… vinovăţie? Frică? Dezaprobare? Bineînţeles că da. Tocmai îl văzuse pe Geith manifestându-şi deschis afecţiunea. Ahsoka era o simplă Jedi, crescută cu poveşti înfricoşătoare despre cum ataşamentul ducea spre partea întunecată, aşa că fetiţa credea că îi privea cum cad în mâinile Sithului sau alte prostii de genul ăsta. Abia când Callista văzu reacţia Ahsokăi realiză cât de mare era prăpastia dintre cele două şcoli de credinţă.

— Da, suntem Jedi. Tonul lui Geith avea o foarte slabă tentă de nerăbdare. Se

întâlnea rar cu Jedii *corecți*, iar Callista spera ca dorința lui de a sublinia îngustimea căilor lor să nu îl copleşească acum că avea în sfârşit o țintă. Există mai multe moduri de a folosi Forța pentru bine.

Ahsoka nu mai spuse nimic. Pur şi simplu porni înaintea lor în tăcere, dar impresia pe care o lăsa în Forță era mai elocventă decât orice comentariu: era confuză. Callista o aşteptă să dispară prin uşa de la capătul pasajului, apoi prinse mâneca lui Geith.

— Ştii ce se întâmplă, spuse ea. Ceilalți Jedi ne văd şi îi speriem. Nu are rost să ne certăm pe tema asta.

— Bine, bine…

— Promite-mi.

— Nu are rost să discutăm asta cu un copil. Dar e mai mult decât faptul că noi ne putem căsători şi ei nu. Şi câți Padawani poate lua un Maestru. De parcă toate astea ar conta. Nu, e vorba de dogmă. Despre control.

— După cum am spus, îi neliniştim şi cel mai bun lucru pe care îl putem face este să-i lăsăm să-şi urmeze drumul lor în timp ce noi îl urmăm pe al nostru.

Ea îi aruncă privirea ei de *Vorbesc serios*. El oftă, apoi zâmbi şi aprobă din cap. Exista un timp şi un loc pentru o dezbatere ideologică, iar acum nu era acela. Dar apoi intrară în sala de şedințe şi îl simți pe Geith că reacționa din nou. De data asta, nu la mica Padawană şocată, ci la soldații clone care stăteau în grup lângă holohartă, fără căşti, adânciți în conversație. Nu atât fețele lor identice îi atrăgeau atenția, cât faptul că păreau foarte tineri, chiar şi cel cu capul ras care avea însemne de căpitan pe armură.

Este mai tânăr decât mine. Mai tânăr decât Geith. Dar în rest, exact ca noi.

Niciun Jedi Altisian[5] nu mai întâlnise clone înainte să pună piciorul pe această navă. Toată lumea din acea comunitate avea părerile sale despre etica *producerii* trupelor de luptă, dar părerile erau doar teorii goale până când subiectul acestor păreri stătea chiar în fața ta. Callista ar fi putut prezice ce avea să se întâmple fără niciun ajutor din partea Forței. Geith se îndreptă direct spre clone şi le întinse mâna pentru a o strânge. Apoi se aşeză lângă ele. Era o declarație – nu pentru toți ceilalți, ci pentru acei oameni – că nu erau un mijloc pentru realizarea unui scop.

De aceea îl iubesc. El chiar trăieşte ceea ce crede.

Pellaeon activă holoharta şi obținu imediat atenția tăcută, fără să spună vreun cuvânt. Unii dintre ofițerii săi stăteau la masă şi îl priveau cu atenție. Callista se concentră asupra plăcuțelor cu numele lor.

— Doamnelor… domnilor.

Pellaeon nu folosi niciunul dintre discursurile acelea dure de genul *ascultați, oameni* pe care le văzuse în holofilme. În ciuda faptului că arăta undeva la treizeci de ani, Pellaeon părea un om de modă veche. Şi părea, de asemenea, unul neliniştit.

— Am fost însărcinați să extragem pe una dintre agentele noastre din spatele a ceea ce acum sunt liniile inamice. Nu ştim dacă este în viață sau moartă şi nici măcar unde se află. Asta ne pune într-un oarecare dezavantaj. Făcu o pauză. Şi este corect să vă spun că este o prietenă personală foarte apropiată de-a mea. Menționez asta nu pentru a vă încuraja să vă străduiți mai mult, ci pentru că am nevoie să-mi spuneți dacă şi când judecata mea este întunecată şi emoțiile mele vă pun pe voi sau

---

[5] Jedi Altisian – facțiune a Ordinului Jedi condusă de Maestrul Djinn Altis. Aceştia aveau mai multe precepte dezaprobate de Ordinul Jedi, inclusiv acceptarea mai multor ucenici de către un Maestru şi permiterea familiilor.

această navă într-un pericol nejustificat.

Callista îl plăcu instantaneu pe Pellaeon. Un om politicos şi decent. Putea vedea că şi Altis îl plăcea; zâmbea pentru sine.

— Suntem voluntari, spuse Altis. Agentul Devis nu ar trebui să aibă mai puţine aşteptări de salvare doar pentru că *iubitul* ei se întâmplă să fie primul comandant care răspunde. Dacă nu le-am permite celor pe care îi iubim să ne ajute, gândiţi-vă la încrederea pe care ar trebui să o acordăm celor care ne urăsc.

Pellaeon părea încă afectat, dar ridurile încruntate de pe frunte i se relaxară uşor.

— Într-adevăr, spuse el. Şi asta înseamnă că mă aştept să-mi asum riscuri în această salvare.

— Nu vrei să spui să mergi în misiune, nu-i aşa, Căpitane? Clona cu capul ras şi insigna de căpitan îşi încrucişă braţele la piept. Nu e chiar treaba ta. Este a mea, în lipsa unor trupe îmbarcate. Şi am mai făcut extracţii înainte. Doar că pe asta o vom face în felul meu şi, cu puţin noroc, nu se va termina ca pe Teth.

Între ei avu loc o dezbatere tacită. *Comandant activ*, gândi Callista. *Nu vrea să pară că îi lasă pe alţii să facă munca murdară.*

Ahsoka privea, fără să clipească, în mod clar încă neliniştită de noii Jedi.

— Bineînţeles, Rex, zise Pellaeon în cele din urmă. Îţi arăt doar disponibilitatea mea de conlucra şi de a face ceea ce îi ceri navei. Planul?

— Va fi în întregime o presupunere. O localizăm, confirmăm că este în viaţă, punem o echipă să distragă atenţia în timp ce cealaltă o extrage, iar apoi evacuăm.

Ahsoka interveni.

— Cum rămâne cu celelalte nave? Generalul Yoda nu trimite întăriri pentru a respinge invazia?

Rex ridică o sprânceană.

— Este prea târziu pentru asta, micuţo. Maestrul Skywalker e pe drum, dar asta este tot. Tot ce putem face este să încercăm să scoatem agentul de acolo şi apoi să ne regrupăm pentru a lupta în altă zi. Presupunând că nu mai există alte o sută de lumi mai critice decât JanFathal.

— Mă ofer voluntar pentru recunoaştere, spuse Geith. Nimic nu se compară cu un Jedi pentru localizarea fiinţelor. Şi ştim câte ceva despre ce s-a întâmplat înainte să pierdem contactul, pentru că avem înregistrarea sunetului ambiental de la comunicatorul ei. A fost răpită de oameni pe care îi putem identifica la faţa locului.

— Cei de la Informaţiile Republicii au fost destul de amabili să ne spună câte ceva din ceea ce făceau în Athar, spuse Pellaeon cu amărăciune. Hallena era sub acoperire ca agitator sindical. Dacă i-am putea contacta pe cei de la serviciile de informaţii JanFathal, atunci am putea confirma asta, dar comunicaţiile cu Athar au fost tăiate.

Îi folosise numele. Dintr-o dată, totul devenise foarte personal, iar Callista nu avea nicio problemă cu asta.

— Întreabă-i dacă ştiu cine sunt Merish, Varti şi Shil, spuse Altis. Acestea sunt numele pe care le-am auzit.

Pellaeon aprobă din cap către primul său locotenent, Rumahn.

— Apelează-i, Secund. Nu accepta nicio prostie interdepartamentală de tipul *nu trebuie să ştii.*

— Şi ăsta e planul nostru? întrebă Ahsoka.

— Nu putem face niciun plan până nu ştim locaţia, zise Rex. Indică holohărţile

din fața lui. Când mări imaginile care atârnau în aer, acestea se schimbară în planuri de străzi şi planurile clădirilor cheie. De aceea ne-am familiarizat cu *deliciile* oraşului Athar. Odată ce vom avea o locație aproximativă, atunci vom putea aplica un plan.

— Se întâmplă să aveți aceste hărți? spuse Callista.

— Nu, cineva s-a gândit că ar fi o idee bună să adune hărțile capitalei şi planurile clădirilor de la cât mai mulți aliați ai Republicii, pentru orice eventualitate, spuse Rex. Nu sunt chiar cuprinzătoare. Dar avem acces prin afişajele din căştile noastre şi orice informație este mai bună decât să mergem orbeşte.

— De aceea ar trebui să o facem împreună, spuse Geith. Fără supărare, căpitane, dar avem calitățile noastre speciale. Putem face lucruri pe cont propriu pentru care ai avea nevoie de o mulțime de echipamente ca să le reproduci.

Rex emana suspiciune precaută în Forță, aruncându-i lui Geith o privire evaluatoare.

— Dintr-o dată, toată lumea vrea să se bage.

— Niciunul dintre voi nu are de ales, spuse Geith. Dar eu am. Aşa că spuneți-mi ce trebuie făcut, iar eu voi…

— Noi o vom face, îl întrerupse Callista.

— E foarte frumos din partea voastră, dar asta e treaba mea. În ciuda expresiei sale aparent relaxate, Rex era profund tulburat de această conversație. Poate că se simțea jignit că Geith credea că avea nevoie de protecție într-un fel sau altul. Nu sunt antrenat să fac altceva. Vă dați seama că nu aş putea trăi din meseria de coafor.

— Ne-am antrenat toată viața pentru asta, doamnă, spuse unul dintre ei. Callista îşi dorea cu ardoare un nume, dar ei nu aveau ecusoane vizibile ca ofițerii de pe *Leveler* prezenți, dintre care niciunul nu era clonă. Acum vrem să facem treaba pe bune.

Părea că nu mai fusese niciodată în acțiune. Geith părea afectat. Altis pur şi simplu privea, fără să spună nimic, la fel şi Pellaeon; având în vedere urgența situației agentului Devis, Callista se întrebă dacă ofițerii credeau că această dezbatere era o pierdere de timp iresponsabilă. Dar ea ştia că acesta era miezul problemei. Aşa o instruise Altis. Nu existau scurtături etice care să fie luate, nu existau niciun fel de dat din mâini şi promisiuni de a face ceva neplăcut doar pentru că circumstanțele erau presante.

Pentru că nu exista niciodată *doar de data asta*. Devenea un obicei.

— Nu te vei simți bine dacă nu faci asta, nu-i aşa? spuse Geith.

— Nu, domnule. Rex părea să primească aprobări din partea celorlalte clone. Cu siguranță că nu o voi face. Cu siguranță nu o vom face.

Pellaeon plesni cu mâna pe masă.

— Foarte bine, să trecem la treabă. Cum rămâne cu misiunea ta inițială, Maestre Altis?

— Poate continua şi fără noi, spuse Altis. Şi ne vom alătura din nou când ne vom termina munca aici.

Întâlnirea se destrămă atât de repede încât Callista aproape că simți că toată lumea fugea mai degrabă decât să înfrunte un baraj de argumente din partea lui Geith. Probabil că-şi imagina asta; era doar urgența situației. Ahsoka ieşi pe uşă după Rex, oprindu-se o fracțiune de secundă pentru a se uita înapoi la Geith şi Callista, mult mai puțin ca un copil şi brusc mai mult ca un animal în cuşcă care căuta să scape.

— Şi mi-ai arătat până la urmă, spuse Altis. Îi oferi lui Geith acel zâmbet minunat, liniile vârstei şi ale înţelepciunii trasând o viaţă întreagă de descoperiri. Era zâmbetul nu al unui profesor care reuşise să facă o lecţie să se întipărească în mintea unui elev, ci al unui om care învăţase ceva preţios. Îţi mulţumesc, Geith. Te-am rugat să te asiguri că voi fi martor la momentul în care vei avea de făcut o alegere morală.

Geith nu părea fericit.

— Şi nu am făcut-o. Pur şi simplu am fost de acord. Şi la fel ai făcut şi tu, Maestre. Se uită acuzator la Callista. Şi tu. Cu toţii am făcut-o. Atât de alunecoasă este panta. De ce sunt Rex şi oamenii lui dispensabili, pentru a salva pe cineva care nu are mai mult drept de a exista decât au ei?

— Asta e valabil pentru orice soldat, nu doar pentru aceşti oameni. Crezi că ăsta a fost motivul deciziei tale?

— Da.

— Atunci, de ce ai cedat? Şi ce ai fi făcut în schimb – ai fi refuzat să mergi în misiune şi i-ai fi lăsat pe acei oameni să lupte singuri?

— Am cedat pentru că era atât de clar că voiau să o facă ei, spuse Geith. Şi dacă aş fi putut să-i fac să facă altfel, atunci aş fi fost la fel de vinovat ca şi Consiliul Jedi că le-am refuzat alegerile.

— Exact. Asta este pentru liniştea trupelor, nu pentru a ta. Alegerea nu este atât de simplă pe cât pare, nu-i aşa?

— Asta mă va face să mă simt *mult mai bine* dacă vor fi ucişi.

— Acum vezi adevărata natură a deciziilor proaste, spuse Altis. Chiar dacă nu suntem noi cei care le luăm, dacă sunt suficient de proaste, ne forţează să facem alte alegeri proaste pentru că afectează atât de mult realitatea. Dar nu ne putem izola, refuzând să luăm parte la lumea pe care o creează. Este iresponsabil. Se întoarse spre Callista. Eşti foarte tăcută, pentru prima dată.

— Mi-e ruşine, Maestre. Aşa era; fusese sigură că va lua o poziţie de principiu, dar când venise momentul, nu găsise nicio poziţie de luat. Era mult mai uşor să facă ceea ce era corect dacă putea să-şi dai seama ce. Şi nu mă pot gândi la o alternativă.

— Atunci fă cât poţi de bine în această situaţie particulară, aşa cum voi face şi eu, pentru că sunt la fel de compromis ca şi tine.

Altis plecă. Callista nu-l întrebase niciodată câţi ani avea, dar era încă în formă şi se îndepărta cu un pas decent, ca să-i lase în picioare în semiîntunericul camerei pustii. Se întrebă dacă Maestrul Yoda le spusese vreodată acoliţilor săi că habar n-avea ce să facă în continuare şi că era la fel de ignorant şi imperfect ca şi ei.

Nu era ceea ce îşi doreau majoritatea fiinţelor la un lider. Cu toate astea, cu toată aparenta sa lipsă de claritate, Djinn Altis conducea.

— Fă ce-i mai bun dintr-o treabă proastă, spuse Callista. Nu face rău. Asta este dilema noastră. Înţeleg de ce punctul de vedere principal al Jedilor se dovedeşte mai popular. Claritate.

— Supune-te, uită de acele sentimente supărătoare şi nu pune întrebări incomode. Da, fără probleme de anxietate.

— Eşti într-o stare de spirit foarte dură în legătură cu asta, nu-i aşa?

— Într-o zi, s-ar putea să fim întrebaţi de ce am lăsat să se întâmple acest lucru sau de ce nu am făcut nimic pentru a-l opri. Şi care va fi răspunsul nostru?

Callista nu avea unul, şi nici el nu avea. Acesta era lucrul care îi frustra. Îşi asumau cu plăcere responsabilitatea, dar nu avea nimic de care să se agaţe aici.

— Să ne concentrăm mai întâi pe salvarea agentului Devis, spuse ea.

Geith părea că era pe punctul de a se certa din nou, dar apoi o luă de mână şi merseră pe coridorul care ducea spre puntea hangarului. În jurul ei, nava respira şi pulsa, sistemele sale – aproape tangibile în conştiinţa ei specială a Forţei – părând părţi ale unui corp viu. Tot ce putea face orice fiinţă era să ia decizie după decizie, clipă de clipă, şi să se străduiască să facă cea mai corectă alegere.

Din nefericire, unele alegeri păreau identice din toate unghiurile.

— Înveseliţi-vă, spuse o voce din spate. Unul dintre oamenii lui Rex, cel cu însemnele de sergent, îi depăşi. Când reuşeşti o astfel de misiune, este cel mai frumos sentiment din lume. După aceea, bem ceva la popotă, domnule? Doamnă?

Merse mai departe, fluierând, cu casca sub un braţ.

Callista renunţă la claritate şi decise pur şi simplu să facă tot ce era nevoie pentru a-i ţine pe toţi – clone, agent şi Jedi – în viaţă.

* * *

Bloc de birouri gol, undeva la sud de baricadă, Athar

— Ce se întâmplă? întrebă Merish.

Shil se uită pe fereastră. Strălucirile îi luminau faţa, fiind singura lumină în afară de galbenul slab al unei baghete luminoase de pe podea, de lângă picioarele Hallenei.

— Asta e problema cu doborârea transmiţătorului de comunicaţii, spuse Shil. Nu mai poţi să ştii nimic. Trebuie să aşteptăm să treacă un curier. Tot ce pot vedea este... da, totul a fost reţinut la pod. Ne-au blocat.

— Atâta timp cât îi ţinem ocupaţi..., spuse ea.

— De ce nu au debarcat Separatiştii?

— Poate că au făcut-o. Nu am putea şti.

Hallena, încătuşată, stătea pe podea cu spatele sprijinit de perete. Indiferent de afacerile care se desfăşurau în acest birou într-o zi normală, cineva nu prea făcuse curăţenie de ceva vreme. Un miros asemănător cu cel de vomă, de lapte acru, o afecta.

Ciudat. O să mor – dacă am noroc – şi cel mai mult mă deranjează un miros urât.

Nu era niciodată o idee bună să tachinezi un răpitor, dar cel puţin acum îşi făcuse o idee că rebelii nu erau chiar atât de isteţi pe cât păruseră la început. Se încurcaseră singuri, distrugând comunicaţiile. Nu puteau comunica prin oraş decât prin intermediul unor curieri.

Te-ai fi gândit că Separatiştii le-ar fi dat câteva legături de comunicaţii care să funcţioneze pe reţeaua navei lor...

Dar chiar şi armatele profesioniste făceau lucruri mai proaste decât atât.

Shil nu îşi întoarse privirea de la fereastră.

— Nu ne eşti de prea mare folos, Orla, sau cum te cheamă, aşa că singurul motiv pentru care eşti în viaţă acum este ca să te putem preda Separatiştilor.

Oh, aşa crezi?

Când nu putea să doarmă, Hallena îşi petrecea uneori orele nopţii gândindu-se la ce ar putea face în cele mai rele situaţii. Cea care îi venea în minte cel mai des, inevitabil, era cea în care se hotăra să termine totul şi să ia acea capsulă. Contrar mitului popular, toxina cu acţiune rapidă nu se afla într-un compartiment special al unui dinte. Trebuia să o scoată din căptuşeala *trusei sale de scăpare*, mica colecţie

de instrumente de supraviețuire ascunsă într-un compartiment mic din spatele pantalonilor. *Trucul cu dintele*, decise ea, *era mai uşor. De unde voi şti când va fi punctul fără întoarcere?*

Şi ăsta era pariul.

Se forță să nu se mai întrebe dacă primise cineva apelul ei de extracție. Genul ăsta de gândire nu o va face să meargă mai departe. Trebuia să se bazeze pe propriile resurse pentru a scăpa. Apoi, putea să-şi facă griji cu privire la plecarea de pe planetă – oricum, ar fi fost mai uşor să se retragă de pe o lume aflată în ghearele haotice ale unui război.

Vezi? Toată pregătirea revine. Continuă să plănuieşti să evadezi. Foloseşte fiecare secundă. Nu da disperării şansa de a te paraliza şi de a face munca inamicului în locul lui. Preia controlul situației. Ei nu pot intra în mintea ta decât dacă îi laşi tu.

Încă se gândea la cât de departe ar putea ajunge dacă nu-şi putea elibera mâinile când podeaua se scutură sub ea. Sunetul era înăbuşit; ceea ce detonase era mare, dar nu era aproape. Artilerie. Avea Regentul mai multe arme grele? Nu, avea genul de forțe de care avea nevoie pentru a ține în frâu o populație civilă, nu genul de care avea nevoie pentru a purta un război împotriva unui inamic convențional, cu nave de război şi tunuri laser.

— Se pare că au sosit Separatiştii, zise ea. Cum aveți de gând să le spuneți unde vă aflați, astfel încât să nu vă macine în tocătură de nerf împreună cu garda de stat?

— Înțelegerea a fost să nu ne apropiem de centrul oraşului odată ce apăreau ei. Merish îi înmână lui Varti ceva ce semăna cu o gustare din pesmeți. Aşa că asta vom face acum.

Oamenii ăştia erau prea organizați ca să nu fi pus întrebarea evidentă pentru contactul lor Separatist: *cum ne veți anunța când se va termina totul?* Asta era problema cu războaiele civile – cu orice război. Nu erau ordonate, nu erau uşor de stăpânit chiar dacă aveai comunicații bune şi nu se terminau cu fluierul final ca un meci de *bolo-ball*. Hallena începuse să-şi dea seama că Merish aştepta un contact care nu se întâmplase, iar acum devenea neliniştită. Şi era mult mai greu noaptea. Să-şi facă o idee despre ce se întâmpla doar privind de la fereastră – asta era imposibil. Iar Hallena nu putea să vadă lumea decât de la înălțimea unui copil, mişcarea picioarelor din fața ei, şi nicio altă priveliște în afară de ceea ce era încadrat în acea fereastră.

Merish, Shil şi Varti erau la fel de speriați şi neajutorați ca şi ea.

Poate că va avea o modalitate de a exploata asta.

Sunt neajutorați, cu excepția faptului că ei au blastere, iar eu nu, şi e nevoie de un singur proiectil în cap pentru a pune capăt la toate problemele.

Îşi scutură capul cu putere pentru a se opri să se întoarcă la gândul insistent dacă nu cumva vine cineva după ea. Genul ăsta de lucruri se întâmplau doar în holofilme. Nici măcar nu erau echipe de extracție ale forțelor speciale care să vină să o ia. Echipele de comando erau puține şi rare şi aveau o galaxie prea mare de acoperit ca să fie folosite pentru treburi precum îngrijirea agenților care erau suficient de proşti ca să se lase prinşi.

Iar mă descurajez singură… Voi pleca de aici. Pot găsi un loc unde să mă retrag. Vor fi prea ocupați să se lupte între ei sau să-şi adune vecinii pentru a se răzbuna, ca să mă mai caute pe mine.

— Ce naiba e asta? întrebă Shil.

Voomp. O altă explozie, mai aproape de data asta, apoi încă una. Judecând după felul în care Shil încerca să se aplece pe fereastră, nici el nu-şi putea da seama de unde venea. Dar sunetul zdrobitor devenea tot mai frecvent, tot mai aproape.

— Sssh. Sssh! Merish bâjbâi frenetic în buzunarul ei. De parcă faptul că făcea asta ar fi făcut ca zgomotul să înceteze; oamenii făceau cele mai nebuneşti lucruri sub stres. Comunicatorul meu…

Aparatul ciripise. Hallena îl putea auzi acum. Merish apăsă tasta şi ascultă cu comunicatorul apăsat aproape de o ureche şi cu mâna peste cealaltă. Chiar şi în întuneric, Hallena putut vedea cum expresia de pe fața ei se relaxa, ca şi cum tocmai primise vestea pe care o aştepta.

— Primii droizi Separatişti au aterizat, zie ea, cu comunicatorul încă strâns la ureche. Comandantul a instalat un emițător mobil, aşa că avem din nou comunicații cu toții. A spus să stăm liniştiți până când vor securiza clădirea guvernului.

Hallena nu putea să înceapă să estimeze cât va dura asta, dar nu va fi o chestiune de minute. Avea ceva la care să se concentreze. Dar focul de tun era acum suficient de aproape pentru ca ea să simtă praful care cobora din tavan cu fiecare explozie, arzându-i fața.

— Sper că ştiu că suntem aici, spuse Hallena din nou. În locul vostru, nu m-aş încrede în precizia droizilor.

— S-a avut grijă de asta.

Merish se întoarse de la ea, cu buzele mişcându-se, şi se îndreptă spre coridorul negru ca smoala din afara biroului. Hallena nu putea auzi ce spunea femeia acum, dar părea să comenteze diverse coduri şi să vorbească de parcă ar fi verificat unde se aflau oamenii. Din când în când înjura suficient de tare pentru ca Hallena să o audă, ca şi cum ceva nu ar fi mers conform planului sau cineva ar fi fost ucis, dar limbajul corpului ei sugera că se simțea mai încrezătoare pe moment.

Varti părea să se fi relaxat, chiar dacă probabil că acum erau mai mult în pericol din cauza unui proiectil rătăcitor de tun decât fuseseră vreodată din partea miliției de stat cât timp se aflau atât de departe de linia întâi a revoltei.

— Greu de crezut că în sfârşit am reuşit, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru oricine altcineva.

Merish intră din nou în cameră.

— Nu s-a terminat încă. Jarlio spune că sunt lupte grele în jurul barăcilor gărzilor. Cine ar fi crezut că au stomac pentru aşa ceva?

Erau mult mai multe lucruri de făcut pentru a cuceri o planetă decât să-i cucereşti capitala, dar Hallena credea că nu era momentul potrivit pentru a le spune părerea ei despre cea mai bună cale de a destabiliza un inamic.

— Regentul este mort? întrebă ea.

— De ce? Asta era misiunea ta, să-l duci pe gunoi în siguranță înainte să-l linşăm?

— Vrei să crezi, spuse Hallena, că nu ne-am dat seama că lucrurile progresaseră atât de mult?

Shil făcu un pas înapoi de la fereastră.

— Nu. Dar, pe de altă parte, nu pari să ai nicio idee despre cât de mult este detestată Republica în întreaga galaxie pentru regimurile pe care le sprijină, aşa că poate că nu ar trebui să fiu surprins. Coruscantul duce o existență de cocon, nu-i aşa?

Da. Crezi că nu ştiu asta? Crezi că nu am îndoieli când ajung în locuri ca acesta

şi văd cum trăieşte lumea?

Dacă va supravieţui, jură că se va retrage din această afacere. Cincisprezece ani erau suficienţi pentru oricine. Era ceva mai mult decât o simplă notificare, pentru că agenţii nu se retrăgeau niciodată complet până când moartea – din cauze naturale sau de altă natură – nu le punea capăt carierei. Chiar şi la bătrâneţe, încă mai puteau fi chemaţi să facă câte o treabă ocazională sau să analizeze informaţii. Ştiau prea multe. Dar ea ieşea, cu adevărat, dispărând acolo unde nimeni nu o va mai putea găsi.

Mai întâi, însă, trebuia să scape din Athar.

* * *

Nava Republicană de asalt *Leveler*, spaţiul Janfathal

Sistemul de comunicaţii al navei bubui.

— *Siguranţă, siguranţă, siguranţă,* nava se află acum sub pregătiri de apărare.

Cel puţin asta funcţiona. Tehnicianul Sullustan se strecură de sub bancurile de ecrane senzoriale şi fixă plăcile acoperitoare.

— Gata? întrebă Pellaeon.

— Gata, spuse tehnicianul. Îngenunche cu braţele încrucişate lângă birou. Este calibrat totul. Apăsaţi mai întâi resetarea afişajului.

Locotenentul Meriones se grăbi să se supună. Pellaeon trebui să recunoască faptul că micul rozător se străduia din răsputeri, dar era greu să faci altfel când te aflai pe o navă care nu era deloc pregătită pentru luptă şi în raza de acţiune a inamicului.

— Zece nave inamice pe orbita JanFathal, spuse Meriones, înţepând cu degetul în comenzile de pe consolă. Toate în emisfera nordică, grupate deasupra Athar... opt dintre acestea par a fi transportoare de trupe.

— Ei bine, Rex, ce părere ai? întrebă Pellaeon.

Căpitanul clonă îşi trecu palma peste scalp.

— Cea mai rapidă cale de intrare este să ne unim cu navele lor de debarcare. Tinichelele nu fac verificări vizuale. Oricum, acele lăzi nu au ferestre de vizionare. Vor citi orice cod de transponder pe care alegem să îl dăm şi asta e tot. Făcu un gest cu mâna. Probabil, oricum. Ajungem chiar în spatele lor, aterizăm, facem afacerea şi ieşim.

— Să sperăm că prietenii noştri Jedi o pot localiza.

Îi era greu să pronunţe numele Hallenei. Pellaeon se simţea vinovat că nu ştia sigur de ce era atât de dureros; ar fi trebuit să fie o teamă simplă şi sinceră pentru femeia pe care o iubea, dar acum era îngrijorat că fusese pătată de jena de a trebui să recunoască faptul că erau iubiţi şi că îşi angaja nava de război şi vieţile altor fiinţe pentru a o scoate de acolo. Fusese sigur că ar fi simţit ceva mai pur, ceva mai puţin asemănător cu acei micuţi birocraţi plictisitori care stăteau să-i judece cariera şi care nu credeau că o relaţie sănătoasă avea vreun rol în asta. Lui Pellaeon nu-i plăcea să nu-şi cunoască propria minte. Era o dilemă rară.

Cred că înţeleg de ce Jedii se tem atât de mult de ataşament.

— Tânăra ta Padawană este bine? întrebă Pellaeon. Părea foarte tulburată de oamenii lui Altis. Mie mai degrabă îmi place omul.

— Ea spune că sunt eretici. Ceva legat de faptul că au credinţe diferite de cele ale Ordinului Jedi, spuse Rex cu grijă. Skywalker e mult mai *războinic* decât ceilalţi.

Îl înțeleg foarte bine.

— Știam foarte puține lucruri despre Jedi înainte ca ei să fie repartizați în armată. Este educativ.

— Mi se pare că ajută să te gândeşti la ei ca la un senzor foarte complex a cărui tehnologie este atât de mult peste nivelul tău de securitate încât ai putea la fel de bine să apeşi pe buton şi să-l foloseşti.

— Şi chiar ai de gând să iei acel copil în misiune?

— Este mult mai competentă decât pare. Rex îşi verifică cronometrul. Mai bine am porni la drum. Să vedem cum se descurcă naveta. Îi făcu semn Sullustanului. Vino şi fă-ți numărul cu transponderul, amice.

Pe puntea hangarului, echipajul era ocupat cu alimentarea cu combustibil a uneia dintre navele de aprovizionare. Erau nave cu aspect anonim, nu foarte diferite de milioanele de transportoare uşoare civile care puteau fi găsite oriunde în galaxie, cu excepția faptului că cele ale lui *Leveler* avea un cod discret de fanion al Republicii pe fuselaj şi pe tunul de apărare. Ceea ce nu aveau la blindaj, compensau prin modestie; nava ar fi atras mult mai puțin atenția decât o navă de luptă LAAT/i.

— Eşti sigur că nu ai nevoie de haine civile? Pellaeon încercă să-şi imagineze o echipă de clone rămânând neobservată în acea armură albă şi lucioasă. Ar fi fost ziua în amiaza mare în momentul în care ar fi început să se deplaseze prin oraş. Eşti destul de vizibil.

— Aş prefera avantajele armurii în schimbul camuflajului, spuse Rex. Şi nu vom sta prea mult pe aici.

Jedii stăteau pe nişte lăzi răsturnate lângă rampa care muta navele de luptă *Torrent* între punți. Cu toții aveau capetele în mâini, chiar şi Ahsoka, arătând ca şi cum ar fi fost strânşi într-un act comun de disperare.

— Sper că se joacă de-a radarul sau ceva de genul ăsta, spuse Pellaeon. Sau poate că echipa lor de *smashball* nu a câştigat.

Rex îi dădu o bătaie liniştitoare pe spate.

— O să o găsim noi. Nu-ți face griji.

— Sunt atât de transparent, nu-i aşa?

— Umorul are multe întrebuințări.

— Într-adevăr.

Callista îşi ridică privirea când se apropiară. Nu părea deloc genul mistic; nici măcar nu purta hainele obişnuite ale Jedilor, ci doar un costum de zbor normal şi bine ajustat, ca şi flăcăul care o însoțea. Maestrul Altis arăta mai degrabă ca un universitar, în haine largi şi neglijente, iar tot ce păreau să aibă în comun cu Ahsoka era o sabie de lumină atârnată la centură. Într-un moment mai puțin stresant, Pellaeon ar fi fost fascinat să examineze prăpastia dintre cele două secte, dar în momentul de față părea o distragere a atenției. Spera doar că puteau lucra împreună. Spera, de asemenea, că nu exagera riscând o navă mai puțin funcțională într-o zonă de război.

Aş fi făcut asta dacă nu ar fi fost ea? Da. Eram deja hotărât înainte să ştiu că era Hallena. Nu-i aşa?

— Căpitane, aveți ceva personal care aparține agentului Devis, ceva ce a folosit ea? întrebă Callista. S-ar putea să ne ajute.

Pellaeon credea că genul ăsta de lucruri erau doar pentru câinii akk de urmărire ai poliției. Dar în scurtul timp în care lucrase cu Jedii, învățase că orice merita încercat. Fiecare părea să aibă un manual tehnic diferit de al celuilalt.

Ai dreptate din nou, Rex.

Căută în buzunar. Hallena îi împrumutase un stylus şi el nu i-l returnase niciodată, idiot sentimental ce era.

— Aş vrea să-l primesc înapoi, dacă se poate.

Altis ţinu stiloul într-o mână şi îşi închise degetele în jurul lui.

— Nu este un test invaziv, spuse el, închizând ochii. Gândeşte-te la el ca la o calibrare.

Pellaeon nu era niciodată sigur unde să se uite când făceau Jedii astfel de lucruri. Întotdeauna îi mirosea a truc de prestidigitaţie, şi se regăsea înapoi pe Corellia, un tânăr care se uita la un spectacol de carnaval şi îşi promitea că va afla exact cum făcuse tipul în costum roşu cu paiete trucul cu cercuri. Magia nu exista.

Poate că doar greşise cuvântul pentru asta.

Altis deschise din nou ochii. Apoi îi pasă stiloul Callistei, care îl ţinu o vreme cu ochii închişi înainte să i-l înmâneze lui Geith. Când Geith termină de meditat asupra lui, i-l oferi Ahsokăi. Ahsoka îl strânse şi închise ochii, dar era clar neliniştită. Pellaeon se miră de puterea tabuurilor asupra unor fiinţe altfel sănătoase. Ce făcea secta lui Altis de era atât de inacceptabil?

Găsiţi-o pe Hallena. Nu o lăsaţi să moară singură acolo jos.

În cele din urmă, Ahsoka îi dădu stiloul înapoi lui Altis.

— A fost de mare ajutor, Căpitane, spuse el. Mulţumesc. Vrei să întrebi, nu-i aşa?

Pellaeon ridică din umeri şi băgă din nou stiloul în buzunar. *Şi iată-mă acum, crezând că am avut o faţă de jucător de sabacc.*

— Sunt un om logic.

— La fel cum senzorii tăi scanează profilurile termice şi frecvenţele de propulsie pentru a identifica navele, eu caut ceva foarte asemănător în Forţa vie.

Nu asta voiam să întreb.

— Chiar şi pentru cei care nu sunt Jedi.

— Este mai greu de detectat, dar o găsesc adesea. Acum avem, după cum spui, o soluţie.

— Dar este în viaţă? Dacă este, poţi spune în ce stare este?

— Este încă în viaţă, spuse Altis. Şi o simt... puternică.

Tehnicianul Sullustan de senzori ieşi din cabina de pilotaj a navetei.

— Gata, spuse, şi se uită la grupul de Jedi. Era greu să citeşti expresiile de pe feţele Sullustanilor, dar sensul lui era clar. Să nu mă lăsaţi fără slujbă, da?

Benb. Pe insigna lui de securitate scria *Benb*. Pellaeon încercă să folosească un ton inspirat. Avea nevoie de aceşti lucrători şi cu siguranţă nu se înrolaseră pentru sarcini de luptă.

— O să am grijă să primeşti o primă, spuse el. Chiar dacă va trebui să o plătesc eu însumi. Consider angajamentul tău o favoare personală.

Funcţiona de fiecare dată. De asemenea, vorbea serios. *Benb* ridică din umeri.

— Ar fi bine să începem cu ţintirea rachetelor de şoc, atunci...

Sergentul lui Rex şi cei şase soldaţi noi se îngrămădiră în navetă, urmaţi de Jedi. Altis era mult mai agil decât sugera părul său alb. Sări în compartimentul echipajului.

Sper să mai fiu atât de activ când voi fi de vârsta lui. Nici eu nu cred că pensionarea nu mi se va potrivi vreodată.

— Haide, Ahsoka. Callista o conduse pe Togruta în faţa ei. Hai să avem o

discuție între fete.

Rex se aplecă din nou afară din trapă.

— Ai grijă de Generalul Skywalker, da? Îmi urmăreşte legătura securizată.

Trapa se închise. Pellaeon deschise legătura cu puntea de comandă.

— Du-ne aproape de JanFathal, în raza de acțiune a navetei, Secund. Menține procedurile de protecție cât mai mult timp.

O navă silențioasă cu energia la minim tot avea să fie reperată mai devreme sau mai târziu. Dar Separatiştii nu aşteptau companie, iar un lucru pe care îl învățase despre ei în ultimele luni era că lăsau încrederea să îi copleşească. Şansele erau ca ei să nu vadă *Leveler* în spatele lor decât atunci când ar fi fost prea târziu.

Capitolul 6

Profită la maximum de această oportunitate. Republica îşi schimbă în mod neregulat criptarea, aşa că nu avem de unde să ştim când transmisiunile vor fi din nou neinteligibile pentru noi. Vreau să aflu tot ce este de ştiut despre noile capacități ale navei – şi dacă puteți să puneți mâna pe navă, cu atât mai bine. Liniştirea lumii JanFathal mai poate aştepta puțin.

Comandantul Federaţiei Comerţului, către căpitanul care se afla în sistemul Fath, după ce spărsese codurile actuale ale Flotei Republicii

Naveta de aprovizionare, îndreptându-se spre Athar

Rex se agăță de suporturile de marfă din compartimentul navetei şi îşi spuse că, cel puțin de data asta, nu încercau să cucerească de la zero un platou puternic apărat. Asta era doar pe jumătate la fel de nebunesc.

— Eşti sigur că e încă în viață? spuse el.

Altis avea ochii închişi ca şi cum ar fi ațipit, la fel ca şi Callista şi Geith. Ahsoka părea să îi supravegheze cu atenție, ca şi cum ar fi căutat ceva. Rex, care nu se gândise niciodată prea mult la faptul că ar putea exista diferențe de credință în rândurile Jedilor, se trezi fascinat şi dorind o explicație, dar cu siguranță nu părea o idee bună.

Coric se tot uita peste umăr, din scaunul pilotului, la echipa pestriță, în timp ce aşteptau ca o navă Separatistă aflată la câțiva kilometri distanță să îşi lanseze nava de debarcare.

— Da, este în viață, şi e încă în Athar, spuse în sfârşit Altis, cu ochii încă închişi.

Coric comută pe circuitul de comunicare intern al căştii echipei.

— Căpitane, ai de gând să te ocupi de Ahsoka înainte să aterizăm? Aminteşte-i că trebuie să fie cu ochii pe Separatişti, nu pe Altis. Trebuie să-i acceptăm pe toți Jedii.

Rex se întrebă dacă Skywalker ar fi luat-o deoparte pentru o mică discuție de încurajare, dar nu avea nici cea mai mică idee ce să spună – nu ştia prea multe despre argumentul ataşamentului, dar ştia suficient cât să înțeleagă că era un câmp minat pe care trebuia să-l ocolească. Soldații ARC păreau să nu aibă nicio problemă în a le spune Jedilor ce gândeau; Rex prefera să facă lucrurile mai diplomatic. Nu putea doar să latre ordine, nu când nu erau în situații de viață şi de moarte, oricum.

— Ahsoka, spuse el. Nu trebuia să-i spună *micuțo* în fața celorlalți. Eşti bine?

Ea păru să înțeleagă aluzia şi se uită spre el.

— Sunt bine, Rex.

— Doar verificam. El dădu din cap către Altis. Dacă îmi permiteți să vă uzurp statutul aici, domnule.

— Nu, Căpitane, acesta este spectacolul tău. Altis dădu din cap înapoi, întinzând mâna într-un gest politicos de *după tine*. Țineți minte, nu sunt un soldat. Eu doar îi ajut când sunt ocupați.

— Ne cerem scuze dacă v-am pus într-o poziție jenantă, Căpitane, spuse

Callista cu amabilitate. I se părea lui Rex că era *sensibilă*, o calitate mult subestimată. În timp ce vorbea, se juca cu comunicatorul ei. Politicile Jedi. Noi nu suntem ca ceilalți Jedi, după cum probabil ai observat. Unele dintre lucrurile pe care le practicăm sunt ceea ce majoritatea Jedilor au fost avertizați să evite ca fiind calea spre partea întunecată. Avem tendința de a fi discreți, aşa că putem distrage puțin atenția atunci când apărem.

Ah, asta nu se va termina bine…

— Disonanță cognitivă, spuse Altis, cu ochii închişi din nou.

— Este contagioasă? întrebă Ince. Nu mi-am făcut injecțiile.

— Şi îi permitem unui Maestru să aibă atâția Padawani câți consideră că este potrivit, continuă Callista, reprimându-şi vizibil un zâmbet. Nu doar unul singur.

— Sună scump, spuse Rex, inexpresiv. O glumă dezamorsa o situație, de obicei. Dar deductibilă din impozit.

Altis chicoti.

— Învăț foarte multe de la tine, tinere.

Ahsoka se trase în sus, cu buzele strânse într-o linie subțire, şi se întoarse spre Rex. Acesta se simți instantaneu vinovat.

— Încearcă să-ți imaginezi cum te-ai simți dacă ai merge în luptă şi nu ai găsi pe nimeni care să urmeze procedurile de operare sau exercițiile corecte cu care ai fost învățat din copilărie, spuse ea. Ai fi cel puțin curios. Nu?

Totul era prea ciudat pentru Rex. Era timpul să se oprească. Ştia care era problema, dar nu putea face nimic pentru a o rezolva; tot ce putea face era să o suspende pe durata misiunii.

— Bine, spuse el. Ştiu că puteți lăsa deoparte diferențele ideologice pentru a duce treaba la bun sfârşit. Coric, cum stăm?

— Recepționez mişcare pe senzorii pasivi, domnule. Aşteptați.

Urmă un clic comun, în timp ce toate clonele trecură în acelaşi timp la circuitul lor privat.

— Întotdeauna sunt aşa, domnule? întrebă Boro.

Ross suspină.

— În timpul antrenamentului, întotdeauna ne spuneau că Jedii sunt *ordonați*.

— Skywalker e bine, spuse Rex.

Săracii băieți: direct de pe Kamino, încă fără niciun contact cu vreun comandant, cu excepția lui şi a Echipei de Ciudați de aici. Dacă cineva era lovit de şrapnelul aşteptărilor care se ciocneau cu realitatea, ei erau aceia.

— Cred că şi ceilalți sunt în regulă. Iar Ahsoka e încă un copil, aşa că nu-ți face griji. S-a mai descurcat şi înainte.

Vere verifică încărcătura din DC-15.

— Aveți dreptate, domnule.

Coric doar îşi drese gâtul în mod semnificativ. Rex luă comentariile mai puțin ca pe o critică, ci mai degrabă ca pe o supărare sănătoasă a luptătorului, unul dintre acele ritualuri ale formării legăturii. Atunci când nu se certau, putea fi îngrijorat.

Nimeni din afara rândurilor lor nu-şi dădea seama că se ciondăneau, desigur. Kaminoanii nu iertau *aberațiile*. O clonă ştia cum să-şi țină gura închisă în afara cercului său apropiat.

— Gata, oameni buni, începem, spuse Coric.

Naveta acceleră. Fără ferestre, Rex nu-şi putea da seama unde se aflau şi nu avea nicio senzație reală de viteză sau de schimbare de direcție. Tot ce avea era

pictograma punctului de vedere al lui Coric afişată în propria cască, iar asta îi oferea o vedere foarte restrânsă a spațiului de luptă din fața lui.

În compartimentul echipajului se făcu linişte. Tot ce putea auzi era pocnetul fălcilor şi respirația constantă pe circuitul său de comunicații. Pictogramele din casca sa arătau că soldații se uitau la puşti sau drept înainte, la peretele frontal opus. S-ar putea să fi avut ochii închişi, desigur. El nu avea cum să ştie asta. Camerele miniaturale de pe cască înregistrau doar ceea ce era potențial vizibil pentru soldat, nu şi ceea ce îi lovea efectiv retina.

— Mă aflu chiar în coada tipului ăluia, spuse Coric. Dacă va sesiza vreun semnal de la senzori, va crede că e o eroare.

Rex cedă şi preluă imaginea din casca lui Coric cu câteva clipiri rapide. Întotdeauna i se păruse deconcertant, ca şi cum s-ar fi aflat pe scaunul pilotului fără să aibă comenzi pe care să le apuce. Coric nu glumea. Se afla chiar sub distanța de siguranță a orificiilor de evacuare ale navei Separatiste. Pe marginile imaginii, Rex putea vedea puncte de lumină reflectată, deoarece steaua din centrul sistemului Fath se reflecta pe alte nave din escadrilă în timp ce se îndreptau spre *zona crepusculară* JanFathal, linia mereu în mişcare dintre noapte şi zi. Nu era uşor să observi obiecte mici în spațiu fără un fundal cu contrast ridicat. Şi asta funcționa în ambele sensuri.

Acum ne vezi... acum nu ne mai vezi.

— Pregătiți-vă pentru o scurtă rupere de formație când va trebui să mă desprind spre Athar, spuse Coric.

Rex minimiză din nou pictograma primită de la Coric.

— Probabil că toți se îndreaptă într-acolo.

— Da, domnule, dar am de gând să mă retrag mai devreme şi să vin la joasă înălțime pe deasupra câmpiei de coastă. Prin suburbii.

— Cât de jos? întrebă Geith.

— Suficient de jos încât să apuc o holorevistă sau două pe drum...

— Bun om.

— În câteva clipe... atingem atmosfera... ooo!

Coric dispăru înainte ca Separatiştii să-şi dea seama că fusese acolo, iar coborârea fu la fel de dură pe cât se aşteptase Rex. Legăturile abia îl țineau; nu le fixase suficient de bine. Pictograma lui Coric arăta flacăra strălucitoare a unei intrări la roşu pentru o clipă, înainte ca filtrul său de protecție să intervină pentru a-i proteja ochii. Păru să dureze mult timp până când naveta se stabiliză şi trepidațiile încetară. Dar trecuseră doar câteva minute.

— Suntem deasupra mării, spuse Coric. Maestre Altis, tu eşti navigatorul acum.

— Vrei să stau în față, întrebă Altis, sau să conduc puțin de aici?

— Nu mă speriați, domnule. Sunt doar un flăcău.

Altis se strecură în spatele scaunului lui Coric.

— Hai să ne concentrăm cu toții asupra agentului Devis, spuse el, ca şi cum Jedii ar fi făcut vreo îmbunătățire mistică a semnalului. Doamne, ce lume nefericită e aici.

Rex era mai îngrijorat că ar putea fi o lume nefericită cu mai *multe apărări sol-aer* decât le spusese Informațiile Republicii, dar nimic nu părea să apară pe sistemele de avertizare. Când îşi schimbă poziția pentru a privi înainte prin fereastra cabinei de pilotaj, văzu o coastă de docuri urâte şi clădiri în ruină care se repezea spre el. Soarele care se strecura printre norii de furtună nu făcea mare lucru pentru a

îmbunătăți aspectul, dar ceva strălucitor de auriu reflecta lumina soarelui în mod arzător spre el.

— Palatul Regentului, spuse Coric. Sau unul dintre ele, în orice caz. Pun pariu că este iubit de poporul său…

Coric îşi schimba frecvent cursul pentru a evita să se fixeze cineva cu senzorii de țintire pe ei. Dar Athar nu părea să fie pregătit să se apere. Naveta trecu pe deasupra unor fabrici şi a unor bălți pătrate de lichid care ar fi putut fi orice, de la stații de tratare a apei la ferme piscicole.

— Cred că o să plouă din nou, spuse Coric cu nonşalanță. Uită-te la apa care zace peste tot. Cred că a plouat cu găleata toată noaptea.

Rex se afla într-un unghi nepotrivit pentru a zări oameni sau vehicule pe străzi, dar putea să vadă în depărtare pleiade de fum negru şi gros şi, ocazional, pufuri de fum proaspăt şi flăcări care înfloreau pe cerul de deasupra oraşului, ca şi cum cineva de la sol ar fi avut arme antiaeriene.

Altis ținu o mână pe umărul lui Coric, murmurându-i indicații la ureche, iar naveta coborî la o altitudine atât de joasă încât Rex fu convins că Coric urma să se ciocnească frontal cu vreun transportor terestru.

— Suntem aproape, spuse Altis. Foarte aproape.

— Vreți să riscați să survolați ținta, domnule? întrebă Coric, mişcând capul în direcția lui Rex. Putem vedea în linii mari aspectul general, dar ei ar putea să ne vadă.

— Nu, hai să găsim un punct de aterizare şi să ascundem cumva lada asta.

Nu existau hangare goale convenabile care să fie prin preajmă, dar o navetă ca asta putea probabil să se descurce cuibărindu-se pe o platformă de parcare a unei piste de aterizare sau ceva asemănător. Era doar o altă navă de transport, văzută din exterior.

— Apoi putem trimite o telecomandă pentru a cerceta clădirea.

— Bine. Coric reduse viteza. Holoharta spune că fabrica de camioane repulsor dezafectată se află de cealaltă parte a canalului. Să vedem dacă există loc de parcare.

Locul era o asemenea epavă, încât o navă aparent prăbuşită nu l-ar fi făcut să arate mai rău. Gropile uriaşe din zona de staționare se umpluseră cu apă. Coric ateriză cu naveta la adăpostul unui zid de cărămidă prăbuşit, iar Boro şi Joc săriră să ocupe poziții defensive în jurul acestuia, în timp ce ceilalți fugiră la adăpostul unei clădiri anexate.

Este prima lor operațiune adevărată. E prima dată când fac asta pe bune.

Rex trebuia să-şi amintească asta.

Ca în orice alt oraş în care fusese introdus, absența oamenilor era neliniştitoare. Trebuia să existe o populație care se ascundea sau care fusese alungată în zone mai sigure. Era greu de spus. Exista pur şi simplu un sentiment de suspendare. Viața nu se desfăşura în mod normal.

— Ahsoka? strigă el încet. E totul în regulă acolo?

Ea arătă spre clădire, clătină din cap şi îi arătă un deget mare în sus. Odată ajuns înăuntru, Ross porni o telecomandă. Acoperişul avea scurgeri; se ghemuiau în bălți de apă.

— Unde trimitem asta, domnule?

— Pot să văd ce înregistrează? întrebă Altis.

— Da. Imaginile sunt trimise pe afişajele noastre.

Maestrul Jedi întinse mâna.

— Pot să împrumut casca ta pentru o clipă, atunci? Pot să dirijez dispozitivul folosind Forța.

— Bine. Trebuie să vă obişnuiți puțin cu găleata, dar…

— Doar setează-o să ruleze imaginea în cadru complet şi lăsă-l pe Maestrul Altis să se uite, spuse Rex. Nu trebuie să schimbe nicio setare.

— Mulțumesc, tinere. Altis îşi aşeză casca cu grijă pe cap, ca şi cum tocmai câştigase un concurs de frumusețe şi era impresionat de acea onoare. Oh, Doamne…

Geith chicoti. Rex savura priveliştea incongruentă a unui Maestru Jedi în haine neîngrijite cu capul unui soldat clonă. Ross rostogoli telecomanda pe permacreta sfărâmată, pentru ca aceasta să îşi ia zborul şi să meargă oriunde o îndruma Altis. Aceasta lăsă pentru câteva clipe un mic val în apa de la suprafață.

— Ahhh…, spuse Altis, cu vocea înăbuşită de stratul gros de plastoid şi electronice. Ahhh!

* * *

La o stradă de locația Hallenei Devis, în sudul Atharului

Callista îşi atinse comunicatorul de la guler şi ascultă valul de trafic de voce, încercând să selecteze mesajele pe care trebuia să le audă.

În încercarea de a ocoli criptarea Separatistă, deschisese toate canalele lor de comunicare, iar prea mult era aproape la fel de rău ca nimic; încerca să se gândească cum le-ar putea separa, străduindu-se să filtreze strat după strat de sunet doar cu urechea. Cu siguranță avea loc o transmisie între clădirea pe care o identificase Altis ca fiind închisoarea temporară a agentului Devis şi un releu Separatist.

Ahsoka se ghemui lângă ea la adăpostul unei uşi, cu sabia în mână. Erau câțiva oameni în clădirile din jurul lor, dar le putea simți frica şi nu-şi asumau riscul de a se aventura afară cât încă se mai auzeau lupte în centrul oraşului. La nord, fumul plutea în aer; bătaia constantă a focului de artilerie zguduia cu putere pământul de sub ei. Telecomanda încă dădea târcoale zonei, la înălțime, deasupra clădirilor. Rex sări peste stradă pentru a se adăposti cu ei, apoi ochi cu puşca.

— Separatiştii au trecut râul, spuse el. Tocmai au trecut de gărzile de stat de pe pod şi se îndreaptă în direcția asta. Rebelii locali par să se fi mutat în altă parte. Mai avem poate zece, cincisprezece minute.

Callista se concentră asupra tapiseriei de voci, încercând să găsească un fir liber pe care să îl desfacă.

— Deci, care este planul acum?

— Să securizăm ieşirea din clădire, să punem o echipă pe acoperiş pentru a elibera blocul de sus şi să facem o extragere standard a ostaticilor.

Ahsoka scană linia orizontului.

— Eu mă duc pe acoperiş.

— Eu am o idee mai bună. Voi puteți arunca lucruri cu Forța, nu? Ei bine, asta vă face să fiți acoperirea noastră în caz de nevoie. Dacă vine ceva pe strada asta în timp ce noi pătrundem în clădire, loveşte-i. Ai înțeles?

Ahsoka se încruntă.

— Da, Rex.

— Nu te uita aşa la mine, micuțo. Nu e o opțiune uşoară. Am nevoie să o faceți. Dacă droizii ăia omoară destui milițieni, pot să treacă peste cadavre ca pe un covor şi să se plimbe până aici.

Callista aprobă din cap.

— Bine. Nu era sigură dacă era potrivit să-i spună *Rex*, aşa cum făcuse Ahsoka. O vom face.

— Mergi înainte la semnalul meu şi ține un canal de comunicații liber pentru instrucțiuni.

Rex verifică în jurul lui şi apoi sări înapoi pe cealaltă parte a străzii. Blocul de birouri – trei etaje, nimic important – era la o sută de metri în față. Rex făcu semn să pornească, iar Callista o luă la fugă.

Trei secunde.

Secundele pentru Jedi nu erau chiar la fel, dar ea aprecie sfatul. Atât timp îi trebuia unui lunetist pentru a localiza o țintă în mişcare. Auzea un zgomot constant şi îndepărtat, mai ascuțit decât focul de artilerie, metalic şi regulat, ca şi cum cineva ar fi ciocănit o cutie de nituri, şi urmări reacția Ahsokăi.

— Vin, spuse ea.

Callista sprintă. Până când ajunse la intersecție, Altis, Geith şi clonele găsiseră adăpost într-o uşă. Rex făcu un gest iar Callista trecu pe canalul său de comunicator.

— Gata?

— Da. Poți să comuți transmisia de la distanță pe datapadurile noastre?

— Gata. Aşteptați.

Callista nu acordă atenție la ceea ce se întâmpla în clădire, deoarece Altis şi Geith erau mai mult decât capabili să supravegheze asta. Totuşi, se simțea ca şi cum ar fi întors spatele unei responsabilități. Ahsoka se uită din nou la fața ei. Poate că era un obicei Togruta, deloc lipsit de tact, dar Callista credea că era timpul ca Padawana să realizeze că erau de aceeaşi parte, mai ales acum că aveau o problemă mult mai mare care înainta spre ei. Dar Ahsoka părea să fie mai preocupată de Callista decât de droizii de luptă. Se holba la imaginile transmise de telecomandă în timp ce aceasta plutea la înălțime deasupra unei companii de droizi. Ori telecomanda era prea mică pentru a fi observată, ori nu le păsa că erau urmăriți.

— Nu eşti ceea ce mă aşteptam, spuse Ahsoka în cele din urmă.

Vocea ei era o şoaptă. Se concentră din nou asupra drumului. Nu se vedea niciun droid, doar sunetul acela îngrozitor şi inexorabil al picioarelor lor care loveau pavajul în sincronizare perfectă. Callista decise să continue ceea ce începuse Ahsoka.

— Ce, un Sith?

— Acum îți bați joc de mine.

— Te uiți la mine de parcă aş avea două capete. Ştiu că n-ar trebui să mă simt jignită, dar mă jigneşte.

— Ai putea să te opreşti, să ştii. Tu şi Geith ați putea fi doar prieteni.

Ahsoka era un copil. Probabil că ea credea că viața era atât de simplă. Callista încercă să-i explice.

— Secta noastră este alcătuită din familii. Nu există *prieteni* în asta.

— S-ar putea să pară în regulă acum, spuse Ahsoka cu seriozitate, dar deciziile pe care le vei lua nu vor fi cele corecte. Îți vor întuneca judecata. Te vor duce pe o cale întunecată.

— Încerci să mă salvezi?

— Da. Ahsoka tot nu îşi luă ochii de la drum, dar o simțea speriată. Şi nu avea nimic de-a face cu faptul că se aflau în mijlocul unei invazii. Te rog. Ştiu că eşti o persoană sinceră. O simt.

— Crezi că Ki-Adi-Mundi are nevoie de salvare? El are soții şi copii.

— Este Cerean. Ahsoka şovăi cu siguranță pentru o secundă. Asta e altceva. Trebuie să-şi mărească populația.

— De ce? Latura întunecată i-a dat o scutire? Nu e prea întunecată, nu-i aşa, dacă te scuteşte în cazuri speciale?

— Nu este ataşat de ei. Aşa că nu face niciun rău.

Avea Ahsoka vreo idee cât de insensibil – şi prostesc – suna asta? Callista găsi o replică formându-i-se pe buze, dar şi-o reținu. Nu putea să o învinovățească pe această copilă doar pentru că înghițise ceea ce Callista vedea ca fiind o doctrină intolerantă. Probabil că nu cunoscuse niciodată altă viață în afară de Ordinul Jedi. Callista devenise Jedi ca adult, pe deplin conştientă de opțiunile care i se deschideau, alegând acea cale ca fiind cea mai bună pentru ea pentru că Maestrul Altis o făcuse să vadă lumea altfel; îi arătase cum darul ei rar putea fi folosit pentru a face mult mai mult.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, Ahsoka, spuse Callista. Nu am de gând să-ți spun că te înşeli. Spun doar că Jedii nu sunt singurii care folosesc Forța părții luminoase, iar alții fac lucrurile diferit fără să devină întunecați.

— Cine sunt ceilalți?

— Vorbeşte cu Maestrul Altis. El îți va spune.

Ahsoka nu îşi întrerupse privirea fixată pe drum, dar Callista simți o mică zvâcnire în Forță, ca şi cum Togruta se lupta cu ceva. Aceasta era dezbaterea de care se temea Callista întotdeauna: cea în care arăta lumea reală din jurul ei, beneficiile evidente ale iubirii, şi se aştepta ca un ideolog a cărui întreagă viață fusese consumată de o dogmă de tipul *totul sau nimic* să observe dovezile şi să fie brusc de acord că avea dreptate.

A avea dreptate nu contează. Trebuie să fiu mai tolerantă. Dacă Jedii din curentul principal nu făceau rău, un rău activ, atunci ea nu avea nicio datorie şi nici dreptul de a se certa sau de a se opune lor. Geith, totuşi, simțea că ei deja făceau rău.

Privi în jos, la semnalul telecomenzii de pe datapadul ei. Un zid de metal maro deschis, în mişcare, implacabil în ritmul şi uniformitatea sa, mărşăluia înainte.

— Iată-i că vin, spuse Ahsoka. Îşi aprinse sabia, transformându-se într-o secundă din copil în războinic. Nu mai mult de zece minute.

Callista îşi deschise comunicatorul.

— Rex? Îi scăpase pur şi simplu. Droizi de luptă. Zece minute, maximum. Mişcați-vă.

— O împingere explozivă bună a Forței poate doborî primele două rânduri, spuse Ahsoka. Dintr-o dată era complet stăpână pe situație, încrezătoare că va reuşi să elimine o companie de droizi de luptă. Dacă sunt îngrămădiți pe stradă, au tendința să se blocheze. Şi dacă te apropii suficient de mult ca să-ți foloseşti sabia, capetele li se desprind foarte uşor.

— Mulțumesc. Callista îşi dădu seama că nu ştia mai multe despre lumea Ahsokăi decât înțelegea Ahsoka despre lumea ei. Nu i-am mai înfruntat până acum.

— Suntem Jedi, spuse fata. Putem înfrunta oricând o grămadă de *tinichele*. Aşa le spune Rex, să ştii. *Tinichele.*

— Tinichele să fie, atunci, spuse Callista.

Cioc-cioc-cioc-cioc-ciocul constant al picioarelor din duroțel se apropia din ce în ce mai mult cu fiecare secundă.

* * *

La o stradă distanță de Hallena Devis, sudul Atharului

Djinn Altis îşi luă sabia de la centură şi apăsă cu degetul mare pe comenzi. Lama de energie de chihlimbar era linia de demarcație personală, linia de demarcație între ceea ce se străduia să fie şi ceea ce devenea în mod inevitabil.

Şi acum sunt gata să pun capăt unei vieți. Şi dacă mi-aş dori să existe o altă cale – de ce să nu fac una? Simțea cum soldații clone se încordau în timp ce lama se aprindea – noile clone erau ființe atât de crude şi de tinere încât le simțea în Forță ca pe nişte copii. Comandantul lor, Rex, evident că văzuse de multe ori săbiile folosite în mod serios. Pentru cei tineri, aceasta trebuia să fie prima dată.

— Bine. Joc, Ince şi Ross – acoperiți ieşirea. Rex făcu un gest. Restul, cu mine. Escaladăm zidul, intrăm prin luminatorul de pe acoperiş. Bine? Ca de obicei. Se întoarse spre Altis. Ştiți cum facem asta, nu? Intrăm şi îi împuşcăm pe toți cei care nu sunt ostatici. Puteți să stați aici şi să rețineți tinichelele.

Rex îi oferea o cale de ieşire grațioasă. Era o treabă prea murdară pentru un Jedi. Dar Altis nu se mai putea retrage acum.

— Mai sunt doar trei persoane la etajul acela, în afară de Hallena Devis. S-ar putea să descoperim că nu e nevoie de atâta forță.

— Forță cu *f* mic.

— Da.

— Scopul este incapacitarea totală a celor care iau ostatici înainte ca aceştia să aibă şansa de a împuşca ostaticul sau de a detona vreun dispozitiv, şi de a scoate ostaticul cât mai repede posibil. Asta înseamnă că trebuie să ucidem rapid. De aceea am pus şase oameni să se ocupe de asta şi nu i-am pus să lupte cu droizii.

— Lasă-mă pe mine să intru primul. Doar pentru că sunt mai în vârstă decât Jedii cu care obişnuieşti să serveşti, nu înseamnă că nu sunt capabil să mă apăr.

Sunt în continuare complice la asta dacă stau afară, iar inamicul nu va fi mai puțin mort. Aşa că o voi face. Şi poate că acum înțeleg un pic mai bine alunecarea lui Yoda spre militarism.

— Bine, dar trebuie să o facem repede.

— O să le atrag atenția ca să treceți de uşă, spuse Altis, oprind sabia. O ascunse în mânecă, gata de acțiune. Sunt doar un bătrân care îşi caută fiica pierdută în haosul războiului civil. Da?

Rex ridică degetul mare.

— Asigură-te că îți laşi comunicatorul deschis ca să auzim ce se întâmplă. Aşteptăm semnalul.

Vere lansă cablul peste marginea acoperişului şi trase de el pentru a se asigura că va suporta greutatea unui om. Reasigurați, se înălțară pe linii individuale şi dispărură peste parapet. Geith aruncă o privire peste margine şi aprobă din cap. Apoi, cei trei soldați clone care acopereau ieşirea îi făcură semn lui Altis să intre.

Mergeți.

Era o clădire veche şi şubredă, iar singura cale de urcare era pe câteva rânduri de scări. Turboliftul era scos din funcțiune; clădirea nu avea energie electrică. Altis anticipa o primire panicată, cu degetul pe trăgaci, dacă îi speria, şi îşi puse în scenă personalitatea de bătrân dezorientat.

Ținu să urce scârțâind încet pe scări, apoi se opri pe primul palier pentru a-i avertiza suficient – şi pentru a le oferi suficient de mult *altceva* la care să se

concentreze în afară de zgomotele pe care le puteau auzi de pe acoperiş.

— Este cineva aici? Linnie? Eşti aici?

Ajunse la al treilea palier şi se îndreptă spre uşa biroului, simțind-o pe Hallena Devis mai puternică decât oricând în Forță. Când ajunse la uşa care era uşor întredeschisă, o femeie cu un blaster ieşi şi îi blocă calea.

— O caut pe fata mea, spuse Altis, întrebându-se dacă o influență a minții ar putea grăbi lucrurile. Dar acea femeie nu părea genul influențabil. Nu am văzut-o de când au început luptele. Tu ai văzut-o? Este…

Uşa se deschise larg acum şi apăru un bărbat. Altis aruncă o privire rapidă asupra unei femei înalte, cu pielea închisă la culoare, care era trasă de la podea în picioare. Hallena. Da, era ea.

— Cine este, Merish?

— Doar un bătrânel care-şi caută fiica. Părea distrasă de comunicatorul pe care îl ținea într-o mână, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă la o conversație. Uite, nu am văzut-o pe fiica ta. Noi plecăm de aici chiar acum, aşa că…

Bang.

Explozia de oțel transparent şi permacretă de deasupra capului său fu un adevărat şoc. Cizmele loviră podeaua lângă el, şi plouă cu resturi. Reflexul lui fu să-şi scoată sabia; tot ce văzu fu blasterul femeii ridicându-se pentru a trage – spre el, spre una dintre clonele care aterizase brusc lângă el – şi pur şi simplu ridică lama în diagonală într-o lovitură defensivă. Îi tăie scurt brațul şi sub bărbie. Habar n-avea unde căzuse blasterul; omul din spatele ei strigă *Merish! Nu, Merish!* şi încercă să trântească uşa înainte să se îndepărteze. Dar Rex şi doi soldați clone sparseră uşa, trăgând, iar Altis îi urmă. Sunetul împuşcăturilor de blastere se opri aproape la fel de repede cum începuse. În secunda – o secundă, nu mai mult – cât îi luă să intre în încăpere, Rex stătea cu blasterul la capul unui bătrân; bărbatul, la rândul său, o ținea pe Hallena Devis de gât, strângând-o, cu un blaster apăsat la tâmplă. Era un moment de impas.

— Mă bucur să văd că Republica şi-a arătat în sfârşit fața, spuse bărbatul.

Hallena era complet nemişcată, cu mâinile legate, cu fața impasibilă şi emanând acea tensiune care spunea că ea însăşi căuta o modalitate de a scăpa pe bărbat.

— Ce vrei – vrei să negociez viața spionului tău pentru a mea?

Rex nu spuse nimic şi apăsă pur şi simplu pe trăgaci. Fu foarte rapid. Altis nu se aşteptase deloc ca Rex să facă asta. Descărcarea blasterului îl trânti pe bătrân pe spate, dar acesta era mort înainte să alunece până la capăt pe perete. Hallena căzu şi ea. Rex, complet calm, o trase din nou în picioare şi ejecta o vibrolamă din mănuşa sa pentru a-i tăia cătuşele de la încheieturi.

— E timpul să plecăm, agent Devis, spuse el. Afară, sunetul de pocnituri al picioarelor droizilor se apropia tot mai mult. Armata de droizi vine după tine.

Rex încercă să o împingă spre ieşire. Dar ea încercă să se oprească pentru a-l verifica pe bărbatul mai tânăr, întins pe podea cu o arsură masivă de blaster de la gură la piept.

— Nu e mort…

— Nu e problema noastră. Du-te.

— Dar… uite, lasă-mă să-mi recuperez comunicatorul, bine?

Ea scotoci în haina bărbatului, dar Rex doar o luă în brațe şi aproape că o aruncă la Hil, care îi ignoră protestele şi o împinse în jos pe primul etaj de scări. Altis

plecă după ei. Era o scară îngustă, iar ei aveau nevoie de o ieşire rapidă. Geith – fără întrebări, fără ordine – sări pe scări şi îşi ridică braţele. Hil o aruncă în jos spre el, iar ea ţipă. Era ca şi cum ar fi fost antrenaţi să facă asta toată viaţa lor, şi totuşi Geith nu-i văzuse niciodată pe soldaţi înainte de ziua de azi, iar soldatul putea să nu aibă nici cea mai mică idee despre câtă greutate putea suporta în siguranţă un Jedi când era aruncată pe el. Dintr-o dată, nu mai era nimeni dedesubt, sunetul de droizi era asurzitor, iar Altis îşi dădu seama că va fi prins în clădire împreună cu Rex, Vere şi Boro.

— Domnule, ieşiţi afară, vă acoperim noi. Vocea lui Ince era audibilă prin comunicatorul deschis. Mişcaţi-vă!

Rex îl apucă de braţ pe Altis.

— Bună treabă, Maestre. Acum fugi. Nu-l putem lăsa pe Coric să aştepte.

Când cei patru ajunseră la intrarea în clădire, începură focurile de armă. Altis nu le putea vedea pe Callista sau Ahsoka; trebuia să iasă de acolo. Rex făcu semn să aştepte şi îşi reglă puşca.

— Ince, este liber? Devis este bine?

Vocea soldatului părea fără suflare. Fugea.

— Da… se îndreaptă spre navetă… fuge… a trebuit să-i pun bocancul în fund, totuşi…

Rex scoase un pufnet iritat, o reacţie ciudat de blândă în condiţiile în care afară se dezlănţuise haosul.

— Bine, du-te la Coric şi dă-i bătaie cât de repede e nevoie. Nu aştepta pe nimeni în afară de Jedi.

— Nu, interveni Altis. Ne asumăm riscul, ca şi voi.

Rex păru să-l ignore, respiră adânc şi izbucni în stradă, direct într-o mare de droizi de luptă.

Capitolul 7

Într-o zi, dacă va fi pe placul convenienţelor personale ale vreunui Maestru Jedi, Consiliul va renunţa complet la regula fără ataşament şi va avea familii. Atunci vor construi dinastii puternice. Sfârşitul lor justifică întotdeauna mijloacele. La fel ca şi noi – dar noi recunoaştem asta, nu-i aşa?

Contele Dooku, către Asajj Ventress

Athar, în drum spre punctul de extracţie

Hallena era atât de plină cu adrenalină, încât nu mai simţea nicio durere de cap în timp ce alerga. Totuşi, plămânii îi urlau să se oprească. Simţea cum energia se scurgea din ea pentru că pur şi simplu nu reuşea să bage suficient aer pe gât. Îşi dădu seama, de asemenea, că nu era nici pe departe la fel de în formă ca un soldat clonă, iar acesta era cel cu care încerca să ţină pasul.

Dar îşi avea comunicatorul. Datele de pe el erau prea valoroase ca să le lase să cadă în mâinile inamicului. Îl lăsase pe setarea de localizare-transmisie, pentru orice eventualitate, pentru ca şi Controlul să ştie unde se afla acum.

În spatele ei, auzi împuşcăturile. Auzise, de asemenea, ordinele lătrate prin sistemul audio al clonelor.

— Nu-i putem părăsi, spuse ea.

— Continuaţi să mergeţi, doamnă. Ince o apucă de braţ. Ea încetinea. Coric a pornit motoarele.

— Nu plecăm până nu ne ajung şi ceilalţi, ai auzit?

— Doamnă, ordinele sunt să vă extragem – asta facem.

Avea o listă lungă de întrebări care se întorceau în creierul ei ca o gloată furioasă care cerea răspunsuri. Corpul îi spunea că puteau să-şi aştepte rândul şi că trebuia să plece cât mai departe de aici. Dar poate că Shil nu era mort, iar ei îi păsa ce se întâmpla cu el, şi mai erau toţi aceşti străini care îşi riscau vieţile pentru a o scoate de acolo, iar ea nu avea nicio informaţie, absolut nimic, care să facă imperios necesară salvarea ei.

— Pentru asta aveam capsula mea cu toxine, spuse ea. Ca să nu am nevoie să fiu extrasă.

— Nu este un mit, atunci…

Zgomotul motoarelor de nave de luptă îi făcu să se împrăştie la adăpost. Unul dintre ceilalţi soldaţi, unul al cărui nume nu-l reţinuse, o trase în jos, la adăpostul unei intrări în subsol, până când nava trecu pe deasupra lor.

— Aici Ince, domnule. Hallena încă îl mai putea auzi. Căştile lor aveau difuzoare externe. Navă de luptă Separatistă, la cinci secunde de dumneavoastră – se îndreaptă spre nord-vest, probabil că vă va rata, dar fiţi atenţi. Sări din ghemuire şi făcu semn să meargă mai departe pe stradă. Îmbrăţişaţi pereţii, băieţi. Căpitanul o să ne omoare dacă o dăm în bară din prima.

Scurta pauză îi dăduse Hallenei un al doilea suflu. Alergă cât de repede putu. Când dădu colţul în spatele lui Ince şi văzu fabrica abandonată, putea deja să audă zgomotul slab al unei navete care mergea la ralanti.

— Noi suntem, sergent, strigă Ince. O avem. Deschideți.

Civilul care era cu ei – cel la care fusese aruncată ca un sul de covor – o ajută să intre în compartimentul echipajului. Ea se prăbuşi pe una dintre băncile din peretele frontal şi încercă să-şi recapete respirația în timp ce el îi verifica rana de la cap. Pilotul se întoarse în scaunul său. Nu avea casca pe cap, ci doar o cască de comunicații. Era un tânăr cu aspect serios, cu părul negru tuns amenințător de scurt, iar Hallena îşi dădu seama brusc că avea în față chipul unei întregi armate.

— Căpitanul este imobilizat, spuse el. V-ați ascultat comunicațiile?

Cei trei soldați intervenіră toți deodată.

— Îi pot vedea afişajul căştii, sergent…

— Da. Ne întoarcem şi îi ajutăm, sau ce facem?

— Nu putem sta aici.

— Ba puteți, răbufni sergentul. Şi o veți face. Altfel am putea sfârşi prin a pierde întregul detaşament. Lasă-i câteva minute. Mă uit la telecomandă şi, dacă te-ai opri să te gândeşti o secundă, ai putea să te conectezi şi tu la ea.

Hallena habar n-avea ce se întâmpla – din nou. De mai bine de o zi, era efectiv oarbă şi surdă. Iar acum nu putea vedea sau auzi tot ce vedeau şi auzeau soldații clone, ci doar părțile din conversația lor pe care o lăsau să le audă, iar ea nu era obişnuită să fie atât de mult în afara circuitului. Secundele se scurgeau ca nişte ore.

— Tu, îi spuse ea civilului. Eşti de la Informații?

— Jedi, spuse el. Cavalerul Jedi Geith Eris. Cred că nici măcar un soldat nu te-ar fi putut prinde de la acea înălțime fără să rupă ceva.

— Ai trimis un mesaj scurt către *Leveler* pentru a-i spune lui Pellaeon că e bine? îl întrebă Ince pe pilot. Se va târî pe pereți dacă va auzi traficul de comunicații.

— Da. Am făcut-o, soldat.

Menționarea numelui lui Gil – şi a navei sale – o despică pe Hallena în două. O parte din ea simți o euforie prostească, iar restul fu umilită de faptul că romantismul lor era acum în mod clar cunoscut chiar şi de soldații de rând.

— Cum rezistă nava? întrebă o altă clonă. N-are rost să ne dăm de ceasul morții dacă nu avem cu ce să ne ducem acasă.

— Senzorii sunt online, motoarele sunt în regulă, dar țintirea rachetelor de şoc nu pare prea bună. Poate că am putea pleca spre Kemla Yard în lada asta dacă se întâmplă ce e mai rău.

— Distanța este limitată de oxigen, îți aminteşti? Nu, trebuie să ne întoarcem la bord.

Era clar că vorbeau despre o navă de război.

— Mă transferați pe o navă?

— *Leveler*, doamnă. Unde altundeva?

Gil era nebun. Venise până aici – de oriunde, făcând orice – şi îşi riscase nava pentru că ea avea probleme şi acea comunicație de urgență ajunsese cumva la el? Vinovăția o copleşi. *Fantomele* nu ar fi trebuit să aibă nevoie de salvare. Ele trebuiau să facă salvarea. Se întâmplase, dar nu se simțea bine în legătură cu asta.

— Nebunie, îşi spuse ea. Ce se întâmplă cu oamenii tăi acolo?

Sergentul – trebuia să fie Coric – îşi ținea receptorul puțin mai aproape de gură.

— Uau… Hei, verificați-vă afişajele. Sunteți orbi sau ceva de genul ăsta? Vezi, de asta trebuie să ai întotdeauna un Jedi – sau trei – în bagaj.

Hallena nu mai putu suporta.

— Arată-mi, îi spuse ea lui Ince. Arată-mi ce poți vedea.

Soldatul băgă mâna la centură şi scoase un datapad. Micul ecran afişa o imagine sacadată şi haotică, ca o secvență de urmărire holovideo, dar era evident că era camera de pe casca unei clone care înregistra ceea ce vedea. O masă de droizi umplea strada din fața lui. Ceea ce păruse la început o baricadă de moloz se dovedi a fi bucăți de droizi sfărâmați, iar la câțiva metri în spatele acelei bariere, doi oameni şi un copil, da, o copilă Togruta – stăteau cu săbiile scoase şi cu mâinile libere întinse. Focuri de armă sfâşiau rândurile de droizi. Câteva siluete cu armură albă apărură pentru o clipă, în timp ce camera se întorcea. Când camera de pe cască se înclină – când soldatul clonă privi în jos – văzu un alt soldat la pământ, cu armura distrusă, iar un altul încercând să îl scoată de acolo.

Asta se întâmplă doar din cauza mea. Nu e vorba de informații vitale. Nu am niciuna, nu acum. Nu merit toate aceste vieți. Niciodată nu voi merita toate acele vieți.

Hallena îl prinse de braț pe Ince pentru a-i atrage atenția şi fu nevoită să-l scuture uşor. Îşi privea camarazii în dificultate, împărțit între ordine şi a face ceea ce simțea că trebuie să facă.

— Scoate-i de acolo, spuse Hallena. Acum.

* * *

Linia droizilor de luptă, Athar

Afişajului lui Vere apărea pe marginea stângă a afişajului lui Rex, iar acesta nu putea să-l oprească. Era sigur că Vere nu putea vedea cerul înnorat la care părea să se uite.

— Nu merge, domnule, spuse Boro.

Încă mai încerca să bage o linie în brațul lui Vere, cu plăcile plastoide aruncate la o parte şi cu secțiuni ale combinezonului negru desprinse.

— N-are puls, nimic.

Cu fiecare secundă pe care Boro o petrecea încercând să-l resusciteze pe Vere îşi punea propria viață în pericol. În timp ce Rex mai golea încă un încărcător în liniile de droizi şi se lăsa în spatele unui adăpost pentru a reîncărca, se lupta cu un val crescând de furie incoerentă pentru un puşti al cărui serviciu activ durase doar opt zile, din momentul în care fusese îmbarcat de pe Kamino şi până în momentul în care o grenadă droidă îi spulberase ultima linie de apărare, armura.

Opt zile nu erau suficiente pentru nimeni.

Singurele *chestii* pe care le putea face să plătească pentru asta erau masate în fața lui. Bine. Chiar şi în cele câteva luni ale acestui război, pierduse atât de mulți oameni, încât nu părea să conteze dacă li se alătura mai curând decât mai târziu. Dacă se întâmpla – nu ar fi trebuit să mai petreacă nicio secundă simțind că i-a dezamăgit şi întrebându-se câți mai avea să piardă mâine.

— Boro, termină. Prinse brațul tinerei clone. A plecat, puştiule. Tu vei fi următorul dacă nu iei *Deece*-ul şi nu începi să tragi.

— Domnule, am făcut tot antrenamentul de medic. Pot…

Boro se opri brusc, se aşeză pe călcâie pentru o clipă şi ochi din nou cu puşca. Rex auzi cum se întrerupea sunetul de ieşire, aşa că fie urla înjurături, fie plângea sau făcea orice avea nevoie ca să facă față pierderii amicului său. Dar continua să tragă. Deschisese focul şi numai cineva care ştia ce se întâmpla în interiorul căştii ar fi putut ghici ce făcea.

— Rex! Rex! Ahsoka se desprinse de Altis şi Callista, care se străduiau să rețină rândurile din față ale droizilor. Ia-l pe Vere şi pleacă.

Masa de metal devenea acum serios congestionată. Dacă tinichelele ar fi avut vreodată un gând inteligent, ar fi despărțit câteva plutoane din spate şi ar fi încercat o altă rută spre lateral, dar imaginile de la telecomandă îi spuneau lui Rex că nu era aşa. Drumurile laterale fuseseră blocate de baricadele ridicate de mulțimea rebelă.

Vezi, am putea trimite o echipă de demolatori să facă o breşă în ea şi să fugim pe acolo. Tinichelele nu gândesc.

— E mort, spuse Rex, şi deschise din nou focul.

— Oh.

— Nu mai putem continua aşa mult timp. Dați-mi câteva minute să montez nişte încărcături pe stradă, după care plecăm.

— Aş putea să-i rețin suficient de mult timp pentru ca toți ceilalți să fugă.

Rex ataşă un lansator de grenade la puşca sa. Era o modificare pe care DC-15 nu trebuia să o aibă, dar acum o avea şi funcționa bine. Ținti spre un punct aflat chiar în spatele rândurilor din față şi trase. Resturile făcură un arc în aer şi căzură în jurul lui.

— Ar fi ceva nobil, spuse el. Şi inutil, pentru că nu pot să pierd un Jedi în timpul serviciului meu.

— Pot fugi ca oricine altcineva. Ştii că pot.

— Este echipa mea, spuse el, întrebându-se de ce nu mai simțea nicio panică acum, ci doar acea furie îngrozitoare şi sufocantă.

Îşi numără rezervele de grenade şi încercă să calculeze cât de departe va întinde rola de bandă de *detonit* de mare putere.

— Este decizia mea. Țineți acea linie în timp ce eu pun încărcăturile.

— Vei fi ucis.

— Atunci va fi extras numărul maxim de supraviețuitori. Ştii ce spun şefii tăi despre ataşament, micuțo. Nu te ataşa prea mult de mine.

Ahsoka clipi pentru o clipă, apoi se dădu înapoi, cu sabia pregătită pentru a devia focurile de armă ca şi cum ar fi fost un gând secundar.

— Căpitanii experimentați valorează mai mult decât conservele de carne, spuse Boro. De ce nu…

— Bine, linia de sacrificiu fără sens a capetelor pătrate începe acolo, spuse Rex iritat. Ia un bilet şi te vom *servi* cât de repede putem.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu, e vina mea. Îmi cer scuze. De îndată ce voi termina asta, pregăteşte-te să o iei pe Ahsoka şi să o scoatem de aici.

— Am fi făcut asta dacă nu ar fi fost prietena lui Pellaeon, domnule?

— Da, pentru că asta am vrea să facă cineva şi pentru noi.

Pământul de sub cizmele lui se cutremura. La început crezu că era artileria care bătea undeva, dar apoi văzu crăpăturile din pavaj. Acestea apărură ca nişte fire de păr care şerpuiau pe permacretă, despărțindu-se curând în unele locuri pentru a forma fisuri mai largi.

— Maestre Altis? strigă Rex. Ce se întâmplă?

Altis se uită în jos. Avea încă mâna ridicată ca şi cum ar fi împins împotriva unei uşi invizibile unde nu era un musafir binevenit. Callista şi Ahsoka stăteau încremenite în aceeaşi postură.

— Oh, iarăşi asta, spuse el. Sudoarea i se prelingea pe frunte. Generăm atât de

multă presiune încât provocăm o tasare.

Zidăria se prăbuşi de pe clădirile de pe ambele părţi ale drumului. Unele resturi căzură peste rândurile droizilor. Şi ceea ce părea un oraş fantomă izbucni brusc într-o viaţă disperată, în timp ce oamenii clocoteau pe la uşi – localnici care se ascunseseră până la trecerea luptelor. Acum erau scoşi din ascunzătorile lor de ameninţarea clădirilor care se prăbuşeau.

— Cred că ar trebui să încetaţi şi să fugiţi, spuse Rex.

— Bună idee, spuse Altis. Sau vom ajunge să omorâm mai mulţi non-combatanţi decât inamicul. Maestrul Jedi o apucă pe Callista de umăr ca şi cum ar fi vrut să o scoată din transă, făcându-o să îşi întoarcă capul. Soldatul tău a murit. Îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Rex. Coric? Apelă naveta pe comunicatorul său. Coric, ne retragem acum. Aşteptaţi. Făcu un gest către Altis. Dă-ne o numărătoare, atunci, domnule.

— În trei... doi... acum!

Ei bine, un avertisment de trei secunde era mai bun decât nimic. De îndată ce Jedii încetară cu împingerea Forţei, clădirea din dreapta liniei de front a droizilor se prăbuşi zgomotos într-o coloană de praf care traversă strada ca o erupţie vulcanică.

Boro se uită de câteva ori înapoi în timp ce alerga. Avea în mână o bucată din armura lui Vere, o placă de umăr, dar Altis alergă la el pentru a face cele necesare înaintea lui Rex. Bătrânul Jedi îşi puse mâna pe spatele soldatului şi spuse ceva. Orice ar fi fost, îl făcu pe Boro să se mişte. Rex sprintă spre drumurile laterale, aşteptându-se la ce era mai rău.

— Domnule, staţi pe loc, spuse Coric în cască. Venim după dumneavoastră. Ne aşezăm la capătul străzii. Vedeţi balustradele metalice de la intersecţie?

Rex făcu o întoarcere şi le făcu semn celorlalţi să se oprească. Încă nu erau droizi pe urmele lor – probabil că încercau să treacă de dărâmături, pentru că tinichelele alea stupide nu se puteau căţăra –, dar asta nu însemna că nu vor atrage atenţia cu ceva aflat în aer.

— Le văd, spuse Rex. Şi ţi-am spus să aştepţi.

— Agentul Devis a spus să mă întorc după dumneavoastră, domnule. Coric părea că se străduia din răsputeri să facă lucrurile mai uşoare. Doamna unui ofiţer este întotdeauna mai mare decât el, aşa că e ca un comandant. Şi e în faţa mea.

— Bine, daţi-ne timp să ne îndreptăm acolo.

Alergară din nou, sprintând în rafale şi păstrând o distanţă bună între ei, în cazul în care vreunul dintre localnici ar fi fost înarmat şi suficient de supărat pentru a regla câteva conturi cu o Republică care nu făcuse nimic pentru ei.

Bunul şi bătrânul Coric. Cum ştie un om când îţi doreşti cu adevărat să nesocotească un ordin?

Era prea târziu pentru Vere. Rex simţea cum îşi punea din nou furia deoparte. O zăvorâse pentru a se asigura că era doar un combustibil pentru a se concentra asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit. Se va dezlănţui mai târziu, când nu va fi nimeni prin preajmă să-l privească cum se prăbuşeşte.

Zgomotul familiar al motorului navetei era acum audibil, înăbuşit de clădiri până când aceasta intră pe stradă cu o explozie bruscă de zgomot. Pluti la un metru deasupra trotuarului; curentul său descendent făcu jeturile de apă să sară din bălţi. Ross şi Ince săriră să ia poziţii defensive, apoi nava se aşeză pe amortizoare, stând încă pe ceea ce părea a fi o pernă de ceaţă.

— Boro, strigă Rex, du-te.

Îl apucă de umăr pe Boro ca să-l împingă înainte, surprins că instinctul lui din acel moment nu era să aibă grijă de Ahsoka, ci de oamenii lui. Îi trimise pe ceilalți să se grăbească spre navetă, pe rând, apoi îi conduse pe cei doi soldați înăuntru. Nici măcar nu avu timp să închidă trapa în urma lui înainte să decoleze Coric.

— Bună sincronizare, spuse Coric. Rex se agăță de balustrada de siguranță şi se uită în jos. Armata de tinichele a sosit.

Sub ei, zăngănind în rânduri ordonate, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neplăcut, droizii de luptă se îndreptau spre locul unde aterizase nava cu câteva momente mai devreme. Erau mult mai puțini; deci aceştia erau cei mai deştepți sau cei norocoşi care reuşiseră să se strecoare printre dărâmături. Îşi ridicară blasterele cu precizia unei gărzi de onoare ceremoniale la o înmormântare de stat, țintiră, traseră – şi ratară. Proiectilele de blaster trecură în dungi roşii pe sub corpul navetei.

Rex îşi dădu seama că tot ce ştia despre înmormântări – orice înmormântare – fusese cules din ceea ce văzuse pe HNE. Închise trapa şi se aşeză pe una dintre bănci cu ochii închişi pentru câteva clipe. Când îşi ridică din nou privirea, Hallena Devis se uita fix la el. Ea nu-şi putea da seama dacă o privea sau nu, bineînțeles. Tot ce vedea era o cască închisă, cu o vizieră în formă de T, ca a oricărei alte clone. Ca să fie diplomat, şi-o dădu jos şi o lăsă să-l privească în ochi.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, spuse ea. El putu vedea o umflătură mare pe linia părului ei. *Un medic ar trebui să verifice asta.* Şi îmi pare rău că l-a costat viața pe unul dintre oamenii tăi.

— Asta e treaba, doamnă. Rex chiar voia să spună altceva, dar nu era vina ei, iar el fusese cel care îi oferise voluntar pentru misiune. Înțelegeți asta la fel de bine ca oricine.

— *Să nu fii niciodată prizonier şi să nu iei niciodată unul.* Asta spuneau Irmenu.

Rex se gândi că era o conversație care aştepta să se întâmple, iar el nu era omul potrivit pentru a o avea. Observă că Ince, Boro, Joc, Hil şi Ross tăcuseră cu toții, acea tăcere absolută şi nefirească a oamenilor care îşi întrerupseseră comunicațiile. Erau pe propria lor frecvență. Rex nu se amestecă. Indiferent ce împărtăşeau, trebuie să fi avut mare nevoie de acea intimitate; era unul dintre acele puncte de etichetă pe care el le respecta cu strictețe. Dacă îl considerau un idiot, dacă îl înjurau sau dacă erau doar în primii fiori ai durerii, atunci era treaba lor, iar el nu ar fi trecut peste acel circuit decât în caz de urgență.

E prima dată când le moare un amic. Nu e uşor de uitat asta.

Altis, înghesuit în Boro pe unul dintre scaune, părea oricum să poată auzi ceva. Maestrul Jedi îşi puse pur şi simplu mâna pe antebrațul lui Boro şi nu spuse nimic.

Ăsta da om bun.

— Oricum, ați terminat atât de repede încât ne vom întoarce la bord înainte ca Generalul Skywalker să ne prindă din urmă, spuse Rex. Bună treabă, toată lumea.

Naveta zbură spre atmosfera superioară, ridicându-se deasupra învelişului de nori prin nuanțe de albastru, apoi de violet, apoi de negru. Tot ce trebuiau să facă era să andocheze în *Leveler* cât mai repede posibil şi să lase JanFathal în urmă.

Deocamdată era pierdută pentru Republică.

Dar ce era mai rău s-a întâmplat astăzi, gândi Rex, apoi se blestemă pentru că ispitise soarta.

* * *

Nava Republicană de luptă a Companiei Torrent Echo-97, intrând în sistemul Fath şi îndreptându-se spre Janfathal

Anakin se întrebă dacă Forța îi dădea în sfârşit o lecție pentru că sfida hotărârile Maeştrilor săi. *Am greşit, iar oamenii mei au intrat în necazuri. N-ar trebui să mă furişez ca să-mi văd soția. Bine, e o scuză. E adevărată, dar nu justifică asta.*

— Skywalker către *Leveler*. Putea vedea pe ecranul cabinei de pilotaj pictograma nemişcată a transponderului navei de război. Recepționez nişte chestii înfricoşătoare de pe comunicatorul lui Rex. Ce se întâmplă?

Anakin nu primi obişnuitul răspuns de la ofițerul de comunicații. Pellaeon răspunse personal la apel.

— Se întorc acum de la JanFathal.

— Am intrat şi am ieşit din hiperspațiu tot drumul de la Coruscant până aici încercând să-l urmăresc. Cum a ajuns acolo?

Pellaeon păru ciudat de reținut. Întotdeauna fusese un om extrem de încrezător, excepțional de lipsit de scuze chiar şi în fața unui Amiral furios, dar era ceva care îl făcea să se simtă inconfortabil. Anakin simțea clar asta.

— Am fost însărcinați să extragem o agentă a Informațiilor Republicii când a invadat inamicul, spuse Pellaeon. Apropo, doamna îmi este cunoscută.

Anakin lăsă un moment de tăcere. Tonul lui Pellaeon spunea totul. *Ei bine... nu prea am loc să mă plâng de asta, nu-i aşa? Chiar dacă ar mai fi ceva de plâns.*

— Am înțeles, Căpitane. Care este situația securității?

— Stăm la o oarecare distanță pentru că unele dintre sistemele noastre încă nu sunt complet funcționale. Totuşi, vom ataca dacă Rex pare că ar putea avea probleme cu Separatiştii.

— Îl pot escorta până la voi, spuse Anakin. Ce să caut?

— O navetă de aprovizionare. S-ar putea să arate încă un cod de transponder fals, aşa că fiți prudent.

Bine, o să simt dacă e Rex sau nu, dar să spun asta tinde să îi facă pe oameni nervoşi.

— Voi confirma vizual înainte să deschid focul, Căpitane.

— Ei bine, are Jedi cu el, aşa că probabil îi poți localiza cu radarul Forței sau orice altceva pe care îl faceți voi.

— Ahsoka a insistat să meargă, deci.

Pellaeon inspiră foarte încet, ca şi cum ar fi negociat o problemă delicată.

— Da, împreună cu Maestrul Altis şi doi dintre discipolii săi.

Nu, Anakin nu se aştepta la asta.

Altis. Anakin cunoştea vag numele, dar, uitându-se în câmpul stelar din jurul navei sale pentru a lăsa amintirea să-i vină, nu ştia de ce. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi amintească. Qui-Gon Jinn, Maestrul său care nu i-a fost niciodată Maestru, omul care voia ca el să devină un Jedi în ciuda refuzului Consiliului Jedi de a-l instrui, îl menționase pe Altis. Îl menționase şi pe Dooku, ca fiind fostul său Maestru. Qui-Gon se amestecase cu cei mai provocatori şi mai neortodocşi dintre Jedi – gânditorii, cei care dezbat, iconoclaştii şi, în cele din urmă, chiar şi trădătorii.

Anakin nu-şi putea aminti care fusese marca de disidență a lui Altis. Dar asta nu conta. Acum avea şansa de a retrăi amintiri fericite cu vechiul său mentor. Îi era dor de Qui-Gon.

— Generale, sunteți acolo?

— Îmi pare rău, Căpitane. Încercam doar să-mi amintesc numele.

Anakin închise ochii pentru o clipă şi se centră, lăsând fluxul şi refluxul Forței să îl cuprindă. Da, simțea un grup de prezențe puternice. Era mai greu să simtă clar în zilele astea, cu toată refluxul de violență şi frică care tulburau apele Forței, dar acum avea o orientare pe care niciun computer de navigație al navei nu i-o putea da.

— Asta ne va da ceva despre care să discutăm în noua şi strălucitoarea ta cameră de gardă.

Pellaeon făcu din nou o pauză. Fu pentru cea mai mică fracțiune de secundă, mai puțin de o clipire, dar Anakin o auzi.

— Padawana ta te va pune, fără îndoială, la curent cu asta.

Ahsoka trebuie să fi testat cu adevărat răbdarea lui Pellaeon. Tonul lui spunea totul.

— Şi JanFathal? Am pierdut contactul cu comunicațiile. Maestrul Yoda trimite forțe să respingă invazia?

— Am înțeles de la Informații că s-a decis să nu o facă, având în vedere sprijinul popular pentru schimbarea de regim. Am lupta pe două fronturi.

— Trebuie să ne alegem aliați mai buni...

— Într-adevăr. Acum suntem în contact de comunicare cu naveta lui Rex, aşa că îl voi avertiza că veniți.

Anakin calculă timpul de tranzit subluminic până la planetă din poziția sa actuală de la marginea sistemului Fath şi decise să sară în hiperspațiu. Era o chestiune de secunde şi destul de consumatoare de combustibil, dar dacă Rex avea nevoie de escortă, atunci avea nevoie de ea chiar acum – şi nu peste o jumătate de oră. Anakin apăsă comanda de salt şi privi cum peisajul stelar se întindea şi se distorsiona în timp ce nava de luptă sărea aproape instantaneu în inima sistemului. Salturile scurte erau cele mai riscante manevre dintre toate. Cea mai mică greşeală, o clipă de rătăcire, şi nava lui putea să cadă din hiperspațiu în mantaua unei stele.

Nu o făcu, bineînțeles. Se mândrea cu pilotajul său, nu doar cu abilitățile sale supranaturale în domeniul Forței, ci şi cu disciplina de bază şi orele lungi de lucru, comune atât piloților Jedi, cât şi celor obişnuiți.

Am muncit din greu pentru a ajunge atât de bun. Sunt mai mult decât norocos. Este mai mult decât simțurile mele în Forță, de asemenea.

Nava intră înapoi în spațiul real aproape la fel de repede cum sărise. Ecranul său de vizualizare era acum umplut cu discul aproape plin de marmură verde cu alb care era JanFathal.

— Skywalker către Rex, terminat... Senzorii lui Anakin arătau mai multe nave Separatiste în apropierea planetei. Skywalker către Rex...

— Vă recepționăm, Generale, interveni vocea lui Coric. Încă nu avem contact vizual.

— Încă mai foloseşti o identitate falsă?

— Da, domnule. A trebuit să plecăm în grabă şi ne-am gândit că am putea avea companie.

— Vă am pe ecran. Poți confirma că sunteți o navă a Federației Comerțului?

— Confirmat.

— În afară de scurta emoție pe care ați avut-o pe JanFathal, toată lumea e în regulă?

— Mă tem că nu, domnule. L-am pierdut pe soldatul Vere.

Vere? Anakin nici măcar nu-l cunoscuse. Acum nu-l va cunoaşte niciodată. Fusese repartizat la 501 cu doar câteva zile în urmă. Rex nu avea să fie în cea mai bună dispoziţie; omul se pricepea să păstreze o faţadă stoică, dar simţurile în Forţă ale lui Anakin vedeau dincolo de faţadă şi ştiau câtă pasiune era în Rex.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu cu voi. Spune-i lui Rex că…

— La naiba, murmură Coric. Îmi cer scuze, Generale, dar detectezi ceva care se mişcă rapid pe un curs direct spre *Leveler*?

Pe ecranul senzorilor, o pictogramă galbenă a inamicului părea să se fi separat de restul flotei Separatiste şi se îndrepta acum spre nava lui Pellaeon. O navă de război care nu dorea să fie găsită şi care îşi putea reduce la minimum amprenta pe spaţiul de fundal era o ţintă mică în acel infinit. Oamenii îşi puneau prea multă încredere în senzori – dar era tot ce aveau marea majoritate dintre ei.

— Da, navă Separatistă, spuse Anakin. Au găsit-o pe *Leveler*.

— Şi-au dat seama că trebuie să andocăm al o ţintă mult mai mare din apropiere.

Anakin deschise legătura cu nava de război.

— *Leveler,* aici Skywalker – aveţi o navă Separatistă care se îndreaptă spre voi cu viteză, grila şapte-sapte-nouă-cinci. Mă apropii.

— O urmărim pe senzori, Generale.

— Care este situaţia operaţională?

— Ţinta rachetelor cu şoc este deconectată, dar avem tunuri laser şi torpile.

— Bine, mă ocup de asta, spuse Anakin.

Cel mai simplu lucru ar fi fost ca *Leveler* să sară în hiperspaţiu. În timp ce Anakin se îndrepta pe un curs de interceptare cu nava Separatistă, reflectă la faptul că inamicul credea că Republica nu ar face aşa ceva. Nu şi-ar fi abandonat oamenii în faţa unui atac sau a unei morţi singuratice în timp ce încercau să ajungă la cea mai apropiată bază cu oxigenul în scădere.

Un căpitan decent ar aştepta să lase naveta să andocheze, chiar dacă o navă de război inamică se îndrepta spre ea. Separatiştii trebuie să se fi bazat pe asta.

Iar Anakin se baza pe faptul că Separatiştii voiau *Leveler* întreagă – echipată, de ultimă generaţie, plină de tehnologie şi date secrete.

Capitolul 8

Sunt Corellian. După cum se spune printre noi, nu ne vom lăsa conduşi.
Gilad Pellaeon

Nava Republicană de asalt *Leveler*, chiar în afara spaţiului Janfathal

— *Siguranță, siguranță, siguranță.* Toată lumea la posturile de luptă.

Leveler lupta acum pe bune; reparațiile păreau că duraseră o viață. Pellaeon stătea pe puntea întunecată, cu mâinile pe consola de comandă, şi privea în golul care nu dezvăluia nimic până când nu era prea târziu. Datele de informații spuneau că nava Separatistă era crucişătorul uşor *Discordia*, dar Pellaeon se întreba acum dacă putea avea încredere în Informațiile Republicii pentru a-i spune măcar ora exactă a zilei.

— Contact inamic localizat, raza de acțiune 1-3-600, orientare, urmărire... Ofițerul principal de război – Derel – era o clonă şi, dacă ar fi fost după Pellaeon, ar fi umplut toate posturile de luptă cu ele. În raza de acțiune, domnule.

— Ce crezi că vor amicii noştri Separatişti, Derel?

— Având în vedere că *Discordia* se află în raza de tragere, domnule, aş spune că ne vor întregi.

În mod normal, ar fi fost treaba ofițerului principal de război să decidă când să atace o țintă. De data asta, Pellaeon decise personal să lupte şi spera ca Derel să nu se simtă jignit.

— Aş fi de acord cu asta, spuse Pellaeon. Atunci de ce nu s-a alăturat şi restul flotei? Nu se poate să fie atât de ocupați cu JanFathal. Lumea aceea nu are flotă spațială, altfel nu ar avea nevoie de noi.

— Poate că nu cred că sunt echipați pentru o luptă cu noi. Pur şi simplu sunt oportunişti.

— Meriones? Dă-mi harta în timp real de pe ecranul mare, locotenente. Îl bătu brusc pe puşti în ceafă pentru a-i atrage atenția. Stațiile de lucru tactice erau la îndemâna lui dacă făcea un pas la stânga sau la dreapta. Haide. Treci la treabă.

— Gata, domnule.

Pellaeon îşi frecă degetul arătător peste mustață, cu mintea trecând în viteză prin scenarii. Nu era vorba de câştigarea unei bătălii. Era vorba de salvarea navei şi a navetei sau – cel puțin – de a-i oferi inamicului şansa de a pune mâna pe *Leveler*.

Poate că nu era mândria flotei Republicii, dar avea arme avansate, iar comportamentul Separatiştilor îl făcea să se întrebe dacă ei ştiau asta. Republica avea cu siguranță agenți în unele şantiere Separatiste, dar aveau şi ei la Kemla?

Separatiştii ştiu cumva. Ne pot lovi la această distanță. Şi noi îi putem lovi pe ei. De ce să trimită doar o singură navă după noi când există o flotă? Dacă pot detecta naveta, de ce nu o atacă? Pentru că ştiu că nu avem niciun motiv să rămânem aici după ce naveta dispare. Şi ei vor această navă.

Pellaeon inversă problema în mintea sa. Nava Separatistă îşi asumase un risc, venind după ei. Totuşi, dacă o ataca, ar fi ajuns să le înfrunte pe toate, iar *Leveler* ar fi pierdut probabil chiar dacă ar fi fost 100% operațională. Separatiştii – cel puțin în

spațiu – erau un inamic format din droizi idioți şi organici mai puțin inspirați, dar aici aveau numărul de partea lor. Punctele de lumină suspendate pe holoharta din fața lui se mişcară puțin şi îi atrăseseră atenția.

— Domnule, două nave Separatiste s-au desprins de grup şi par să se îndrepte în direcția asta. Derel făcu o pauză pentru a verifica un alt ecran. Rachetele de şoc sunt încă deconectate, dar amortizoarele de propulsie sunt stabile şi suntem în stare de luptă cu restul echipamentului.

Pellaeon simțea că poate vedea la 360 de grade în jurul punții. Existau, ştia el, o mie de motive raționale pentru care era atât de hiperconştient în timpul luptei. Şi existau mulți indicatori aproape subliminali în navă, pe punte, care îi spuneau ce simțea echipajul său. Auzea micile pocnituri şi sunetele umede care trădau expresiile faciale – cuvinte formate, dar ținute în frâu, nespuse, respirații reținute.

— Rumahn, îi spuse secundului său, tu ce ai face?

Pellaeon îi putea auzi disconfortul. Rumahn era un secund solid, genul de om care reuşea întotdeauna să găsească echilibrul între grija pentru navă şi a face ceea ce era necesar. Aplica regulamentele Flotei, dar cu blândețe. Şi nu ar fi fost niciodată prins pentru că a băut după o cină, făcându-i o serenadă unei femei frumoase sub balconul apartamentului ei, până când soțul ei ieşise şi îl rugase să plece imediat. Oricum, asta fusese esența cererii.

Derel bătu comenzile de pe ecranul senzorului său. Pentru o clipă, puntea fu atât de liniştită încât Pellaeon putu auzi unghiile ofițerului pe plastoid.

— Eu aş micşora distanța dintre noi şi navetă, domnule, spuse Rumahn, şi aş lansa un baraj laser pentru a apăra nava în timp ce iau naveta în interior.

— Şi dacă agentul Devis nu ar fi la bord?

Rumahn nu clipi.

— Aş sări din acest sector chiar acum, domnule. S-ar putea să nu fim în stare să luptăm, iar angajarea unei lupte nu este cea mai bună modalitate de a testa pregătirea navei.

Era brutal şi sincer. Era o procedură corectă conform regulamentelor Flotei Republicii, pentru că erau în joc câteva mii de membri ai echipajului şi o navă de război. Dar era, de asemenea, greşit.

— În clipa în care nu facem toate eforturile pentru a salva până la ultimul membru al echipajului, până la ultimul soldat, acela este momentul în care această flotă, Marea Armată, totul începe să se destrame, spuse Pellaeon. Din câte ştiu eu, Separatiştii nu au tabere de prizonieri de război. Şi asta este cea mai bună opțiune pentru echipajul navetei. Aşa că, domnule Comandor Rumahn, vom reduce distanța, aşa cum ai sugerat. Cârma, du-ne mai aproape. Rex, Generale Skywalker, sunteți gata? Andocare rapidă, apoi salt. Atacați doar dacă e absolut necesar. Putem depăşi *Discordia*, şi estimez că avem câteva minute bune până vin celelalte două nave.

— Aşteptați o clipă, domnule. Ei ştiu acum unde suntem, aşa că am putea folosi scanările active. Derel trimise un semnal către *Discordia* în loc să ia citirile scanărilor pasive. Acesta confirma cursul şi viteza lui *Leveler* față de inamic, dar acum era ceva clar. Să ne asigurăm că ştim cu ce avem de-a face…

Pellaeon se aplecă peste consolă pentru a se uita la ecran. Era nevoie de un operator antrenat pentru a interpreta cu acuratețe citirile, dar el avea o idee bună despre ce avea în față.

— Ăsta nu e un crucişător uşor. Senzorii activi detectau semnătura unei nave mult mai mari şi mai bine înarmate. Deci, dacă Informațiile nu au greşit din nou…

— Poate că nu, domnule, zise Derel. Poate că şi ei se pot juca cu transpondere false. Nu e vorba de *Discordia*. Este un distrugător. Cam patruzeci de turbolastere.

La naiba. Are mai multă putere de foc decât Discordia, şi este mai rapid.

— Super, spuse Pellaeon în linişte.

Se întoarse spre ofițerul de comunicații şi indică cu un gest de tăiere de la o parte la alta a gâtului că dorea ca toate comunicațiile externe să fie tăiate imediat.

Ofițerul de comunicații doar aprobă din cap.

* * *

Naveta de aprovizionare, în drum spre *Leveler*

— Aşadar, Nu avem nicio cavalerie care să ne salveze, cu excepția Generalului, murmură Coric. *Leveler* e pe cont propriu, la fel şi noi. Destul de bine. Se poate face.

— Cel puțin Cartierul General nu ne-a ordonat să luptăm până la ultimul om. Ince se aplecă peste spătarul scaunului copilotului pentru a se uita la senzori. Ar fi putut să se conecteze prin intermediul afişajului, dar Rex înțelegea acea nevoie umană de bază de a arunca fizic o privire. Să recunoaştem, suntem la fel de morți indiferent dacă e vorba de un crucişător sau de un distrugător, nu-i aşa, sergent?

Coric scoase un mârâit nehotărât.

— Faptul că suntem atât de veseli este ceea ce ne face să continuăm.

— Eşti fixat pe *Leveler*? întrebă Rex.

— Dacă te referi la faptul dacă țintesc spre uşile hangarului, da, domnule. Coric se descurca cât putea de bine cu abilitățile de pilotaj de bază pe o navetă. Nu era un as al luptelor spațiale. Dar dacă comandantul Separatist nu are de gând să ne distrugă pe noi sau *Leveler*, nu pot să ghicesc care va fi următoarea lui manevră.

— Va încerca să o dezactiveze, spuse Rex. Mai întâi motoarele, apoi armele. Mai uşor de spus decât de făcut.

— Ce s-a întâmplat cu vremurile bune de altădată, când se trăgea cu tunul până când o parte rămânea fără nave de război?

— Asta a fost cu mult timp în urmă – luna trecută.

Conştientizare limitată a situației. Asta era ceea ce nu-i plăcea lui Rex la o marină spațială. Îi plăcea să-şi simtă cizmele pe pământ, să poată privi în jur cu puțin ajutor din partea sistemelor din cască – sau chiar să-şi scoată găleata şi să-şi folosească proprii ochi, urechile şi simțul mirosului. Îşi scoase casca oricum. Într-o situație ca asta, ar fi trebuit să o păstreze pe cap în caz că învelişul ar fi fost străpuns. Dar avea sentimentul că o oră de grație înainte ca realitatea vidului dur să îl cuprindă avea să fie o chestiune discutabilă.

Prin câmpul limitat al unei ferestre de vizionare, nu se vedea decât un dreptunghi îngust de spațiu negru şi pătat cu stele. Era imposibil să vadă ceva dacă nu era chiar în fața lui, la unghiul potrivit pentru a prinde lumina stelei Fath, şi chiar şi atunci – spațiul era îngrozitor de mare. Iar senzorii mințeau.

— Cel puțin Skywalker ne poate găsi, spuse Rex. Foarte practici, Jedii ăştia. Se uită peste umăr. Fără supărare.

— A fi util este o virtute, spuse Altis. Mulțumesc.

Coric îşi coborî vocea.

— Nici măcar Generalul nu poate face minuni, domnule.

— Ei bine, poate oferi acoperire, iar asta este suficient pentru mine.

Rex aruncă din nou o privire spre compartimentul echipajului. Hallena Devis

nu mai arăta prea strălucitoare acum; lovitura aceea la cap începea să-şi facă simțită efectul. *Să nu mori tocmai acum, după toate astea.* Se îngrijoră de hemoragia subdurală, de coma cu debut întârziat, de toate lucrurile care ar putea să meargă prost. *Unde e Skywalker?*

— Haide, micşorați distanța.

— Uau... Coric privi ecranul pentru o clipă. Unde s-a dus?

— Cine?

— Nu vreau să te îngrijorez, dar *Leveler* tocmai a sărit.

— Asta a făcut o treabă destul de bună în ceea ce priveşte îngrijorarea. Lasă-mă să văd.

Lui Rex nu-i venea să creadă. Se aplecă peste umărul lui Coric pentru a verifica singur ecranul şi da – pictograma şi urma lui *Leveler* dispăruseră.

— Probabil că tocmai şi-a omorât transponderul pentru a-i păcăli. *Nu pot vedea. Nu pot să văd bine. Urăsc asta.* Pellaeon nu ar fugi niciodată, nu fără avertisment. Sau poate e o altă problemă tehnică.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Rex se uită la Hallena exact la timp pentru a o vedea cum îşi blochează expresia pe neutru. Dar ea nu putea păcăli o clonă, nu pe cineva care se baza pe cele mai mici ticuri şi vorbe pentru a identifica indivizi într-o mare de fețe identice. *Da, crede că el nu este bărbatul pe care îl credea că este... şi caută motive să creadă că se înşeală.*

— Bine, sergent, opreşte toate sistemele neesențiale.

Rex făcu un pas înapoi în compartimentul echipajului şi îl bătu pe Boro pe vârful căştii. Capul flăcăului era plecat ca şi cum s-ar fi uitat la datapadul său, care era centrat în pictograma căştii. Dar avea nevoie să fie distras de la ceea ce îl preocupa cu adevărat. Cu toții aveau nevoie.

— Calculează cât oxigen a mai rămas, soldat, şi dacă putem ajunge la Kemla.

Ştiau cu toții că şansele de a ajunge la Şantierele Kemla fără a fi doborâți erau acum foarte mici, cu sau fără oxigen. Dar Rex ghici că nu exista nicio ființă pe această navă care să renunțe şi să moară atât de uşor. Ahsoka îl privi drept în ochi. Altis şi cei doi Jedi ai săi păreau sumbru de resemnați.

Lui Boro nu îi luă mult timp. Nu îşi ridică privirea de pe datapad.

— Avem douăsprezece perechi de plămâni şi destul oxigen pentru aproximativ jumătate de drum, poate mai mult dacă reducem cât mai mult consumul de oxigen.

Ei bine, ştiam cu toții asta. Noroc că nu suntem cu nişte oameni panicați.

— Bine. Rex îşi sprijini ambele mâini pe bara care traversa puntea, privind în jos, pe toată lungimea compartimentului echipajului. E timpul să alegem. *Când a fost vreodată altfel? Se tot întâmplă. Din nou şi din nou...* Stăm pe loc şi sperăm, înjumătățim numărul de plămâni pe *calea cea mai grea*, sau găsim cea mai apropiată sursă sustenabilă de oxigen, care în prezent este o planetă ostilă aflată sub noi.

Hallena îşi ridică privirea spre el.

— Sunt gata pentru *înjumătățirea* plămânilor. Şi, având în vedere că totul se întâmplă din cauza mea, mă ofer voluntar... dar nu recomand să fim luați prizonieri.

Încetă să mai vorbească, dar ochii ei nu îi părăsiră pe ai lui.

— Nici eu nu aveam de gând să cedez în linişte, spuse Rex. Nu mi-a plăcut prea mult captivitatea data trecută.

Altis se aplecă în față, cu coatele pe genunchi.

— Noi, Jedii, putem să intrăm într-o transă suficient de adâncă pentru a reduce consumul de oxigen, dar nu sunt sigur că va fi suficient pentru a vă ajuta pe

voi ceilalți să scăpați. Sunt de acord să ne întoarcem şi să luptăm. Se uită la Callista şi Geith, iar ei aprobară din cap. Vedeți?

— Şi eu, spuse Ahsoka.

Rex se uită la soldații săi. Aproape că spera să nu fie de acord, să se certe, să facă orice altceva decât să facă ceea ce fuseseră antrenați să facă în fiecare zi de când erau suficient de mari ca să meargă: să execute ordinele. Dar ei erau din 501, aşa că aleseră cea mai decisivă opțiune.

— Dacă voi muri mai devreme decât era planificat, spuse Hil, atunci aş vrea să mai iau cu mine câteva tinichele, domnule.

Rex ar fi putut paria fără probleme pe asta.

— Nu vom salva JanFathal, dar ne va face să ne simțim mai bine, nu-i aşa?

— Da, domnule, spuse Boro. Mie îmi convine.

— Şi dacă tot suntem acolo jos, poate că vom avea câteva idei pentru a pleca de pe stânca aia în cele din urmă.

Coric întoarse naveta cu 180 de grade, opri toate sistemele, cu excepția celor de propulsie şi de susținere a vieții, şi se îndreptă înapoi spre suprafață.

— Acum suntem cât se poate de invizibili, domnule. Încotro?

— Athar. Rex îşi deschise comunicatorul şi îi trimise un scurt mesaj codificat lui Skywalker. Cu cât petrecea mai puțin timp pe comunicații, cu atât aveau mai puține şanse să fie depistați. Mai bine necazurile pe care le ştim decât cele pe care nu le ştim.

* * *

Nava de luptă V-19 Torrent Echo-97, spațiul Janfathal

Anakin pătrunse în calea distrugătorului şi ştiu că ceva mersese prost. Era mult prea târziu pentru camuflaj. Simțea prezența uriaşă a navei ca pe o tulburare în Forță, dar tot ce putea vedea era o țintă mare pe senzorii săi şi o porțiune de spațiu complet lipsită de stele, acolo unde nava atârna în întuneric. Abia când făcu o buclă, soarele orbitor o scoase în evidență. Şi *Leveler* dispăruse. Sărise în hiperspațiu.

— Rex?

Anakin verifică din nou transmisia de comunicare. Era doar un cod simplu: *0065 – întoarcere la ultimele coordonate cunoscute*. Nu ar fi însemnat nimic pentru oricine l-ar fi interceptat şi decodificat. Ar fi putut fi orice, de la un ordin la o confirmare. Şi numai destinatarul ştia care erau acele coordonate.

Ultima locație din care trimisese semnal comunicatorul lui Rex era Athar.

— Bine, Rex, ultima dată când am spus că mă întorc după tine, nu am făcut-o. Anakin nu putu detecta deloc naveta pe instrumentele sale, dar cu siguranță îi putea simți pe Jedi. Dar de data asta va fi diferit.

Distrugătorul Separatist putea probabil să-i detecteze nava chiar şi la această distanță, dar Anakin simți că nu erau interesați de o navă de luptă solitară. Probabil că îşi reevalua sarcina acum că *Leveler* dispăruse.

Nu ăsta era stilul lui Gilad Pellaeon. Chiar şi un droid de luptă şi-ar fi putut da seama de asta. Dar în ceea ce priveşte planul său – şi de ce sărise în tăcere deplină – Anakin nu putea să ghicească. Se îndreptă spre planetă, navigând după o semnătură pe care niciun senzor nu o putea detecta vreodată – urma distinctivă a Jedilor.

Câțiva dintre ei se simțeau foarte puternici în Forță, foarte diferiți de Ahsoka. Ea se simțea aproape ascunsă între ei.

Altis. Da, Qui-Gon trebuie să fi avut nişte prieteni interesanți.

— Eşti destul de deştept să ghiceşti ce voi face, nu-i aşa, Rex? murmură Anakin în sinea lui. N-o să deschizi focul dacă un obiect neidentificat în mişcare rapidă apare pe senzor, chiar pe urmele tale...

Anakin închise ochii pentru o clipă şi urmări semnalul din Forță, ca o senzație în sinusuri care se atenua atunci când se alinia cu sursa ei. Până când îşi ridică din nou privirea, o chestiune de momente, călătorind cu mii de kilometri pe oră, discul planetei umplea deja cea mai mare parte a ecranului de vizionare din cabina de pilotaj. Iar silueta pe fundalul mării verzi şi al norilor albi era naveta.

Orice navă Separatistă trebuie să fi detectat până acum semnătura termică a navetei de luptă – dacă se uita, oricum. Poate că erau preocupați să afle dacă şi unde ar putea să reapară *Leveler*.

Doar dacă nu cumva are o problemă operațională majoră, desigur. Nu-i stă în fire lui Pellaeon să fie complet tăcut...

Anakin veni peste partea superioară a navetei şi se înclină astfel încât forma distinctivă cu trei aripi a *Torrentului* fu imediat identificabilă pentru pilot. Legănă *Torrentul* dintr-o parte în alta pentru a indica faptul că va conduce naveta la sol. Tăcerea comunicațiilor încă era cea mai bună opțiune pentru moment. Păstră controlul vizual asupra navetei, de la reflecția în scutul cabinei de pilotaj a Torrentului până în momentul în care atinse vârful atmosferei, iar apoi totul dispăru într-o ceață de gaz fierbinte de intrare în atmosferă. Se afla la cincisprezece mii de metri când comunicatorul său prinse viață şi vocea lui Rex spuse:

— Ştiți unde mergeți, domnule, sau să vă recomandăm un loc pitoresc?

— Părea mult mai frumos de departe.

— Ştiți că nu mai puteți face nimic pentru noi acum, nu-i aşa? Ar trebui să plecați cât mai puteți.

— Pot să vă țin companie până la sosirea transportului.

Urmă o scurtă pauză.

— Mulțumesc, domnule.

— Aveți o hartă locală?

— Faceți la dreapta şi o buclă în spatele nostru. Cunoaştem toate cele mai bune clădiri abandonate, spuse Rex.

— Ați primit vreo transmisie de la *Leveler* înainte să sară? întrebă Anakin.

— Nimic, domnule. Totuşi, Pellaeon va avea un plan. Întotdeauna are.

Era o conversație foarte informală; nicio urgență, nicio procedură vocală strictă, nimic care să indice că cele două nave zburaseră în mod deliberat înapoi în ceea ce era acum teritoriu inamic în toate sensurile cuvântului şi că nu puteau nici să scape, nici să lupte cu o flotă întreagă. Anakin nu credea că Rex era genul de om resemnat cu soarta, dar chiar şi cu un grup de Jedi...

Bine. Am înțeles.

— Avem cinci Jedi, un agent de la Informațiile Republicii şi şapte soldați de la 501, spuse Anakin. Aplicată inteligent, asta înseamnă o armată.

Şmecheria consta în a privi situația din perspectiva corectă. Forțe inamice copleşitoare, sau un mediu bogat în ținte; un teritoriu inamic, sau o sursă bogată de arme şi mijloace de transport.

— Mă simt deja mai bine, spuse Rex.

Capitolul 9

Am pierdut-o complet pe Leveler, domnule. Vreți să menținem această poziție în cazul în care este o simulare? Dacă le permitem celorlalți inamici să aterizeze pe planetă, atunci cel puțin vom avea ostatici.

Distrugătorul *Spintecătorul* către comandamentul Federației Comerţului

Nava Republicană de asalt *Leveler*, undeva pe Inelul Exterior

Sistemul Fath nu mai era acolo, nici măcar în depărtare.

— La naiba, spuse Pellaeon.

Derel şi ofițerul de punte, Baradis, se aflau față în față deasupra unui banc de ecrane, verificând fizic calculele cu un stylus şi un datapad. Din momentul în care *Leveler* ieşise din hiperspațiu, fu clar că nu se afla acolo unde plănuise navigatorul să sară. Echipajul de pe punte avea aceeaşi expresie, indiferent de specie: îngrijorată.

— Bine, de ce nu suntem unde am crezut că vom fi? ceru Pellaeon. Pentru că dacă nici măcar nu mai putem sări cum trebuie, avem probleme serioase. Este un drum lung până acasă la viteze subluminice.

Şi Rex are şi el probleme. S-ar putea să fi exagerat de data asta.

— Cred că e vorba de aceeaşi problemă, domnule, spuse Baradis. Senzorii de urmărire, computerul de navigație – softul de poziționare galactică – nu mai vorbesc cu sistemele sau, cel puțin, nu oferă informații coerente sau actuale.

Nu puteau nici măcar să comunice cu Cartierul General al Flotei. Acum era clar pentru Pellaeon că le fusese compromis canalul criptat şi că Separatiştii ştiau nu numai ce armament achiziționase *Leveler* la reparații, ci şi câte sisteme erau căzute. Nava era cu adevărat pe cont propriu.

— Unde este Benb? Pellaeon apăsă pe comanda de transmisie a navei. Avea nevoie de tehnicianul Sullustan. Supervizorul Benb pe Punte imediat, vă rog.

Puntea de comandă era în întuneric pentru ca operatorii să vadă mai uşor afişajele; la posturile de acțiune, concentrarea era intensă, iar membrii echipajului puteau rămâne blocați la o consolă ore în şir. Din când în când, însă, întunericul îi dădea lui Pellaeon impresia că se află pe o scenă, privind fix în lumina reflectoarelor, fără să poată vedea fețele din public, dar conştient că trebuia să dea spectacolul vieții sale.

Nu mă gândesc tot timpul la Hallena. Sunt bun, rău, insensibil?

Făcea ceea ce trebuia să facă, pentru nava sa şi pentru cei blocați în spațiul JanFathal. Alegerea devenise extrem de clară când trebuise să o facă.

Uite-ți ataşamentul, Maestre Altis. Este o dilemă pentru noi toți, nu doar pentru Jedi. Şi fiecare o tratează diferit.

— Baradis, ai poziția noastră?

— Domnule, suntem în sistemul Poressi.

— Suntem departe, atunci.

Pellaeon aduse holoharta aproape la mărire maximă. O abatere de câteva secunde la viteze superluminice se traducea în distanțe uriaşe. Fusese doar un salt rapid, o simplă stratagemă pentru a sări din zonă şi a reveni câteva minute mai

târziu pe o altă direcție pentru a pregăti o ambuscadă.

— Dar trebuie să ştim – este o defecțiune constantă sau întâmplătoare? Am sărit de la Kemla fără probleme.

Benb apăru pe punte, cu firele sondei ieşindu-i din buzunarele salopetei ca nişte serpentine de festival.

— Ştiu, ştiu, spuse el iritat. Lucrăm la asta.

Pellaeon avea acum linişte absolută pe punte. Era oricum o echipă mică, mai puțin de douăzeci de persoane, dar cu comunicațiile închise era o linişte stranie.

— Spune-mi doar ce este.

— Pur şi simplu, spuse Benb, softul crono central care spune sistemelor navei cât e ceasul, astfel încât acestea să poată continua să actualizeze şi să împărtăşească informații exact când au nevoie, este complet stricat. Asta este ceea ce a scos din funcțiune afişajele senzorilor. Şi țintirea armelor. Şi de aceea ați sărit undeva unde nu vă aşteptați.

Navigația era în mare parte o chestiune de timp. Balizele de navigație se bazau pe semnale precis cronometrate; navele îşi calculau poziția în funcție de viteza şi de orientarea într-un anumit interval de timp. Totul era făcut acum de computere de navigație, dar principiile de bază erau aceleaşi ca atunci când Pellaeon îşi scotea iahtul în largul mării.

— Poate fi reparat şi, dacă da, în cât timp?

— Oprim complet sistemul. Purjăm şi repornim, apoi efectuăm verificări. Şase ore standard.

Pellaeon se uită la Baradis şi la Derel.

— Calculele pot fi făcute manual, sau cel puțin fără un crono funcțional?

— Da. Baradis nu părea încrezător. Dar sunt atât de complexe încât e tot ce vom putea face.

— Poți să pui această navă în locul potrivit la momentul potrivit mai repede decât poate echipa lui Benb să repornească sistemele?

— Da, dacă pot redirecționa echipajul şi puterea de calcul pentru a face calculele, iar inginerii pot activa motorul la semnalul meu şi pot menține stabilă viteză. Baradis pocni din degete pentru a demonstra. Pornim, zburăm şi ne oprim. E tehnica de bază de oprire-cronometru şi diagramă pe care o folosesc submersibilele.

— Fă-o, spuse Pellaeon. Vreau să ne întoarcem pe orbita JanFathal cât mai repede posibil. Derel – vreau o soluție manuală pentru tunuri şi turbolasere.

— Deci, vreți să continui să lucrez la sistem sau nu? întrebă Benb, aruncând o privire spre cronometrul fixat în buzunarul de la piept.

— Nu, decât dacă o poți face fără să opreşti toate sistemele.

— Nu pot, spuse el. Atunci voi ocoli cronometrul, astfel încât să aveți control manual.

Civilii nu erau legați de eticheta vieții de serviciu, şi ei ştiau asta. Un contractant civil putea să-i spună unui căpitan că planul său era naşpa fără să se teamă de consecințe.

— Dar dacă îți ia patru ore să calculezi acel salt şi nu funcționează, atunci sunt şase ore pentru a reporni complet pe lângă acea întârziere, nu uita…

Pellaeon se întrebă dacă ceva mai mult de câteva minute avea să facă acum vreo diferență. Dar tot ce putea să facă era să scoată toate opreliştile şi să o facă cât mai repede posibil.

— Îmi voi aminti, spuse el.

Cocoțați în lumea relativ mică a punții de comandă a unei nave de război, unii ofițeri comandanți uitau că în jurul lor exista echivalentul unui mic oraş, plin de ființe cu propriile îndoieli şi întrebări. Pellaeon nu o făcuse niciodată. Acesta era motivul pentru care se plimba atât de des pe punțile inferioare, pentru care trebuia să vadă totul cu ochii lui şi de ce refuza privilegiile izolate ale rangului, cum ar fi să aibă propria sală de mese şi propriul bucătar.

— Rumahn, asigură-te că şefii de secții îşi țin personalul informat cu privire la motivul pentru care batem darabana în mijlocul pustietății în acest moment. Iar eu mă voi adresa personal navei.

Nivelul de zgomot de pe punte crescu puțin, deoarece ofițerii începuseră din nou să se mişte şi să vorbească în linişte. Crezuseră că situația era sub control.

Da, acesta era un teatru, iar proiectarea încrederii crea încredere.

— Derel, câte arme putem ținti doar cu ajutorul țintelor manuale?

* * *

Fu cea mai lungă aşteptare din viața lui Pellaeon. Meriones apărea la intervale regulate de timp cu cafele şi gustări pentru echipajul de pe punte, forțându-l pe căpitan să-şi revizuiască părerea despre băiat că era un *rozător fricos* care avusese noroc în alegerea *descendenței* sale. Toată lumea îşi găsea locul în acest război, şi chiar şi cei ca Meriones ieşeau în evidență uneori.

În timp ce Pellaeon îl privea pe Derel conectând fluxurile de la camerele externe la monitoarele de pe punte, se întreba ce s-ar fi întâmplat cu Republica dacă nu ar fi găsit în mod convenabil o armată remarcabil de bine antrenată, bine echipată, gata pregătită şi o flotă care să o însoțească. Cel mai serios conflict în care fusese implicat Pellaeon înainte de acest război galactic total fusese acela de interdicție: patrule antipiraterie. Nu exista niciun ofițer non-clonă în Republică care să poată fi descris ca fiind pregătit pentru acest tip de război. După doar câteva luni de pregătire la locul de muncă, cea mai neiertătoare dintre cele mai neiertătoare, foarte mulți nu mai erau. Fără armata de clone – marina clonă – Separatiştii ar fi trecut direct peste flota neexperimentată şi polițienească a Republicii.

Foarte convenabilă găsirea tuturor acestor clone. Cineva ştia că vom avea nevoie de ele. Când au început să planifice asta, totuşi? Şi de ce?

Era genul de întrebare pe care şi-ar fi pus-o oricine dacă ar fi experimentat viteza glacială a achizițiilor Republicii. Pellaeon nu se agita să primească un răspuns chiar atunci, dar întrebarea îi fusese în minte de mai multe ori în ultimele câteva luni. Se aştepta să găsească politici murdare la mijloc. Existau şi alt tip de politici?

— Nu vă faceți griji, domnule, totul decurge bine, spuse Baradis, fără să-şi ridice privirea de pe cele patru datapaduri răspândite în fața lui pe consolă. Din când în când, comunicatorul lui ciripea şi cineva îi citea un şir de numere. Vom avea totul rezolvat în câteva ore.

Pellaeon îşi dădu seama că bătea cu degetele pe consolă. Baradis citise asta mai degrabă ca nerăbdare decât ca anxietate. Da, asta era inevitabil, dar Pellaeon era cuprins acum de un fenomen mult mai rar – îndoiala de sine. *Chiar am făcut-o pentru că am fost însărcinat să extrag un agent – orice agent. Nu? Aşa că motivele mele personale nu sunt o problemă aici. Sau au dreptate în ceea ce mă priveşte? Îmi lipseşte ceea ce trebuie pentru că nu pot rezista unei fețe frumoase? Mi-am pus în pericol nava şi echipajul pentru motive personale?*

Nu mai avea ce să facă acum decât să aştepte. Data viitoare când *Leveler* sărea, trebuia să o facă bine – fie şi numai pentru a evita să iasă din hiperspațiu prea aproape de vreo stea. Derel îi făcu semn cu mâna şi îi arătă monitoarele.

— Poftiți, domnule. Trase înapoi unul dintre scaune. Ocolim computerele. Putem obține distanța şi direcția cu laserul de țintire manuală, putem verifica vizual prin intermediul holocamerelor externe şi putem trage de aici. Abilități de bază de artilerie. Suntem cu toții antrenați.

Ne numiți corcituri, nu-i aşa? Am auzit lucruri pe navă. Ființele obişnuite ne resping ca fiind subumani, artificiali, iar voi folosiți asta, considerându-ne accidente ale existenței.

— Bună treabă, Derel, spuse Pellaeon. Te las să-ți alegi echipa de artilerie. Din nou, reflectez la cât de norocoşi suntem să moştenim o forță pregătită pentru luptă.

Derel se făcu că se ocupă cu verificarea panoului de calibrare a laserului.

— Înainte să întrebați, domnule, nici eu nu ştiu prea multe despre procesul nostru de *punere în funcțiune*. Am auzit că Jedii au plătit în avans.

— Foarte decent din partea lor, spuse Pellaeon. Cum stăm, Comandante?

Baradis îşi frecă fruntea cu podul palmei, ochii părând injectați de sânge. Meriones apăru de nicăieri cu mai multe cafele.

Ah, îi e dor de vocația lui. Un steward.

— Ne apropiem de un rezultat, domnule.

Pellaeon îşi deschise comunicatorul şi se conectă la sistemul de transmisie al navei. Un cuvânt de liniştire din partea *bătrânului* făcea întotdeauna minuni; nu era nimic mai rău decât să fii înghesuit în compartimentul motoarelor sau în vreun compartiment izolat şi să nu ştii ce naiba se întâmplă.

— Atențiune, spuse el. Întotdeauna se ținea de procedură. Aici este Căpitanul. Vom face saltul înapoi în spațiul JanFathal cândva în următoarele două ore – estimare aproximativă – şi calculele de navigație sunt făcute manual, ca să nu mai avem…

Fu întrerupt de unul dintre operatorii senzorilor.

— Contact, distanța trei sute de kilometri, direcția zero-zero-cinci stânga, elevație patruzeci şi doi. Nava a ieşit din hiperspațiu. Întreaga punte rămase tăcută. Confirmat, domnule, este *Artileristul Wookiee*.

— Comunicațiile, vă rog. Pellaeon trebuia să avertizeze cargobotul Jedi că îi fusese spartă criptarea. *Artileristul Wookiee*, fiți conştienți că suntem pe un canal deschis.

O voce feminină veni prin comunicator.

— Am înțeles. Urmă o pauză. Vom transmite asta Flotei pentru ca să poată face ajustările necesare. Aşteptați.

— Doamne, devin foarte valabili, murmură Baradis.

Pellaeon era impresionat că localizaseră *Leveler*. Simțurile Jedi păreau să poată învinge scanerele în unele zile.

— Aminteşte-mi să nu mă mai plâng niciodată de *imprecizia mistică*.

Păru o aşteptare foarte lungă. Pellaeon numără minutele şi secundele pe cronometrul de la perete, dispozitivul analogic care nu se baza pe computerul navei.

În sfârşit, *Artileristul Wookiee* reveni pe rețeaua de comunicații.

— Sunt Jedi Ash Jarvee. Comunicațiile Flotei spun că acum au schimbat cheile de cod şi că toate comunicațiile sunt din nou sigure. Puteți lua legătura în siguranță.

Ei bine, cel puțin Pellaeon putea acum să explice dimensiunea problemei, chiar dacă Flota nu putea face nimic în acest interval de timp, cu excepția unor sunete de compasiune. Şi putea încerca să mențină contactul cu Rex şi Skywalker.

— Mulțumesc, spuse el. Credeam că ați ajuns la Yarille până acum.

— Şi noi am crezut că aveți nevoie de o mână de ajutor. Putem să ajutăm în vreun fel?

— Computerele de navigație sunt dincolo de raza de acțiune a Forței, dar vă mulțumim pentru ajutorul de comunicații.

— Ați fi surprinşi de ceea ce putem face. Ash părea amuzată. Callista este cea mai pricepută cu computerele, dar Maestrul Altis ne-a învățat câteva tehnici utile ale Forței pe care le-a descoperit în călătoriile sale. Avem permisiunea de a urca la bord?

Baradis ridică o sprânceană. Pellaeon decise că acum era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a renunța la o abordare rațională a datelor. Dacă Jedii erau suficient de deştepți pentru a precomanda câteva milioane de clone şi o flotă, atunci probabil că ştiau mai multe despre forțele armate ale Republicii şi sistemele acesteia decât lăsau să se vadă. De ce o făceau – nu mai conta acum.

— Permisiune acordată, spuse Pellaeon.

* * *

Capitala Athar, ocupată, Janfathal

— Ai crede că ar fi trebuit să desfăşoare droizi vulturi.

Coric dirijă naveta spre o coloană de fum din atmosfera superioară şi o urmări până la suprafață. Părea să aibă încredere în zborul pe senzori, dar Altis continua să vegheze prin Forță pentru pericolele nevăzute.

— Ne-ar fi putut doborî oricând. Nu-i aşa?

— Suntem mai folositori ca material colateral şi de interogare decât ca grătar, spuse Rex. În plus, dacă ne-ar fi doborât ar fi însemnat că şi-au dat seama că suntem o amenințare. Şi nu cred că vor afla vreodată cât de mult rău le poate face o mână de *umezi*.

— *Umezi*? întrebă Callista.

— Organici. Rex făcu un gest. Cei ca tine şi ca mine.

Coric viră la stânga şi, dintr-o dată, naveta ajunse în aer liber, la cincizeci de metri deasupra unui labirint înnegrit de străzi de pe malul nordic al râului, partea dinspre centrul oraşului, de la podul disputat. Altis o întrezărea peste umărul sergentului, în timp ce naveta cobora în picaj în spatele acoperirii ultimelor turnuri încă în picioare. Părea să se îndrepte spre arcurile masive ale unui viaduct.

Şi în urma lor se afla nava de luptă *Torrent* a lui Anakin Skywalker.

Altis nici măcar nu avea nevoie să se uite la ecranul senzorilor pentru a şti asta. Prezența lui Skywalker în Forță nu putea fi ignorată. Era ca şi cum ar fi fost urmărit de un vârtej, o senzație slabă, dar certă, de a fi pe marginea a ceva care ar putea să atragă tot ceea ce atingea. Avea să fie interesant să îl întâlnească față în față. Nu era cel mai perfect cadru, dar... Nu, era ideal; măsura unui om se dădea în extreme, în pragul morții, nu în discuții politicoase.

— Deci, care este planul? întrebă Ince. Naveta trecu în umbra adâncă şi se aşeză pe amortizoare. De îndată ce Coric tăie motoarele, Altis putu auzi zgomotul sporadic al tunurilor laser lovind ceva. Sunt gata pentru orice implică răzbunarea lui Vere, domnule.

Nu au timp să stea supărați. Poate că e mai bine aşa.

— Să vedem ce planuri are Generalul Skywalker, spuse Rex. Personal, îmi place ideea de a elibera câteva tancuri de asalt Separatiste şi de a vedea câte pagube putem face înainte să ne oprească.

— Şi apoi scăpăm de pe planetă, spuse Geith.

— Şi asta are farmec, recunosc.

Altis îşi scoase sabia înainte să iasă din navetă, gata să devieze proiectilele care veneau, dar atenția Separatiştilor era în altă parte. Ahsoka şi Callista săriră jos pentru a-l flanca.

— Aveți grijă, domnule, spuse Rex.

— Întotdeauna sunt surprins de asta. Altis inhală fumul din aer. În mijlocul bătăliilor, există întotdeauna aceste mici buzunare de linişte. Granița dintre viață şi moarte este foarte subțire.

Pe partea de sud a râului, civilii se aventurau deja să iasă din clădiri şi stăteau în grupuri dezorientate. Altis voia să se ducă la ei şi să-i găsească pe răniți, să încerce să-i ajute, dar trebuia să facă o alegere; tot ce putea face aici era să-i ajute pe câțiva.

Dar pentru ei contează.

Defectul lui era indecizia, şi o ştia. *Lăcomia pentru soluții fericite.* Prioritatea lui trebuia să fie Jedii şi trupele care erau cu el. Nu exista o virtute inerentă mai mare în salvarea străinilor, oricât de mult fusese înălțată ideea în ceva lăudabil – o idee curioasă cum că *actul de detaşare în sine făcea cumva mai valabile viețile salvate.*

Totul se referă la cel care dăruieşte, nu la cel care primeşte.

— Iată-l pe General, spuse Rex, ghemuindu-se la adăpostul unui arc de cărămidă. Ați mai fost în luptă, domnule?

— Mici încăierări, spuse Altis. Skywalker – în spatele lui şi în stânga – se simțea precum căldura unui cuptor cu uşile deschise. Mici lupte care au scăpat de atenția Republicii. Obişnuiam să îi spun *menținerea păcii*, dar urăsc eufemismele. Am luptat.

Altis se întoarse. Anakin Skywalker, cu sabia albastră în mână, alerga ghemuit de pe o altă arcadă a viaductului pentru a li se alătura. *Aşadar, acesta este Cel Ales.*

— Maestre Skywalker, zise Altis. L-am cunoscut pe Qui-Gon Jinn. Un om bun.

Skywalker dădu politicos din cap. Altis se întinse şi îşi puse mâna pe umărul băiatului. Era atât curiozitate, cât şi salut; şi ceea ce simți îi dădu o asemenea tresărire, încât simți că înțelegea mult mai mult şi totuşi încă avea o mie de întrebări. Timpul încetini. O secundă pentru toți cei din jur – dar o eternitate pentru Altis.

Skywalker fierbea pe dinăuntru, nu de furie, nimic clar negativ de genul ăsta… nu, era un amestec ciudat de teamă, dragoste disperată şi vinovăție. Altis aproape că o putea gusta. Se întrebă dacă şi alți Jedi o detectau, acea pasiune obsesivă şi îngrozită pentru cineva sau ceva despre care flăcăul părea să creadă că era ultima lui şansă, ultimul lucru pe care ar fi putut suporta să-l piardă după ce dispăruse tot ceea ce contase pentru el. Era mai mult decât dragoste. Trecuse dincolo de asta, devenise o povară, ceva ce putea fi folosit pentru a-l pune la pământ la fel de sigur ca un lanț de sugrumare pe un akk. Şi nu era vorba de lăcomie sau ambiție – era concentrat pe o altă ființă vie.

Dragoste neîmpărtăşită?

Nu, Altis nu simțea deloc asta, nu simțea niciun dor confuz de a şti ce cuvinte sau acțiuni ar putea ajuta pentru a obține o privire din partea iubitei. Skywalker

emana siguranță. Dar era clar o dragoste interzisă, indiferent de circumstanțe, pentru că Yoda nu ar fi permis manifestarea a ceea ce simțea Skywalker.

Ori simt asta în el şi refuză să accepte ceea ce este, ori nu recunosc dragostea pasională.

Altis ştia să recunoască acest tip de iubire atunci când o simțea, deoarece comunitatea lui era inundată de ea. Dar avea acel sentiment inevitabil că ar trebui să ajute, pentru că mai era ceva care se profila, ceva nefericit, dar era prea vag pentru a fi localizat. Toată acea furtună dezordonată de emoții era ceva ce nu întâlnea niciodată în comunitatea lui relaxată. Skywalker ar fi putut găsi ceva linişte acolo. Dacă ar fi dus asta în interior, ar fi devenit pur şi simplu toxic, periculos, gata să fie distorsionat.

Yoda nu va fi prea încântat să îi furăm Jedii, chiar şi din greşeală. Găseşte o altă cale de a-l ajuta pe acest băiat.

— Întotdeauna îmi face plăcere să-i cunosc prietenii, Maestre, zise Skywalker. Dintr-o dată, prezentul redeveni timp normal, cu secunde reale. De preferință într-un cadru mai social, totuşi. Să găsim un mijloc de transport mai bun şi să plecăm de pe această planetă? Îşi smuci degetul mare în direcția luptelor, cu ochii pe semnele unei bătălii care făcea ravagii la un kilometru sau doi spre est şi care era marcată de pleiade de fum şi de zgomotul focurilor de blaster. Încă mai aterizează droizi de luptă şi organici. Asta înseamnă că au transportoare de trupe care aterizează. Şi am văzut cel puțin trei CR-20.

Asta păru să însemne ceva pentru Rex şi ceilalți. Altis simți că starea generală de spirit se ridică.

— Ar trebui să comandăm câteva din astea de la Corellieni, spuse Coric. Dar să le încercăm înainte să le cumpărăm.

— Un test de pilotaj ar fi o garanție, da. Skywalker zâmbi ca şi cum ar fi încercat să găsească un echilibru între a fi optimist şi a recunoaşte că au pierdut un camarad. Să mergem să găsim o culoare care să ne placă. Şi spuneți-mi cine sunteți, pentru că nu ne-am mai întâlnit până acum, nu-i aşa? Aveți vreo telecomandă de rezervă pentru o recunoaştere rapidă?

— Ultima, domnule, spuse Ince. Îi înmână mica holocameră autopropulsată Generalului său. Soldat Ince.

— Bine, Ince, şi tu?

— Boro, domnule.

— Boro, tu şi Ince localizați un CR-20 pentru noi, iar noi vom pune la cale un asalt din două direcții pentru a-l captura. Skywalker se întoarse spre ceilalți. Agent Devis, presupun? Şi...?

— Jedi Callista Masana, zise Callista, iar acesta e logodnicul meu, Geith Ens.

Oh... Doamne.

Fața lui Skywalker nu trădă uriaşa explozie de şoc pe care o simți Altis cum se ridica în el. Doar clonele nu ar fi ştiut cât de mult îl rănise revelația.

Aş vrea să nu fi avut dreptate de data asta.

Dar Rex părea să înțeleagă asta foarte bine, chiar şi fără simțurile Forței. Altis privi piesa de bărbie a căştii sale scufundându-se pentru o fracțiune de secundă, ca şi cum ar fi închis ochii şi ar fi făcut o grimasă.

Skywalker doar îşi înclină politicos capul, deplasându-se de-a lungul grupului care se adunase la adăpostul arcadei.

— Ahsoka, spuse el. Şi voi, soldați?

— Hil, domnule. El este Ross; el este Joc. Vere nu a reuşit să scape.

— Atunci hai să facem asta pentru Vere. Să facem ca sacrificiul lui să însemne ceva.

Grupul tăcu în timp ce Ince arunca telecomanda în aer cu o mişcare a încheieturii mâinii, ca şi cum ar fi avut un dar natural pentru sport. Se înălţă pe cer, o sferă minusculă şi aproape invizibilă pe fundalul fumului şi al haosului, şi în câteva clipe trimitea înapoi imagini ale frontului de luptă aflat la o distanţă de alergare de poziţia lor. Altis privi pe datapadul său. O varietate de transportoare debarcau droizi şi trupe organice, apoi se retrăgeau.

— CR-20..., spuse Ince, care părea că se uită fix în faţă. Altis putea acum să vizualizeze mulţimea de imagini, texte şi simboluri suprapuse pe care tânăra clonă le urmărea pe afişajul căştii sale. Să vedem unde se duc.

Altis simţi ceva la mare distanţă de JanFathal, un val îndepărtat, dar distinctiv, de ceva strălucitor de minunat în Forţă, şi fu distras pentru o clipă. Comunicatorul său ciripi. Se grăbi să-l reducă la tăcere, în ciuda zgomotului de focuri de blaster care ar fi înecat orice altceva în afară de o formaţie municipală Gungană. Era Ash Jarvee.

— Am găsit-o pe *Leveler*, Maestre, spuse ea. Sperăm să o aducem înapoi în curând.

— Ce s-a întâmplat?

— O problemă tehnică. Trebuie să închid, ca să nu te localizeze.

— Vom fura un transportor şi vom face o nouă încercare să scăpăm de pe planetă.

— Să nu ne bazăm pe asta, Maestre. Ash, terminat.

Comunicaţia se întrerupse din nou. Rex se uită în jur.

— Oamenii mei au localizat-o pe *Leveler*, spuse Altis. Cu toţii aveau nevoie de acel impuls, mai ales Hallena Devis. *Nu te-ar fi dezamăgit, draga mea. Nu vezi ce fel de om este? Nu ar dezamăgi pe nimeni.* Se întoarce.

— Bine, asta limitează timpul pe care îl avem la dispoziţie pentru a le strica ziua Separatiştilor, dar hai să facem tot ce putem. Skywalker se ridică în picioare, părând uşurat de altceva decât de perspectiva salvării. Soldaţi, mergeţi spre o poziţie pe acel pod rutier. Îşi întinse datapadul pentru a indica secţiunea de drum ridicată deasupra unui teren de sport unde se aşezaseră mai multe transportoare de trupe. Vom lucra din cealaltă direcţie pe terenul propriu-zis, vom distrage atenţia sau vom devia orice Separatişti şi vom captura nava. Voi asiguraţi focul de acoperire până când decolăm, apoi ne ridicăm la nivelul podului şi vă îmbarcaţi. Aţi înţeles?

Rex aprobă din cap. Altis interveni.

— Cred că cel puţin unul dintre noi ar trebui să meargă cu trupele, spuse el. Callista, vrei să faci asta pentru mine? Hallena, tu vii cu noi. Te simţi suficient de bine pentru asta?

— E doar o durere de cap. Ea flutură o puşcă DC-15. Şi pot să o folosesc foarte bine. Nu cred că aş putea să stau aici şi să aştept, nu-i aşa?

Toate planurile păreau simple. Apoi erau testate în faţa realităţii. Altis considera că acesta era ceasul lui şi nu mai voia să facă victime dacă putea să se abţină. Callista aprobă pur şi simplu din cap şi o luă la fugă cu Rex şi oamenii lui, menţinându-se aproape de linia de copaci şi tufişuri de-a lungul râului.

Ahsoka sări lângă Skywalker ca şi cum ar fi căutat refugiu. Nu scoase niciun cuvânt. Se uită la Geith, mai puţin precaută de data asta, dar trebuie să fi simţit cel

puțin o parte din disconfortul Maestrului ei. Era încă zdruncinat, iar Altis putea simți asta.

— Eşti bine, *Snips*? întrebă Skywalker. Nu te-am ştiut niciodată atât de tăcută.

— Sunt bine, Maestre.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, spuse el. Era destul de clar despre ce era vorba. Să începem cu începutul.

— Ce are un CR-20 atât de special? întrebă Altis, urmându-i. Hallena ținu pasul cu el. Hipermotor, presupun.

— Corect, spuse Skywalker. Şi, spre deosebire de un transportor multitrupe Separatist, este proiectat pentru organici, aşa că vom avea oxigen şi toate acele mici luxuri de susținere a vieții pe care nu le au pe transportoarele droizilor.

— Cum vom coordona asta cu *Leveler*? Încearcă să sară înapoi aici. Am putea să o târâm înapoi la JanFathal degeaba dacă putem sări cu un CR-20.

— O să văd dacă pot comunica cu Pellaeon când decolăm. Dar mai întâi trebuie să ne îndepărtăm de planetă. O să atragem focuri de armă serioase. Aşa că dacă se întoarce, probabil vom avea nevoie de ei.

Întotdeauna merită să priveşti mai departe de următorul pas imposibil pe care trebuie să-l faci, gândi Altis. *Să furi un transportor Separatist. Să eviți salvele de tun. Să pleci de pe planetă. Să sari în hiperspațiu. Să sperăm că forțele Republicii pun întrebări înainte să tragă. Oh, şi să sperăm că Leveler nu face o călătorie inutilă doar pentru a afla că am plecat şi că e înconjurată de nave Separatiste furioase.* Ăsta era războiul; era un obstacol sumbru şi insurmontabil după altul, fără sfârşit.

— Toți sunt în subsoluri, spuse Hallena, de parcă ar fi vorbit singură.

— Cine sunt?

— Civilii. Cei care nu au fost implicați în revoltă. Îşi țin capul plecat şi speră că totul se va termina curând.

Străzile erau pustii. Asta făcea mai greu să te mişti: Jedii erau vizibili prin simpla lor prezență pe stradă, nu pentru că arătau ca Jedi. Doar Skywalker purta tradiționala robă maro, deşi reuşise să o facă să pară rafinată prin strângerea ei cu centura. Sabia de lumină era cea care îi dădea de gol.

Ajunseră la capătul unui şir de clădiri şi se confruntară cu o întindere deschisă de autostradă între ei şi următoarea acoperire, un şir de magazine şi birouri. Câteva vehicule distruse şi arse – probabil patrulele poliției locale, judecând după rămăşițele de vopsea – încă mai fumegau în mijlocul drumului.

— Nu simt niciun pericol iminent, spuse Geith.

Skywalker se uită în jur.

— Sprint sau săritură? spuse el.

Hallena scoase un mic pufnet.

— Eu am rămas cu sprintul, Generale…

— Bine. Unul câte unul, pe rând – start!

Altis alergă spre unul dintre speederele distruse şi se lăsă în spatele lui. Când îşi ridică capul şi aruncă o privire peste partea de sus pentru a verifica dacă drumul era liber, se trezi față în față cu un corp carbonizat, cu membrele strânse ca şi cum s-ar fi ghemuit pentru căldură. Şocul îl făcu să-şi oprească răsuflarea. Se scutură de scurta groază, numără până la trei şi fugi spre clădiri. Geith, Ahsoka şi Skywalker erau mult mai în față, apropiindu-se de capătul celălalt al străzii, dar Hallena rămasese cu el.

— Aşadar, puterile Jedi nu prea echivalează cu un antrenament cardiovascular

instantaneu, spuse ea. Bine ați venit în lumea noastră, a muritorilor de rând.

— Da, dar să nu uităm că aparența vârstei poate lucra în avantajul nostru. Avea dreptate, totuşi: trebuia să rămână mai în formă decât atât, acum că ajunsese în război. Priveşte-mă cum fac ceva ce unui Jedi tânăr şi în formă îi ia un coş întreg de trucuri mentale pentru a realiza…

Îl ajunseră din urmă pe Skywalker la un terminal de autobuz speeder, vizavi de terenul de sport. Acoperişul terminalului se prăbuşise, iar vehiculele sfârâiau în rânduri ordonate, arse acolo unde fuseseră parcate. Chiar şi de aici, Altis putea vedea gropi şi cratere de pământ proaspăt în întinderea de gazon din fața lor.

Vestea bună era că putea vedea şi transportoare de trupe.

— CR-20, spuse Skywalker. Chestia cenuşie şi ternă care arată ca o maşină uriaşă de curățat covoare.

— Aşa că trebuie să-l abordăm *convingător*. Altis putea atât să vadă, cât şi să simtă organicii printre droizii de luptă. Erau Neimoidieni, iar câțiva dintre ei purtau ochelari de date. Piloți. Aici bătrânețea şi înşelătoria înving tinerețea şi experiența, tânărul meu General. Ahsoka? Vino aici, copilă.

— Aş fi mai fericit dacă mi-ai explica planul tău, spuse Skywalker.

Altis se ghemui să se uite la Ahsoka. Ochii ei erau mari şi neîncrezători. Tresări când el îşi luă eşarfa de la gât şi încercă să i-o pună pe cap.

— Hai să-ți acoperim cozile cefalice ca să fii o Togruta mai puțin vizibilă, iar apoi tu şi cu mine, un copil inofensiv şi un bătrân prost şi senil, ne vom îndrepta spre Neimoidieni şi vom implora ajutor pentru că ai fost rănită în bombardament.

Ea toleră noua *pălărie*.

— Şi?

— Apoi le vom zăpăci puțin creierul în stilul Jedi de modă veche, vom doborî santinelele droide şi vom lua nava. Altis se uită la ceilalți. Până atunci, mă aştept ca voi să oferiți întăriri complete.

— Mie îmi convine, spuse Skywalker. Să ne asigurăm că Rex şi echipa sunt pe poziție mai întâi. Îşi bătu urechea. Nu uita să-ți asculți comunicatorul.

— N-ar trebui să fac eu asta? interveni Hallena. M-am săturat să îşi rişte viața copiii pentru mine. Şi să moară.

Deci aşa îi vede ea pe soldații clone. S-a dus stereotipul meu confortabil că agenții de informații sunt amorali şi cu sânge rece, exploatând pe oricine le este de folos în misiune. Altis reuşi să schițeze un zâmbet prietenos, ca să dezamorseze potențialul impas. Hallena, cu o umflătură pc cap, cu un ochi umflat şi ruptă de oboseală, părea să aibă probleme serioase. Ahsoka, care era la fel de capabilă să ucidă, arăta doar ca o vagaboandă atrăgătoare şi murdară în hainele ei şi cu eşarfa improvizată. De asemenea, era foarte uşoară.

— Rex e gata, Maestre, spuse Skywalker.

Să-i dăm drumul.

— Sunt sigur că ai fi o forță formidabilă, agent Devis, spuse Altis. Dar, aşa cum eşti tu, nu am de gând să-ți car greutatea şi să-l fac pe inamic să se întrebe de ce acest bătrân poate căra o fată mare şi puternică ca tine. O luă pe Ahsoka în ambele brațe, fără avertisment. Dar nepoata mea inconştientă de aici – asta o vor crede. Destul de mult timp pentru ca eu să-mi scot sabia, oricum…

— Dar…, scânci Ahsoka.

— Linişte, Padawană, spuse el. Eşti inconştientă.

Altis se adună pentru o clipă, se prefăcu disperat, tulburat, apoi alergă spre

Separatişti ca şi cum s-ar fi împleticit cu ultimele sale suflări pentru a salva o viață.

* * *

Zona Separatistă, Athar

Anakin era bucuros că se afla în mijlocul unei lupte. Îi lua gândul de la ceea ce risca să-i alunge orice alt gând din creier. *Jedi. Jedi care permit căsătoria. Jedi care nu au fost atraişi în partea întunecată de ataşament.* Auzise poveşti vagi despre Jedi disidenți care se agățau de vechile căi haotice. Nu întâlnise niciodată vreunul. Acum îl întâlnise, iar simpla realitate întâlnită față în față îl lăsa fără suflare şi înecat în întrebări. O parte din el, mintea calculată şi conştientă, îl privi pe Altis cum îşi croia drum pe terenul de sport ruinat, o siluetă patetică care se împleticea cu un copil în brațe. Cealaltă parte din el... se simțea resemnată şi trădată, mințită, un copil dezamăgit care nu mai putea avea încredere în cei mari.

Nu te mai gândi la asta.

Droizii se opriră şi priviră, cu capetele lor stupide de pasăre de tinichea care se legănau şi tresăreau, cu blasterele ținute pe lângă corp, deloc în alertă. Piloții Neimoidieni rămaseră nemişcați şi îl lăsară pe Altis să se îndrepte spre ei. Şchiopătă până în fața lor, clătinându-se de parcă ar fi fost pe punctul de a se prăbuşi.

— Micuța mea! plânse el. Anakin îl putea auzi de aici. Ajutați-o! Ajutați-o!

Un actor pe cinste. Dar nu poate simula că nu este atins de partea întunecată. Asta e pe bune. Aş şti. Callista şi Geith, de asemenea. De ce ni se spun aceste lucruri despre ataşament când e clar că nu sunt adevărate?

Anakin nu auzi ce spuneau piloții Neimoidieni, dar ei aveau să fie cei care aveau nevoie de ajutor.

— Fiți gata, spuse Anakin. Rex?

— Îi vom ataca pe Neimoidieni mai întâi, dacă avem o țintă clară.

Altis era în plină jale disperată acum.

— Vrei să o ajuți! imploră el. Asta era o nouă abordare a influențării minții. Dar Altis părea să aibă o nouă viziune asupra a tot ceea ce Anakin fusese învățat. Vrei să te uiți mai de aproape la rănile ei...

O întinse pe Ahsoka pe iarbă. Droizii se adunaseră în jur pentru a o privi, iar cei doi Neimoidieni se aplecară uşor în față pentru a se uita mai bine. Avea o mână îngropată în faldurile hainelor ei. Anakin îi simțea pe cei doi Jedi încordați, în pragul unei explozii violente.

— Geith, Hallena – ieşiți acum.

Anakin alergă ghemuit spre CR-20, ocolind prin spatele navei pentru a ajunge la rampă pe dedesubt. Hallena şi Geith stăteau de o parte şi de alta a uşii, cu armele pregătite. Altis se aplecă peste trupul ghemuit al Ahsokăi, plângând.

— Fetița mea! E moartă!

Apoi, cei doi se desfăşurară ca nişte fire care se rupeau sub tensiune, cu săbiile strălucind, iar Neimoidienii căzură. Focuri de blaster albastre de la clonele de pe drumul de deasupra plouară ca un cearşaf pentru a lovi mai mulți droizi care alergau să-şi ajute camarazii. Până atunci, Ahsoka doborâse santinelele droide, iar Altis îi termina pe cei rămaşi. Anakin îşi întoarse privirea. Dacă nu erau prinşi în focul încrucişat... *Concentrează-te.*

— Avem companie înăuntru, spuse Geith.

— Atunci hai să intrăm şi să-i eliminăm.

Hallena se uită la încuietorile trapei.

— Ține minte că lada asta trebuie să rămână etanşă la vid.

— Calm, spuse Anakin şi îşi puse mâna pe mecanismul de blocare.

O mică împingere a Forței, cea mai mică atingere pentru a face să vibreze încuietoarea la o anumită frecvență, şi un mic impuls de energie, tot din partea Forței... Anakin vizualiză în minte mecanismul intern de închidere şi declanşă secvența de impulsuri până când o găsi pe cea potrivită. Aerul suspină din garnitura de etanşare a rampei, în timp ce uşile compartimentului se deblocau. Durase câteva secunde. Fusese suficient de mult timp, totuşi, pentru ca Altis şi Ahsoka să alerge spre navă sub focul de acoperire al lui Rex.

— Trei sau patru organici şi, posibil, o mulțime de droizi, spuse Altis, gâfâind. Se ghemui în stânga rampei, în timp ce aceasta cobora. Simt multă activitate electrică la bord.

— Nu poți simți droizii în Forță... Dar Anakin ştiu de îndată ce o spuse că Altis putea face o mulțime de lucruri pe care nu trebuia să le facă. Simți o perturbare.

— Simt un câmp electric şi variații în el. E o abilitate utilă de exersat.

Focurile de blaster de pe podul de deasupra încă plouau asupra rândurilor de droizi care înaintau pe câmp. Oamenii lui Rex şi Callista erau expuşi, şi aveau să treacă doar câteva minute până când forțele Separatiste vor începe să apară în forță, probabil contraatacând din aer. Anakin ridică mâna.

— Trei-doi-gata!

Nu aşa se lua cu asalt o navă mare. Nu aveau timp să o facă cum trebuie, spărgând simultan din două sau mai multe direcții. Pur şi simplu izbucniră pe rampă într-o furtună de focuri de blaster, respingând proiectilele energetice şi tăind tot ce le stătea în cale. Hallena – neblindată, dependentă de viteză şi de o puşcă – nu avea de ales decât să-i folosească pe Jedi ca acoperire. Anakin o împinse în spatele lui, în timp ce ea încerca să înainteze. Singura acoperire erau stâlpii care susțineau puntea şi care se întindeau pe toată înălțimea compartimentului până la capul de punte.

— Acolo sus, spuse el, arătând spre pasarela care înconjura partea superioară a compartimentului de încărcare. Poți să ajungi la comenzile de urgență? La panoul de comandă galben cu negru? Poți să închizi uşile compartimentului în spatele nostru?

— Priveşte-mă, spuse ea. Sau mai bine, nu.

Adrenalina era un lucru magic. Hallena păru să găsească o energie reînnoită în timp ce se avânta pe scară în sus, spre pasarelă – un semicerc de tablă de duroțel cu trepte de-a lungul diametrului. În timp ce urca, Altis şi Ahsoka urmăriră trei droizi într-un pasaj dinspre hangar. Anakin auzi o trapă închizându-se, urmată de bâzâitul şi zbârnâitul săbiilor folosite din greu. Tăiau trapa şi o deschideau.

Anakin nu putu să-i urmărească, pentru că era prea ocupat să se ocupe de un Quarren în costum de zbor care ieşise din dreapta. Sări pe toată lățimea rampei pentru a atrage focul Quarrenului de la Hallena. Odată ce rampa era ridicată şi blocată, nava putea decola. Dacă încă mai erau Separatişti la bord – bine. Prioritatea era să se ridice, să-i ia pe Rex şi pe ceilalți şi să fugă.

În timp ce se grăbea spre Quarren şi se năpustea cu sabia, cala se întunecă. Auzi un zgomot ascuțit de angrenaje. Rampa se ridica cu viteză dublă; Hallena ajunsese la controlul de urgență. Ochii Quarrenului – ca nişte sfere de sticlă din acest unghi, de atât de aproape – străluceau în lumina albastră reflectată. Anakin îşi

aduse sabia în pieptul lui. Ar fi putut fi o femeie. Anakin nu era niciodată sigur cu Quarrenii decât dacă vorbeau. Acesta nu reuşi nimic în afară de un mormăit sugrumat.

Acum nu mai era nimic între Anakin şi cabina de pilotaj. Fuzelajul se zdruncina sub focurile de armă de afară. Rex trebuia să se confrunte cu un asalt puternic. În timp ce Anakin pătrundea în cabina de pilotaj, Altis şi Ahsoka apărură printr-o trapă de pe puntea de dedesubt.

— N-am mai pilotat niciodată aşa ceva, zise Anakin, apăsând întrerupătoarele de alimentare. Motoarele începură să funcționeze. Cât de greu poate fi?

— Decolarea e uşoară. Altis se lăsă pe scaunul copilotului. Să o ții nemişcată în timp ce deschizi trapa pentru Rex… asta e partea cea mai grea.

Dintr-o dată fu foarte uşor să fie cu Altis. Anakin simțea că îl cunoştea de-o viață. Era o scânteie comună în ei, poate un pic din influența lui Qui-Gon. Nu avea importanță. Tot ce-l interesa pe Anakin în acel moment era că, de îndată ce trase înapoi de manşă, CR-20 ridică nasul. O ploaie de focuri roşii de blaster loviră fereastra. Apoi, nava se înălță pe verticală. Se afla la o sută de metri înainte să-şi dea seama, iar Ahsoka fu aruncată în lateral în timp ce încerca să se agațe de spătarul scaunului lui. Viră spre dreapta. Sub el, pe o porțiune ridicată de autostradă, un grup de armuri albe şi o siluetă mică în costum de zbor schimbau focuri de blaster cu droizii de la sol, de la adăpostul unei bariere de speedere incendiate. Un soldat fusese doborât.

Avea sens să aterizeze pe autostradă în spatele lor. Dar lăsa echipa lui Rex expusă şi forțată să se întoarcă cu spatele când, în cele din urmă, ar fi rupt contactul şi ar fi fugit pentru extracție. Anakin decise să se arunce în linia de foc a droizilor şi să formeze o barieră defensivă în timp ce cobora rampa.

— Suntem Jedi, spuse el. Dacă noi nu putem coborî o rampă pe un pod în timp ce plutim, cine poate?

Capitolul 10

Ataşamentul este o cameră închisă. Poate fi un sanctuar sau o închisoare; ambele au uşi încuiate. Linia fină dintre ele este cine deține cheia şi este gata să o întoarcă – în ambele direcții.

Maestrul Djinn Altis, într-o conversaţie cu studenţii săi

Autostrada Regală Cadaman, Athar

— Droid vultur, spuse Joc, ridicând privirea.

Era doar o chestiune de timp. În cele din urmă, chiar şi comandanții droizi îşi dădeau seama ce trebuie să facă, *tinichele proaste*.

Rex era cu ochii pe nava CR-20 în timp ce încetinea şi îşi rotea coada la 180 de grade, în unghi drept față de drum. Adăpostul pe care îl făcuseră mutând în grabă speederele terestre abandonate lângă unul dintre stâlpii care susțineau secțiunea suspendată de autostradă nu avea să reziste la nesfârşit.

— Cum se simte Ince?

— Rezistă. Hil apăsă cu putere un mănunchi de tifon în zona inghinală a lui Ince, încercând să oprească sângerarea în josul piciorului, şi menținând presiunea pe artera femurală. Cu cât îl putem muta mai repede, cu atât mai bine.

— Lasă-mă să preiau eu, zise Callista. Pot folosi puțin prim ajutor de la Forță.

Deasupra navei CR-20, un droid vultur zbură şi mitralie. Nava fu lovită. Vulturul se desprinse pentru a plonja spre poziția clonelor, scuipând salve laser, iar pavajul din spatele lor se rupse, împrăştiind resturi ca şi cum cineva ar fi tras un fermoar, aruncând bucăți de permacretă. Rex se feri chiar în momentul în care Callista ridică mâna şi devie resturile, trimițându-le să se prăbuşească de pe marginea autostrăzii ca o avalanşă în miniatură. Apoi lăsă deoparte puşca lui Ince – era o trăgătoare destul de bună, observase Rex – şi se îndreptă spre soldatul rănit.

— Bine, Hil, cât de repede poți – acum. Îşi strecură pumnul, cu degetele în jos, pe mănunchiul de pansament în timp ce Hil îşi retrăgea mâna. Ince făcu un zgomot care părea că se opune. Nu trebuie să te simți stânjenit, Ince. Sunt practic o femeie măritată. Haide. Vorbeşte cu mine. Rămâi treaz.

Ince mormăi ceva neinteligibil. Rex nu-şi mai putea lua ochii de la vultur acum şi ținti un flux de focuri de blaster asupra lui până când fu ascuns de nava CR-20 care dădea înapoi pe autostradă, într-un unghi în aşa fel încât rampa să se alinieze cu un capăt deschis al barierei improvizate de resturi de vehicule. Zece metri îl separau de marginea şoselei, ceea ce însemna şase sau şapte secunde între momentul în care ar fi trebuit să fugă şi momentul în care ar fi trebuit să fie la adăpostul compartimentului deschis. Ince trebuia să intre primul.

Rex începu să lucreze în minte. *Callista poate face ceva cu Forța pentru a opri sângerarea, în timp ce noi doar îl cărăm de chingi. Ei pot face asta. Am văzut Jedi făcând lucruri ciudate. Câteva secunde de presiune a Forței ar trebui să fie uşor pentru ea.*

Coada navei CR-20 se izbi din nou de şosea, smulgând bariera de protecție şi trimițând permacreta să se prăbuşească. Alunecă înainte câțiva metri, apoi încercă

din nou, iar în cele din urmă secțiunea rampei răzbi de-a lungul permacretei, aruncând scântei înainte să se oprească zgomotos, în timp ce restul navei atârna în aer la patruzeci şi cinci de grade față de barieră, cu motoarele scâncind. Rex le făcu semn soldaților să rămână în aşteptare.

Vocea lui Skywalker interveni în circuitul său de comunicații.

— Rex, rampa coboară acum.

— Recepționat, domnule. Ince e la pământ, aşa că îl mutăm în timp ce eu şi Ross îl ținem ocupat pe vultur.

Proiectilele laser loviră partea superioară a vehiculului, iar şrapnelul încins la roşu zornăi pe vizorul lui Rex. Rampa se deschise în gol. Câteva secunde, doar câteva secunde, şi aveau să plece de aici.

— Doar ia-l pe Ince înapoi în siguranță, te rog, domnule?

Skywalker ezită o clipă.

— Aşa voi face, Rex.

Rex nu mai făcuse niciodată o astfel de rugăminte. Se simți pentru scurt timp stânjenit. Dar în acel moment Ince conta mai mult decât orice.

De ce? Crezi că va fi totul bine dacă el va sta câteva săptămâni sau luni sau chiar mai mult în prima linie înainte ca cineva să îl străpungă cu un proiectil?

— Bine. Ross, acoperă cu mine, ceilalți luați-l pe Ince şi plecați la semnalul meu.

Callista reuşi să îşi țină pumnul apăsat pe artera lui Ince în timp ce ceilalți îl ridicau, înghesuit între ei pe chingi, cu picioarele mai înalte decât capul pentru a-i ajuta inima să facă față volumului redus de sânge. Rex mai aşteptă câteva secunde. Rampa încă nu era complet deschisă, dar era suficient de joasă pentru ca ei să-l urce pe Ince la bord.

— Hai, hai, hai!

Droizii de la nivelul solului nu aveau o țintă clară, cu CR-20 blocându-le linia de vizibilitate, dar vulturul era mai greu de evitat. Chestia putea să aterizeze şi să meargă prin transformarea aripilor în picioare. Rex ajunsese repede să se teamă de vulturi chiar mai mult decât de super droizii de luptă voluminoşi care îi făceau pe cei obişnuiți să pară nişte jucării. Un vultur era inteligent, persistent şi putea ajunge cam oriunde pe uscat, în aer sau în spațiu. Rex se întrebă pentru o clipă dacă blestemații ăia puteau să şi înoate. Dacă ar fi fost mai aproape de râu, ar fi fost dispus să testeze teoria şi să-l tragă personal la fund. Acest vultur era la fel de agil şi de perseverent ca şi ceilalți din neamul său. Ateriză, cu duroțelul zdrăngănind pe suprafața drumului, şi se năpusti spre vehiculele distruse, țintind cu tunul. Ar fi putut să le transforme pe toate în cărbune imediat. Dar era pur şi simplu la pândă.

De ce? Ce vrea să rămână intact?

— Ross, spuse Rex, du-te. Pleacă.

— Domnule...

Rex putea vedea vârful vulturului îndreptându-se spre ei. Era la câțiva metri acum; putea auzi şuieratul şi vâjâitul slab al servomotoarelor sale în timp ce se deplasa, vânând. Era la nivelul lui acum, un străin de cealaltă parte a unui zid metalic. Ca orice chestie cu arme, droidul trebuia să fie capabil să-şi folosească tunul sau aripile cu muchii ascuțite. Rex nu-şi dorise niciodată să se apropie de un vultur, dar faptul că putea chiar să simtă mirosul uşor ierbos al uleiului său de lubrifiere îl făcu să se întrebe dacă merita să încerce.

Eu singur. Făcu un gest către Ross. *Dă-te la o parte, încet.*

Expresia lui Ross din spatele vizorului putea fi doar ghicită, dar Rex îi auzi respirația lentă. Ross se ghemui pentru a-şi menține capul sub nivelul barierei şi se deplasă treptat spre capătul deschis, aproape în linie cu rampa navei CR-20.

— Rex, de ce întârzii? Vocea lui Skywalker îi umplu casca. Suntem atacați cu mult foc.

— Am companie, spuse el. Vulturul este la sol, ne urmăreşte. Mai lasă-mi câteva momente.

Făcu din nou un gest către Ross. Acesta putea vedea vulturul cum se mişca înainte şi înapoi pe lângă crăpăturile şi găurile unui speeder distrus.

Pot să sar pe el.

— Ross, la semnalul meu...

— Să mă avertizezi, domnule.

— Doar ademeneşte-l. Când îți spun să te mişti, ieşi în față.

Încrederea lui Ross în căpitanul său era emoționantă.

— Pot să fiu o momeală, domnule.

— Bine... du-te.

Ross scârțâi puțin în timp ce se târa până la marginea barierei, cu puşca ținută în ambele mâini la înălțimea umerilor. Vulturul încremeni, bâzâind în linişte, apoi se auzi tap-tap-tap-ul vârfurilor de aripi în timp ce se deplasa în direcția sunetului.

Rex îşi luă frânghia de rapel într-o mână şi arma de şold în cealaltă. Tap-tap-tap. În clipa în care văzu că blochează crăpătura îngustă din zidul de moloz, se rostogoli peste speeder, lansă cablul de la distanță mică între picioarele droidului şi apăsă pe comanda troliului de la centură. Vulturul se întoarse, deja încurcat în frânghie. Rex fu tras peste barieră atât de tare de motorul miniatural, încât se izbi puternic de carcasa droidului şi se rostogoli într-o parte. Dar încă era legat de el.

Sunt prea aproape, amice? Să vedem cine clipeşte primul.

Rex se agăță de el pentru a-şi salva viața, reuşind să se prindă de unul dintre picioarele lui, în timp ce acesta se învârtea pentru a încerca să-l arunce, înfăşurând mai departe frânghia în jurul său. Vulturul nu-şi putea folosi laserele pe o țintă lipită de propriile membre, iar acum nu mai putea nici măcar să zboare. Încercă să se rostogolească; se clătină şi se învârti. Rex se agăță de el cu încrâncenare. Lumea din jurul lui se înclina şi clipea în afişajul căştii, iar capul său lovi pământul suficient de tare încât să-i tremure dinții. Tot ce putu face a fost să se țină cu ambele picioare şi cu un braț, în timp ce cu mâna dreaptă îşi împingea blasterul sub... *bărbia* chestiei.

Nu se putea gândi la ea decât ca la o *bărbie*. Apoi trase şi continuă să tragă. Focurile de armă părură să fi continuat o vreme după ce apăsă mai uşor pe trăgaci. Următorul lucru pe care îl ştiu a fost că vulturul se opri în loc, tresări şi căzu într-o parte, zdrobindu-l la pământ.

Nu sunt mort. Optica căştii sale se derula aleatoriu, dar era conştient şi respira. Era o uşurare de scurtă durată. Auzea sunetul focurilor continue de blaster din apropiere şi bubuitul ocazional al unui tun foarte apropiat. Cineva îl apucă de încheietura mâinii şi îl trase în picioare, încă încurcat în frânghia de rapel. Vizorul lui Ross era brusc lipit de el.

— Mişcați-vă, domnule. Ross tăie frânghia şi îl eliberă. Vedeți? Picioarele lor se desprind mai uşor decât am crezut.

Rex aruncă o privire înapoi pentru o clipă, în timp ce alerga spre rampa deschisă a navei CR-20. Nu era de mirare că vulturul se răsturnase. În timp ce îi

găurea capul cu arma sa de şold, Ross trebuie să fi trecut prin una dintre articulațiile aripilor. Acum nu mai pleca nicăieri. Laserele nu erau de mare folos dacă atacatorul era chiar în fața ta şi nu te puteai mişca.

Tot ce trebuie să faci este să fugi în brațele lor. E valabil pentru toți droizii, gândi el.

Rampa începu să se ridice în momentul în care cizmele lor atinseră metalul. Rex îşi scoase casca, frustrat de afişajul care se derula nebuneşte, şi apăsă butonul de resetare din interior. Se agăță de cea mai apropiată balustradă de siguranță în timp ce CR-20 se ridica şi trimitea zgomote de zgârieturi care răsunau prin carenă, în timp ce coada navei se târî pe şosea câtiva metri înainte să se ridice liberă. Speră că zgomotele de tremurat erau doar tunul care pierdea câteva proiectilele pe tinichelele de dedesubt. Când îşi ridică privirea de la inspectarea căştii, Ross se îndrepta spre cea mai apropiată scară. Hallena aştepta în vârf, privind în jos, de pe pasarelă.

— A fost un curaj nebunesc, Căpitane, spuse Hallena.

— A fost singura opțiune rămasă, spuse Rex. Deci, cum se simte Ince?

* * *

Nava Republicană de asalt *Leveler*, sistemul Poressi

— Vreți să continui? întrebă Ash Jarvee.

Pellaeon era acum pregătit să încerce orice.

— Ai de gând să-mi explici cum funcționează de fapt?

— Pot să încerc, dar... este mai mult o senzație.

Da, chiar era pregătit să îşi navigheze nava prin simțuri.

— Cum ar fi?

— Influențăm obiectele inanimate – maşini, computere – prin telekinezie, dar putem simți şi acolo unde nu există Forță în țesătura universului, şi astfel simțim ce înseamnă să fii o maşină. Putem să ne mutăm într-o stare de coexistență cu ea.

Pellaeon reflectă asupra acestui lucru pentru o clipă.

— Nici măcar nu pot pretinde că înțeleg, spuse el. Dar vrei să spui că poți umple golurile dintre atomi şi poți direcționa energia. Mie mi se pare un pic periculos, dar...

— Până la cea mai mică încărcătură din circuitele şi cristalele unui computer. Este foarte imprecis în termenii tăi, dar... putem simți când o facem bine. Este o abilitate rară chiar şi printre Jedi.

Pellaeon verifică din nou cronometrul *Timpului Standard Galactic*, fără să se poată opri din a-şi mângâia vârful degetului arătător pe mustață, de la nas la buze. Hallena, Rex şi toți cei care îi însoțeau nu-şi permiteau luxul de a avea timp.

— Domnule? Unul dintre tinerii Jedi de sex masculin ridică un deget nervos, ca şi cum ar fi cerut permisiunea de a vorbi. Gândiți-vă la asta ca la echivalentul Jedi de a lovi un holoreceptor pentru a-l repara. Cu excepția faptului că suntem foarte, foarte norocoşi, şi întotdeauna obținem o imagine clară şi frumoasă la final.

Pellaeon aprobă din cap. *Am făcut lucruri mai nebuneşti decât ăsta în războiul antipiraterie*.

— Dați-i drumul, atunci. Amintiți-mi să nu mă mai pun niciodată de partea greşită a oamenilor tăi.

Trupa de Jedi excentrici îşi strânse mâinile în cerc pe puntea lui, ca nişte copii care se jucau. *Doar o altă tehnologie neobişnuită.* Războiul ăsta îi schimbase definiția

normalului. Hidrocheie, demagnetizator… Jedi.

— Propulsia, navigația, fiți gata. Pellaeon îi făcu semn din cap lui Baradis. Derel – toate echipele de la tunuri sunt pregătite?

— Da, domnule.

Dacă Pellaeon nu era pe deplin convins că *Leveler* va sări înapoi în poziția pe care o aştepta, cel puțin va ieşi cu toate tunurile şi turbolaserele gata de acțiune. Se uită la Ash şi aprobă din cap. Apoi se aplecă în față şi apăsă pe claxonul de urgență, declanşând alerta în toată nava. Luminile pulsară pe consola sa de comandă.

— Începeți secvența de salt manual, spuse el.

Baradis nu îşi luă ochii de pe ecranul de vizualizare.

— Propulsia, activați motorul.

Jedii închiseră ochii, iar unii îşi coborâră puțin bărbia. Cel mai în vârstă părea să aibă în jur de douăzeci de ani. Asta în sine nu-l deranja pe Pellaeon, dar lipsa completă a oricărui lucru tangibil de inginer era uşor enervantă pentru un om responsabil de o navă de război şi de câteva mii de suflete.

Motoarele lui *Leveler* emiseră o notă înfundată, ascendentă, care începea chiar în pragul auzului său. Apoi, pentru o secundă care părea că pur şi simplu nu se va mişca pe cronometru, stelele vizibile prin ecranul de vizualizare se întinseră în pete de lumină albă. *Leveler* plutea pe marginea unei potențiale distrugeri. Vârtejul motoarelor atinse un vârf şi...

Nava sări în hiperspațiu.

Era o chestiune de minute. Pellaeon nu intenționase să sară departe de spațiul JanFathal, ci doar cât să se repoziționeze şi să sară înapoi, dar câteva secunde puteau însemna să rateze un sistem stelar la aceste viteze. Baradis urmări cronometrul de pe peretele frontal, verificându-l în raport cu propriul ceas, în timp ce acesta parcurgea cu repeziciune fracțiunile de secundă într-o ceață de simboluri.

Fără intervenția nevăzută a computerului de navigație, care controla milioane de calcule simultane, trebuia să aleagă momentul precis pentru a decelera şi a ieşi din hiperspațiu. Pellaeon nu-l invidia. Luase decizia de a ieşi înainte de coordonatele exacte, pentru a permite erori.

Cum ar fi... să ajungem să ne izbim de planetă.

Jedii erau încă blocați în transă, comunicând cumva cu computerul de navigație şi cu lumea fizică a spațiului real. Pellaeon se simțea ca un pasager nervos care încearcă să numere clădirile care trec pe lângă el pentru a-şi distrage atenția de la cursa sălbatică în care se afla. Înainte de război, îi cunoscuse pe Jedi doar în trecere – paznici ai legii locale, agenți ai Republicii, figuri monahale obscure care apăreau ocazional în fundal, în spatele Cancelarului sau al vreunui Senator. Templul Jedi era un punct de reper pe Coruscant, dar era închis pentru aproape toți ceilalți şi, de fiecare dată când trecea cu nava pe lângă cele patru turnuri din colțurile sale, se trezea întrebându-se ce se întâmpla de fapt între zidurile sale vechi şi neclintite.

Nici aceşti Jedi ai lui Altis nu ştiau. *Nu este extraordinar? În câte alte variante mai există utilizatori ai Forței?* Aceştia erau cei mai ciudați, cei care îşi asumau şanse, cei liber-cugetători, cei care se aventurau în cunoştințe şi mai arhaice – şi care aveau familii. Erau total diferiți de asceții din Ordinul Maestrului Yoda, din toate punctele de vedere pe care le putea vedea. I se părea că sunt mătuşa excentrică pe care toată lumea o evita la reuniunile de familie după ce băuse prea mult gin Sullustan. Îi plăcea.

Tehnicianul Benb stătea în apropiere, strângând cu ambele mâini o

balustradă, privind în depărtare şi aruncând din când în când o privire spre cronometru. Era un timp îngrozitor de lung pentru câteva minute. Pellaeon îi surprinse ochii.

— Nu voi insista pentru o legitimație de sindicat, mormăi el.

— Un minut standard, strigă Baradis. Pregătiți-vă, Propulsia.

Şi poate că vom ajunge la câteva sute de ani lumină spre Nucleu.

— Treizeci de secunde.

Mă bucur totuşi că Leveler a fost cea care a primit apelul, Hallena.

— Douăzeci...

Ar trebui să-mi pierd mințile de îngrijorare. Dar nu o fac. Nu-mi pasă suficient?

— Zece...

Îngrijorarea nu mă ajută. Rezolvarea problemelor da. Ține-ți firea. Fii pe fază. Asta e singura cale.

— Cinci...

Şi nimeni nu a putut trimite o navă să ne sprijine?

— Patru.

Obişnuieşte-te cu asta. Nu am fost niciodată pregătiți pentru acest război.

— Trei.

Cu excepția armatei de clone, bineînțeles.

— Doi.

Politici murdare. Sau poate că Jedii au simțit ce urma să se întâmple şi s-au pregătit. Dar în beneficiul cui?

— Ieşiți din hiperspațiu!

Speculațiile lui Pellaeon se încheiară brusc, când peisajul stelar vizibil reveni la punctele de lumină normale, iar părul de pe ceafă îl furnică. Spațiul normal. Spațiul real. Unde?

Discul verde învolburat al lui JanFathal umplu secțiunea din extrema dreaptă a ferestrei punții. Ash sări pe loc pentru o clipă, ca o adolescentă entuziasmată, cu zâmbetul până la urechi. Chiar era o adolescentă entuziasmată. Era, de asemenea, în mijlocul unui război. Pellaeon avu exact atât timp cât să îi dea aprobator din cap şi să comute comunicațiile navei pentru a capta canalul lui Skywalker şi al lui Rex înainte ca Derel să le reamintească exact în ce săriseră înapoi.

— Contacte inamice, distanța patru mii de kilometri, în apropiere de JanFathal, două nave în urmărirea unui CR-20, alte patru nave Separatiste îşi schimbă cursul. Ofițerul de război clonă se opri pentru a verifica monitoarele în timp ce echipele de pe punte se pregăteau să dirijeze bateriile de turbolase. Turbolaserele unu, trei, cinci...

— *Leveler*, suntem noi, spuse vocea lui Skywalker prin comunicator. În CR-20. Două nave Separatiste sunt pe urmele noastre şi avem o victimă gravă. Ignorați codurile transponderului. Repet, ignorați codurile transponderului.

— Generale, ne-am întors la elementele de bază, zise Pellaeon. Țintire manuală. Mulțumesc pentru avertizare. Poți să-i depăşeşti? Poți să sari?

— Să sar, da. Să-i depăşesc – poate. Dar asta este nava lor – sunt toate conectate în rețea datorită sistemului droid de comandă. Vor putea vedea punctele de salt pe care le stabilim.

— Crezi că poți ateriza pe puntea hangarului?

— Dacă aveți loc...

Pellaeon făcu un gest către Rumahn.

— Eliberați puntea hangarului, Secund. Generale – va trebui să ne urmați exemplul. Vom reduce distanța, dar va trebui să faci nişte zboruri dure pentru a nu fi în bătaia focului când vom ataca cele două nave care vă urmăresc.

— Am înțeles, Căpitane. Asigură-te că uşile hangarului sunt deschise larg, iar noi vom face restul.

Jedii erau piloți foarte încrezători. Uneori, Pellaeon se întreba dacă nu cumva aveau iluzii de nemurire. Îşi puse întrebarea despre cine ar putea fi victima gravă, dar foarte scurt, pentru că asta nu ar fi făcut decât să stea în calea a ceea ce trebuia să facă acum. Nava se afla din nou în mâinile unor oameni în carne şi oase, un echipaj care îşi cunoştea sarcinile şi ştia cum să le îndeplinească chiar şi cu sistemele esențiale avariate, dar fusese util să aibă parte de ajutorul Jedi la computerul de navigație şi avea să aibă din nou nevoie de ei foarte curând, când vor sări din sistem.

— Echipele medicală şi de control a avariilor, aşteptați pe puntea hangarului. Rumahn avea încheieturile degetelor albe în timp ce strângea comunicatorul aproape de gură. Dacă o navă atât de mare lovea greşit puntea, atunci pagubele puteau fi catastrofale. Echipajul de pe punte, pregătiți-vă pentru o aterizare de urgență.

— Baradis, zise Pellaeon, du-ne aproape, te rog. Derel – angajați navele inamice în voie. Jedi Jarvee, Propulsia, pregătiți-vă să ne scoateți de aici imediat ce primim la bord transportorul şi cala este securizată.

Leveler începu să atace. Nu era modul obişnuit de a organiza o salvare, iar lui Pellaeon i-ar fi prins bine acum acele rachete de şoc. Aşa era curba de învățare – acesta era un munte vertical acoperit de gheață de pe Hoth, fără frânghii.

Pellaeon era pe punctul de a spune ceva inspirat şi potrivit, de genul *Pe ei*, dar nu părea tocmai potrivit. Nu exista o glorie inerentă în a fi ucis. Dar era foarte logic ca o navă defectă să supraviețuiască pentru a lupta încă o zi.

Păcat că rachetele de şoc nu sunt online.

Pe ecranul senzorilor – cu sau fără defecțiuni – putea vedea navele Separatiste mai îndepărtate care se îndreptau spre el. *Leveler* se îndreptă spre cele două nave care hărțuiau CR-20-ul, devorând distanța atât de repede, încât sclipirile focurilor de tun erau acum vizibile cu ochiul liber pe marginea întunecată a planetei. Fie Separatiştii nu aveau îndemânare în ceea ce priveşte soluțiile de tragere, fie Skywalker era un pilot prodigios când venea vorba de evitare. Pellaeon bănuia cea din urmă variantă.

— Ați parcurs un drum lung de pe Geonosis, spuse Pellaeon, aproape pentru sine, apoi îşi aminti că niciunul dintre Jedii de pe puntea sa nu luptase efectiv în primele zile ale conflictului.

Simțeau că acum era războiul lor? Se hotărâseră să nu mai vadă niciodată Ordinul Jedi ca pe un bloc perfect şi ordonat sub conducerea lui Yoda. Era pur şi simplu fața publică a ceva mult mai complex, pe care s-ar putea să nu-l înțeleagă niciodată – aripa paramilitară, poate cea mai organizată facțiune a ceva care avea tot felul de grupuri de scindare despre care nici măcar nu ştia că există. Auzise că existau chiar şi Jedi care se opuneau Republicii şi care credeau că era de datoria lor să o doboare şi refuzau să fie cei care îi impuneau hotărârile.

Erau o *gaşcă* ciudată. Avea sentimentul că aveau să joace un rol mult mai important în viața lui acum, şi că nu va fi întotdeauna unul fericit.

— Iubita ta va fi bine, spuse tânărul care îi explicase atât de viu fuziunea computerizată. Simțise neliniştea lui Pellaeon, dar o interpretase ca fiind cu totul

altceva. Simt această certitudine în Forță.

— Ce altceva simți în Forță? întrebă Pellaeon.

Tânărul zâmbi.

— Că le vom tăbăci fundurile, Căpitane.

* * *

Puntea de comandă, nava de trupe CR-20, în drum spre *Leveler*

O altă salvă de tunuri zgudui nava de trupe, făcând ca învelişul să duduie şi să vibreze. Joc şi Hallena încercau să-l țină pe Ince nemişcat, în timp ce Callista şi Hil lucrau la piciorul său sfărâmat. Era greu să încerce să facă asta în timp ce îi țineau picioarele ridicate pentru a ajuta circulația. Pierduse mult sânge; inima lui se chinuia să continue să pompeze, iar menținerea capului mai jos decât picioarele îi dădea mai multe şanse.

— Îi este destul de cald? Coric continua să intervină cu sugestii. Se părea că ştiau cu toții primul ajutor de urgență, iar faptul că nu puteau să-l aplice părea să-i scoată din minți. Este în şoc hipo-volemic. Trebuie să-l încălziți.

Celelalte clone erau ghemuite prin apropiere, vizibil frustrate, cu căştile pe punte, sprijinindu-se cu o singură mână. Îi aminteau Hallenei de o echipă de *smashball*, toți foarte tineri, serioşi şi în formă. Chiar şi Coric i se părea prea tânăr. Apoi îşi puseră cu toții căştile la loc şi acum aşteptau.

Vorbesc între ei. Asta fac, vorbesc pe circuitul lor privat de comunicații.

Hallena nu-şi găsea în sine puterea de a se simți exclusă din conversație. Se simțea doar ciudat de vinovată.

— Joc, am auzit bine? spuse ea încet. Abia ați terminat antrenamentul de bază?

— Da. El nu îşi ridică privirea. Era concentrat asupra lui Ince. De nici măcar două săptămâni.

Ea nu ştia ce altceva să spună. Nu era sigură dacă va avea ocazia mai târziu.

— Găseşte-mi mai multă vată, spuse Callista către nimeni în mod special. Orice lucru curat şi absorbant.

Nu era nimic în materie de provizii medicale la bord, pentru că droizii nu aveau nevoie de ele şi cu siguranță nu aveau nevoie de analgezice. Dacă piloții Neimoidieni păstrau truse de prim-ajutor pentru organici, Hallena nu reuşise să găsească vreuna.

Bum. Nava CR-20 se zgudui din nou. Ince era inconştient. Cel puțin asta rezolva problema de a-l ține plin de analgezice.

— Cred că au renunțat să ne prindă în viață, spuse Ahsoka. Evident, nu-i plăcea să stea degeaba într-o situație de criză – deşi statul în picioare era ultimul lucru pe care chiar şi un Jedi părea capabil să-l facă, cu crucişătorul de trupe care se mişca şi se învârtea în cerc pentru a se sustrage focului inamic. Maeştri, vă deranjează dacă iau celălalt tun? Rex nu poate acoperi toate unghiurile.

Hallena făcu o pauză şi privi în sus. Îl putea vedea pe Altis cu ambele mâini pe comenzi, cu umerii cocoşați, dar – în reflexia ecranului de vizualizare – cu ambii ochi bine închişi. Chiar nu voia să se uite la Skywalker, în caz că şi el avea ochii închişi. Asta era prea mult de suportat.

Nu ştiu ce fac când intră în transa aia. Cel puțin, sper că asta face bătrânul…

— Fă-ți de cap, *Snips*, spuse Skywalker.

Ahsoka se strecură prin trapă, iar câteva clipe mai târziu, descărcarea

zgomotosă a tunurilor de pe o parte a navei fu egalată de un zgomot identic din cealaltă parte. Un copil lovea cele două nave de război inamice cu cele *Nouă Iaduri Corelliene*. Acel copil era mai în vârstă decât soldatul vizibil obosit de luptă care trăgea din cealaltă turelă.

Şi ăsta e războiul pe scurt. Ce se întâmplă aici?

Întrebările nu aveau să-l ajute pe Ince. Ea goli conținutul trusei medicale a clonelor pe punte şi răscoli prin diversele pungi de flimsiplas sigilate, căutând ceva steril pe care să-l pună în rană. Ince pierduse o bucată de coapsă de mărimea unui pumn, chiar deasupra genunchiului, iar zona din jur era sfâşiată.

— Artileria nu făcea parte din pregătirea mea de bază în domeniul armelor, îi spuse ea Callistei.

— Nici a mea. Callista părea destul de pricepută la primul ajutor şi nu era deranjată de sângele care îi pătrunsese în mâneci. Îşi ridică privirea cu câteva clipe înainte ca Geith să apară în trapă, chiar înainte ca Hallena să-i audă cizmele bătând pe puntea metalică, ca şi cum ar fi simțit că va veni. Ai găsit ceva?

Geith îi întinse un mănunchi de cârpe de culoare crem care ar fi putut fi un fel de cârpe de şters praful.

— Nu sunt sterile, dar ne putem ocupa de orice infecție mai târziu.

— Nu va trebui să-şi facă griji în legătură cu asta dacă nu vom putea opri sângerarea.

— Nu poți face nişte chestii Jedi? întrebă Hallena. Poți transforma droizii în şrapnel, dar nu poți să-l ții în viață pe acest copil?

— Ce crezi că fac?

Callista părea agitată.

Nu, Hallena nu avea să se împace niciodată cu gândul că unele ființe puteau modifica lumea fizică fără să o atingă.

— A pierdut deja mult sânge. Are nevoie să i se pompeze mai mult.

— Hei, dacă suntem compatibili, am eu sânge de dat, zise Hallena, gesticulând cu un braț. Ai vreun obiect ascuțit de calibru mare? Putem face o intravenoasă de urgență. Am văzut cum se face.

Hil aprobă din cap, cu ochii tot la ceea ce făcea – încercând să comprime vasele de sânge mai mici.

— Da, dar nu avem tuburi.

— Ei bine, cu cât ajungem mai repede la bordul lui *Leveler*, cu atât mai bine. Hallena era pe punctul de a smulge nişte conducte hidraulice, dar nu avea cum să le curețe. Mai bine să sperăm că Forța este cu el, da?

Bum. Fuzelajul se zgudui din nou. Cât timp avea să mai dureze asta? Ross veni şi îngenunche lângă ea, scoțându-şi din nou casca.

— Preiau eu, spuse el.

Era o aluzie politicoasă să dispară şi să-l lase pe el să aibă grijă de amicul său. Ea putea înțelege asta. Nu voia nici să-şi ia ochii de la Ince, pentru că Vere era deja mort datorită ei, şi nu voia ca doi bărbați mult prea tineri să moară pentru că ea nu-şi putuse face treaba – să intre, să-şi facă treaba şi să iasă fără să aibă nevoie de întreaga nenorocită de flotă să vină să o salveze. Ştia ce credea toată lumea despre spioni; însuşi numele spunea totul. *Ascunşi, reci, nu ca ființele normale, dezinvolți în distribuirea morții, în largul lor cu cele mai murdare trucuri*. Nu, ea nu se simțea deloc aşa. Nu avea nicio problemă în a ucide atunci când era nevoită, pentru că într-adevăr adesea era vorba de a ucide sau a muri, dar asta nu însemna că accepta uşor sau că

îşi pierduse orice simț despre ceea ce lăsa în urma ei. *Shil. Merish. Varti. Cine ştie prin ce au trecut în viața lor. Iar eu mă prezint pentru a ajuta la menținerea la putere a unor tâlhari precum Regentul. Şi toți trei sunt morți. Ăsta e genul de galaxie în care vreau să trăiesc?* Nu era. Şi ăsta fu un gând dezgustător.

Ince mai scoase un sunet incoerent sau două. Nu era inconştient, deci. Callista şi Hil deveneau din ce în ce mai tăcuți şi mai intens absorbiți în lupta pentru a-l salva, capetele lor aproape că se atingeau în timp ce se aplecau asupra trupului său.

— Pulsul îi este slab, spuse Callista.

— La naiba, e rece.

— Geith, este sigur să-i dăm epinefrină? Asta ajută la debitul cardiac, nu?

— Nu ştiu. Nu ştiu dacă nu va înrăutăți situația.

Boro interveni.

— Dar îl poți simți... în viață, nu-i aşa? Adică, Jedii pot simți forța vitală. O să supraviețuiască?

— Fac tot ce pot, spuse Callista. Geith, concentrează-te doar pe contracția vaselor de sânge. Vizualizează-le pe cele mai mici închizându-se. Încearcă să-i menții tensiunea arterială ridicată.

Fu prima dată când Hallena începu să înțeleagă cum se ocupau Jedii de anumite lucruri – Callista, cel puțin. Părea foarte practică, nici pe departe mistică, doar o femeie obişnuită care vedea lumea fizică aşa cum o vedea Hallena, doar că putea să o atingă cu gândul şi chiar să o mişte.

— Ai reuşit? spuse Callista.

Geith avea ochii închişi.

— Cred că da.

— Sângerarea încetineşte un pic, spuse Hil.

Puntea arăta acum ca o sală de operație, acoperită cu mici grămezi de materiale îmbibate de sânge. Nici Skywalker şi nici Altis nu se întoarseră să se uite peste spătarul scaunelor lor; erau prinşi în propria lor luptă, conducând acea navă necunoscută printr-un baraj de focuri de tun care îi urmărea, în timp ce *Leveler* se năpustise cu capul înainte pentru a le ieşi în întâmpinare. Hallena îşi sprijini spatele de peretele despărțitor care traversa nava pe toată lățimea şi privi drept înainte.

Da, *Leveler* se năpustise asupra lor cu capul înainte. Nava de război era acum un vârf de săgeată de lumină definit, care creştea cu fiecare secundă. Străfulgerări strălucitoare de focuri laser păreau să treacă în întâmpinarea ei, în timp ce navele care îi urmăreau, ratau CR-20-ul iar proiectilele de tun treceau pe lângă corpul navei. Hallena nu ştia prea multe despre tacticile de luptă ale flotei. CR-20 era aproape prinsă între *Leveler* şi Separatiştii care o urmăreau. Dacă *Leveler* deschidea focul...

Gil ştie ce face. La fel şi acest Skywalker.

— Va fi bine – nu-ți face griji, spuse Altis brusc.

Capul lui era încă aplecat. Hallena habar nu avea dacă făcea doar zgomote în general liniştitoare sau dacă o simțea pe ea şi anxietatea ei. Ea ar fi preferat prima variantă.

— Maestre, dacă v-ați putea concentra pe devierea salvelor dinspre stânga..., murmură Skywalker.

Nu, prefera cea de-a doua variantă. Altis putea să fie oricât de extraterestru şi de magic dorea, atâta timp cât reuşea să facă ca focul de tun să alunece de pe fuzelaj. Asta făcea, deci; de ce nu se desfăşurau toate navele de război cu un Jedi? Ar

scuti o grămadă de probleme. Probabil că nu erau suficienți pentru a fi distribuiți.

— Skywalker. O voce se auzi din comunicatorul deschis. Nu era Gil. Skywalker, aici *Leveler*. Te apropii rapid. Sunteți gata? Când ajungi la cinci sute de metri, scufundă-te sub noi. Doar scufundă-te, bine? Când treci de pupa noastră, întoarce-te, aliniază-te cu uşile calei şi aterizează cum poți.

Destul de uşor de spus pentru tine. Cinci sute de metri. Asta înseamnă nas în nas în termeni spațiali la aceste viteze.

— Şi veți menține cursul şi viteza actuală.

— Da, Generale.

— Iertați-mă că vă semnalez asta, dar se pare că sunteți pe un curs de coliziune cu cel puțin una dintre navele Separatiste.

Urmă o scurtă pauză.

— Căpitanul Pellaeon vă trimite complimentele sale şi spune că este o idee genială, domnule.

— Impresionant, spuse Skywalker, părând că zâmbeşte. Am înțeles.

Gil Pellaeon, dragostea vieții ei, dispăruse cumva din ecuație în timp ce ea îl privea pe bietul Ince cum îşi scurta viața pe punte, sângerând. Acum se întorsese; ofițerul foarte formal, fermecător, dar complet nonconformist, care îşi învățase meseria luptând împotriva piraților. Nu-l mai văzuse niciodată în mediul său natural ca acum. Era terifiant şi reconfortant în acelaşi timp.

Dacă cineva putea să reuşească această salvare nebună, acela era Gil – şi neobişnuitul Skywalker.

— Rezistă, Ince, îşi spuse Hallena.

Capitolul 11

Sunt foarte îngrijorat de faptul că Separatiştii au reuşit să spargă codurile Flotei noastre, domnule Director Isard. Nu este suficient să le schimbăm lunar. Trebuie să le schimbăm mai des.

Cancelarul Palpatine, după ce i-a dat codurile Generalului Grievous, Comandantul Suprem Separatist, în identitatea sa alternativă de Darth Sidious

Nava Republicană de asalt *Leveler*, pe cale să atace

— Sper că Skywalker e în stare să facă asta, domnule, spuse Derel.

— Ei bine, dacă nu este, spuse Pellaeon, vom avea foarte curând un nou şi fascinant ornament pe fuzelaj.

Dacă rachetele de şoc ar fi fost online... Erau muniţii inteligente, capabile să identifice o ţintă şi să o urmărească independent; puteau să ocolească obstacolele şi să coboare – dacă *a coborî* însemna ceva în spaţiu – în modul de atac de deasupra. Dar, deocamdată, *Leveler* era blocată cu ţintirea de bază, în linie de vizibilitate, evitând transportorul de trupe care era acum o mică eclipsă pe fundalul unui distrugător Separatist. Navele de asalt erau înarmate pentru a lovi ţinte la sol, nu pentru a lupta cu alte nave. Acesta era scopul testării rachetelor de şoc avansate, o modernizare relativ uşoară, cu condiţia ca nenorocitele de chestii să funcţioneze. Pellaeon abia îndrăznea să se gândească la asta. Bătălia s-ar fi putut încheia deja dacă nenorocitele alea ar fi fost online.

— Aici *Leveler*, spuse Derel în comunicator, nu devia spre stânga, stânga ta. Menţine cursul. Apăsă mai aproape de buze casca de emisie-recepţie. Tunurile, trei şi cinci – loviţi, loviţi, loviţi!

Două linii frânte de lumină albă orbitoare se îndepărtară în spaţiu. Pellaeon putea să le urmărească pur şi simplu privind prin ferestre. În câteva secunde, focul laserului trecu prin stânga navei CR-20 şi atinseră distrugătorul, scoţând o coloană vizibilă de resturi; nava Separatistă viră uşor, dar continuă să vină. Totuşi, lovitura păru să o încetinească, pentru că CR-20 înaintă brusc pe o linie directă cu *Leveler*.

Iar *Leveler* se afla şi ea pe un curs de coliziune cu Separatiştii.

— Aţi mai făcut asta înainte, domnule, nu-i aşa? întrebă Derel.

Chiar era o întrebare bună.

— Da, murmură Pellaeon. Trebuia să-şi amintească să respire; se trezi că îşi ţinea respiraţia şi se întrebă brusc de ce lua doar din când în când guri de aer. Se concentră asupra celui de-al treilea rând de cifre de pe cronometrul de pe peretele frontal, care clipeau cu zecimi de secundă, şi fu surprins de cât de clare şi lente păreau în acel moment.

— Nu cu o navă de mărimea asta, dar, da, am mai jucat acest joc înainte.

Fusese cu mult timp în urmă, sau cel puţin aşa i se părea. Iar nava din mijloc nu fusese una pe care să fi vrut să o salveze intactă, dar... manevra era aceeaşi.

— Un minut până la impact, spuse Baradis.

— Hai să nu o formulăm chiar aşa, Comandante.

— Pregătiţi tunurile.

Pellaeon fu conştient că se apropia cineva de el. Cu coada ochiului, o văzu pe Ash Jarvee. Jedii nu mai putea face nimic pentru el acum; asta era o chestiune de manevrare a navei, de îndemânare în pilotaj, de cunoaştere a abilităților navei şi ale echipajului şi de precizie în sincronizare. Era vorba de a şti *când să clipească*.

— Nu-şi vor da seama că transportorul trebuie să se ferească din drum? întrebă Ash.

— Bineînțeles că o vor face, spuse Pellaeon. *Patruzeci de secunde*. Dar ei nu ştiu dacă poate. Nu ştiu dacă vom vira la stânga sau la dreapta, sau dacă ne vom deplasa pe o axă verticală. Sau dacă vom greşi momentul şi ne vom izbi de ea. Dar pe a doua navă trebuie să-ți ții ochii.

Risc o mulțime de vieți. Şi vieți civile. Antreprenorii şantierului naval. Jedii.

Dacă Separatiştii erau atât de atenți la coliziunea iminentă, nu mai erau atât de atenți la CR-20. Al doilea distrugător era amenințarea, cel care se afla la câteva secunde în urma navei surori, cel care era cel mai probabil să fie gata să tragă.

— Cea de-a doua țintă ne are în vizor, domnule, spuse Derel. Tunurile doi şi patru – loviți, loviți, loviți.

Laserele se îndepărtară cu treizeci de grade spre dreapta, iar cinci secunde mai târziu o lumină albă slabă înflori pe marginea din dreapta a ferestrei punții. A doua navă Separatistă ieşi pentru moment din raza vizuală, dar transponderul ei era încă vizibil pe ecranul lui Derel. Pellaeon îl putea vedea. Putea auzi, de asemenea, discuțiile rapide din fundal din sistemul de comunicații, sunetul operatorilor de senzori care încercau să confirme cât de multe pagube provocase impactul cu turbolaserul.

— Nu e moartă, zise Derel, dar are destule probleme care o vor încetini, domnule.

— S-ar putea să fie suficient. Pellaeon se holba la forma în creştere care era nava CR-20. Cinci sute de metri era ridicol de aproape. O ratare la limită. Sau nu o ratare, dacă toată lumea era ghinionistă. Skywalker, douăzeci de secunde.

— Te văd, *Leveler*.

— Cât de liniştitor...

— Am pornit.

Rumahn luă singura măsură de precauție rezonabilă care mai rămăsese. Era procedura corectă. Era, de asemenea, neliniştitoare.

— Pregătiți-vă, pregătiți-vă, pregătiți-vă – coliziune, coliziune, pregătiți-vă.

Pellaeon se gândi că ultima problemă de care ar fi trebuit să se îngrijoreze era să-şi lovească coloana vertebrală sau genunchii dacă acel transportor nenorocit nu se ferea la timp. Nava părea să se strecoare pe lungimea punții lui *Leveler*, apoi dispăru. Distrugătorul Separatist din frunte îi luă locul. Cele două nave se aflau acum față în față. Al doilea distrugător se retrăsese la o anumită distanță.

— Bine, amice, spuse Pellaeon. Pleacă din calea mea.

Poate că Separatiştii de pe cealaltă punte se uitau la *Leveler* şi spuneau acelaşi lucru. Un lucru era sigur: Pellaeon nu se va retrage până când nu va fi chiar în punctul de coliziune. Şi asta era... *La mai puțin de un minut distanță*.

Derel bătu pe ecranul senzorului său ca şi cum ar fi vrut să atragă atenția.

— Dacă al doilea Separatist trage asupra noastră din poziția aceea, va pune în pericol acest joker.

— Crucişătorul e liber, spuse Baradis. Fața lui era suficient de aproape de ecranul senzorului pentru a arunca o lumină clară pe el. O lumină roşie pulsantă îi

clipea pe bărbie. Şi venind vorba de... alinierea...

— Menţineţi cursul până când andochează. Dacă *Leveler* devia, Skywalker ar fi ratat hangarul în cel mai bun caz şi s-ar fi izbit de el în cel mai rău. Încet...

Distrugătorul Separatist nu părea să ezite. Se profila clar prin fereastră.

— Gata tunurile?

— Gata, domnule.

Distanţa de siguranţă era, de asemenea, o chestiune de secunde. Nu avea rost să distrugi o navă chiar sub nasul tău şi să fii lovit de resturile ei.

— Skywalker este la bord?

— Nu, domnule...

Era o decizie de o fracţiune de secundă. Coliziune frontală, să fii prins de o navă care exploda, să pierzi transportorul de trupe. Pellaeon, bazându-se pe instinctul său la fel de sigur ca orice Jedi, trebuia să reuşească.

— Foc.

Derel nici măcar nu reuşi să repete comanda. Fluxuri albastre strălucitoare umplură ferestrele, în timp ce turbolaserele vizau distrugătorul Separatist. Primele salve loviră corpul distrugătorului chiar sub prova acestuia, dar Pellaeon văzu foarte puţine detalii după aceea. Lumina orbitoare, flăcările de scurtă durată care se roteau şi furtunile de resturi înroşite nu-i dădeau nicio idee despre ce se întâmpla, în afară de faptul că loviseră puternic şi nava Separatistă începuse să se dezmembreze. Apoi, o zguduială masivă, ca şi cum i s-ar fi înfipt capul în coloană, îl făcu pe Pellaeon să caute alarma de coliziune. O lovi cu palma. Luminile pâlpâiră; nava Separatistă se balansa sălbatic ca şi cum ar fi încercat să se întoarcă la 180 de grade, evacuând flăcări şi plasmă şi fiind clar scăpată de sub control.

Dar reuşise să tragă şi ea câteva salve. Ori asta, ori trăsese unul dintre crucişătoarele Separatiste care se apropiau. Acum era greu de spus ce îi lovise de fapt. Incapabil să vadă altceva în afară de distrugătorul Separatist lovit, Pellaeon se aplecă peste Derel pentru a-i verifica ecranul.

Dintr-o dată, bătălia se derulă cu încetinitorul.

— Am pierdut propulsoarele de manevră din stânga, spuse Baradis.

— Rapoarte de avarii, strigă Rumahn peste zgomot. Breşă în fuzelaj în secţiunea şase inginerie, propulsoare stânga avariate, un banc oprit de generatoare de hiperpropulsie.

Pellaeon se uită fix pe fereastră. Crucişătoarele Separatiste păreau să nu se grăbească.

— Nu prea se grăbesc, spuse el. Acesta a fost scopul, deci, să ne dezactiveze. Încă ne vor întregi.

Oare Separatiştii chiar fuseseră gata să sacrifice o navă de război pentru a o ţine ocupată pe *Leveler* în timp ce alta o schilodea?

Şi eu aproape că mi-am ucis nava pentru a salva o femeie. Asta e ceea ce se va scrie în cărţile de istorie, lăsând la o parte sentimentele personale.

Poate că navele Separatiste veneau mai încet pentru că presupuneau că *Leveler* se va autodistruge ca să nu fie capturată. Cu siguranţă păreau să creadă că rachetele de şoc erau foarte importante. *Leveler* nu avea nimic altceva pe care alte nave de asalt ale Republicii să nu-l aibă.

— CR-220 este andocată acum, Secund?

— Da, domnule.

— Putem sări? Comandante?

— Nu suntem morți în apă, spuse Baradis, dar ne va lua zece sau cincisprezece minute să adunăm suficientă energie pentru a sări din nou. Trebuie să redirecționăm releele.

Pellaeon funcționa acum pe reflexe oarbe. Întotdeauna îi fuseseră de folos în trecut. Exista o linie fină între ghicit şi o pregătire atât de înrădăcinată încât literalmente nu necesita gândire conştientă. Dar fără o țintă computerizată, fără un computer de navigație fiabil şi acum cu probleme cu hiperpropulsorul, rămăsese în pană de idei.

— Avem suficientă energie pentru a porni scuturile? Scuturile erau sisteme care consumau foarte mult. Întotdeauna era vorba de un compromis între arme şi scuturi. Trebuie să câştigăm ceva timp.

— Voi găsi o cale, domnule…

— Bun băiat. Fă-o.

Leveler nu terminase încă. Pellaeon era sigur.

Dar încă se gândea cu un pas dincolo de inimaginabil, la ce va face dacă următorul plan nu va funcționa. Ştia care erau ordinele sale. Se întrebă dacă cele câteva mii de vieți meritau cu adevărat secretele unor rachete care, probabil, oricum, în decurs de un an ar fi fost vândute următorului cel mai bun ofertant. Aruncă o privire la grupul de Jedi, complet tăcuți. Ash Jarvee părea să aştepte ordine.

— Puteți face minuni? întrebă el.

* * *

Puntea hangarului, *Leveler*

CR-20 săltă pe punte, cu mici scuturări, ca o piatră aruncată pe apă. Țipetele metalice puneau pe jar dinții Callistei. Crezuse că Skywalker era un pilot mai bun decât atât. Era prea ocupată să îl țină pe Ince stabil ca să se uite în sus, dar îl auzi pe Skywalker mormăind furios, iar luminile de avarie intermitente se reflectau pe pereții etanşi din interior în timp ce transportorul se clătina până la o oprire zgomotoasă. Când îşi dădu seama că nava CR-20 era staționată, îi luă o clipă să îşi dea seama că *Leveler* vibra, nu nava de trupe, iar luminile intermitente erau avertismente de pericol de pe puntea hangarului. Rex şi trei dintre soldați îl cărară pe Ince până la rampă, când echipajul în costume de protecție împotriva incendiilor intră în fugă pentru a le ieşi în întâmpinare la jumătatea drumului.

— Am fost loviți, spuse unul dintre ei. Ar fi bine să plecați de aici şi să vedeți cât de departe puteți sări cu propriile puteri. Puteți ajunge la Kemla.

Skywalker sări din cabină ca şi cum ar fi luat-o pe o scurtătură.

— Nu, omul ăsta e prea grav rănit. Trebuie să-l ducem imediat la infirmerie.

— Cum doriți, domnule.

— Cât de rău este nava?

— Țintire manuală, fără rachete de şoc, se încearcă restabilirea generatoarelor de hiperpropulsie… Ne bazăm pe scuturi şi pe țintirea manuală cu turbolaserele pentru aproximativ 15 minute.

— Cum rămâne cu rachetele de şoc?

— Sunt deconectate. Probleme cu țintirea computerizată. Toate sunt probleme de calculator.

Altis coborî pe o scară de pe pasarelă şi îşi şterse praful de pe mâini.

— Am putea fi în măsură să ajutăm… Callista?

— Pot să o fac, spuse Callista. Nava care i se păruse ca o bestie vie atunci când urcase prima dată la bordul ei, acum o atrăgea din nou. Lasă-mă să încerc. Arată-mi computerul de țintire.

— Trebuie să-l atingi?

— Da.

Omul din echipaj tăcu, cu degetul apăsat la ureche ca şi cum ar fi vorbit cu cineva pe un comunicator. Callista nu-i putea vedea fața sub cagula rezistentă la foc şi nici nu-l putea auzi. În timp ce aştepta, Ince fu luat pe o targa repulsoare, iar nava tremură de câteva ori, ca şi cum ar fi primit lovituri grele.

— Căpitanul spune să faceți cum doriți, iar Locotenentul Derel vă va întâlni la capătul pasajului şaptezeci şi opt-alfa, pe această punte. Arătă spre uşile blindate de pe partea opusă a hangarului. Vreți să vă duc acolo? Avem cărucioare speeder.

— Pot să fug mai repede decât ele, mulțumesc.

Ea nu se uită înapoi; pur şi simplu sprintă spre uşi, aproape că le forță de frustrare când acestea nu se deschiseră suficient de repede, apoi alergă cu toată viteza prin pasaj, împrăştiind echipajul şi contractorii civili. Brusc, fu conştientă că Ahsoka era pe urmele ei.

— Pentru ce ai venit? şopti Callista.

— S-ar putea să ai nevoie de o mână de ajutor, spuse Ahsoka.

— Nu poți simți maşinile. Eu pot.

— Vin oricum.

Cel puțin nu mai crede că sunt o nebună întunecată. Asta e ceva. Nimic nu se compară cu o revelație târzie, nu-i aşa?

Pasajul era mult mai lung decât îşi imaginase. *Leveler* nu era o navă de asalt de dimensiuni normale, dar era suficient de mare pentru a o lăsa pe Callista fără suflare în momentul în care ajunse la turboliftul care cobora de pe puntea de comandă până pe puntea pe care erau ele. Derel o aştepta. Îl putu vedea pe tot drumul prin pasaj de la ultima cotitură, cu mâinile împreunate la spate, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul, cu capul plecat, aruncând din când în când câte o privire în sus; o altă clonă aproape identică cu Ince ca înfățişare, dar care dădea o impresie net diferită în Forță. Părea remarcabil de relaxat. La urma urmei, nu putea face nimic ca să o facă să alerge mai repede.

Alunecă în turbolift, cu Ahsoka în spatele ei. Derel lovi comenzile şi cuşca coborî ca o piatră.

— Acesta este un sistem separat, spuse el. Rachetele sunt independente de sistemele principale de armament, pentru că sunt doar pentru încercări. Trebuie să ştii cum funcționează?

— Ei bine, da...

Nivelurile punții punții de comandă trecură prin vizorul turboliftului.

— Ce fel de detalii?

— Spune-mi doar în termeni generali, ca şi cum ar fi un animal. Trebuie să gândesc că sunt în computer. Nu am nevoie de date tehnice pentru a face asta.

— Bine. Derel clipi de câteva ori. Rachetele cu şoc au calculatoare de bord care le permit să urmărească o țintă. Dar trebuie să părăsească nava cu tot felul de informații despre ceea ce vânează, pentru a nu alege prada greşită. Cum ar fi o navă prietenă, de exemplu. Computerul rachetelor trebuie să spună fiecărei rachete cum arată prada şi unde trebuie, şi cât de tare trebuie să o muşte. Dar problema pare să fie că rachetele nu-l pot auzi. Are sens?

Perfect.

— Da. Ai făcut un instructaj bun, Locotenente.

Uşile turboliftului se deschiseră. Derel le conduse pe Callista şi Ahsoka pe o scară şi deschise cu cheia un compartiment. De îndată ce Callista puse mâna pe peretele etanş, simți cum nava îi răspunde ca o *tsaelke*. Aproape că-i putu simți bătăile inimii. Navele de război aveau fiecare sunetele şi vibrațiile lor unice care le spuneau celor care trăiau în ele că totul era în regulă sau dacă ceva nu era în regulă, iar ea înțelegea asta pe deplin acum. Computerul rachetelor se dovedi a fi o cutie modestă din duroțel, cam de mărimea unei unități de speeder. Singurele semne vizibile de activitate erau luminile albastre şi verzi de pe lateral şi un mic ecran de diagnosticare.

— De unde îşi ia informațiile despre ținte? întrebă ea. Îşi aşeză ambele palme pe partea superioară. Îi putea simți mintea ascuțită, nevoia insațiabilă de a căuta. Ce sisteme vorbesc cu el?

— Are în baza de date profilurile navelor cunoscute, primite de la Serviciile de Informații, iar noi o completăm cu citirile senzorilor în timpul misiunilor. Ar trebui să fie capabil să vadă navele Separatiste ca ținte confirmate.

Callista aprobă din cap.

— Pot să o fac. Putea să îl simtă; putea simți cum computerul de țintire căuta iar şi iar ceva, împiedicându-se constant de... o poartă, o uşă închisă, ceva prin care pur şi simplu nu putea trece. Bine, când sistemele vorbesc între ele, rachetele se lansează?

— Dacă este deschisă cheia de lansare.

— Deschide-o.

Orice ar fi însemnat asta, cheia nu era întoarsă de aici. Derel îşi apăsă casca de emisie-recepție aproape de buze şi spuse ceva. Dar ea se pierdea deja în cristalele şi circuitele maşinii, simțind zvâcnirile şi furnicăturile impulsurilor electrice minuscule, văzând la început un peisaj minunat de regulat şi complicat de linii, lumini şi metal strălucitor. Avea o senzație de mişcare, de lucruri care se întâmplau cu o viteză amețitoare, şi totuşi erau înghețate în nemişcare. Apoi se simți copleşită de cea mai slabă vibrație care părea să pornească din stomac. Îi umplu măduva oaselor; călătorind până la piele. Era cumva o formă foarte diferită acum. Deşi era tot timpul conştientă că exista într-un punct fix – o intersecție perfectă a unei linii care mergea de la o ureche la alta şi care îi trecea din creştetul capului până la jumătatea limbii – acum se afla peste tot pe un plan plat. Tot ceea ce înțelegea ea despre existența fizică nu se mai aplica. Ea era maşinăria – ea era întreaga navă. Simțea bariera care împiedica computerul să-şi atingă obiectivul. Era, de asemenea, o masă de simțuri care depăşea cu mult pe cele ale cărnii şi sângelui uman, rețelele de senzori ale navei; ea era *inima care bătea* în generatoarele sale. Privea fără ochi dintr-o parte în alta a planului infinit, vedea barierele şi le deschidea dintr-o suflare.

Se simțea ca şi cum ar fi inhalat aer curat şi răcoros după ce fusese închisă într-o cuşcă sufocantă. Senzația de evadare era minunată. Cumva, simțea că zboară. Nu se asemăna cu nimic din ceea ce cunoscuse până atunci.

Lumea din ochii ei – nu în fața lor, ci în ei – era acum neagră catifelată şi infinită. Zbura cu o viteză incredibilă, fără efort, mistuită de foamea de vânătoare. Se trezi că se îndrepta cu viteză spre ceva la fel de complex şi de viu ca şi ea, dar ei doi nu puteau exista în aceeaşi lume – ştia asta mai sigur decât orice în acel moment – şi unul dintre ei trebuia să moară. Catifeaua neagră se transformă instantaneu în

lumină albă-fierbinte. Crezu că acesta era sfârşitul, dar făcu călătoria din nou şi din nou, de fiecare dată cu mai multă siguranță. Era o fericire. Era o libertate de neimaginat. Era…

Fu smulsă din idila tăcută. I se păru că acum cădea de departe. Lumea din jurul ei era brusc confuză, moale, imperfectă, murdară, zgomotoasă. Iar ea era… din nou în carne şi oase. Un cap, patru membre, îngreunate şi leneşe.

Deja îi era dor să zboare în acel infinit perfect.

— Uau! Vocea era foarte îndepărtată. N-am mai văzut aşa ceva în viața mea! Hei, eşti bine? Ai reuşit! Ai reuşit!

Era aproape sigură că acum era Callista şi se gândea la o fermă de alge. Poate că de aceea vocea era înăbuşită; era sub apă. Dar nu, privea două fețe – un tânăr şi fața marcată în culori vii a unei non-umane.

— Asta e foarte… ciudat, spuse o voce feminină. Nu era a ei. Am crezut că nu te voi scoate niciodată din transă. Arăți groaznic.

Ahsoka. Da, aceea era Ahsoka, iar bărbatul era Derel, iar ea era Callista Masana.

— Unde e Geith? întrebă ea. *Geith! Cum am putut să vreau să zbor singură când Geith este încă aici?* Acum putem să plecăm de aici?

— Nu ne grăbim, spuse Derel. Îi dădu o palmă pe spate cu entuziasm. Ai doborât şapte nave Separatiste. Ultimele două nu sunt suficient de mari pentru a ne aborda, chiar şi cu jumătate din sistemele noastre căzute. Bună treabă, doamnă.

Dar nu era încă ea însăşi, nu pe deplin. Încă mai simțea în ea un sentiment de navă, de a fi o formă şi o mărime total diferită. Ceva era diferit; se simțea ca şi cum ar fi avut apă în urechi, ca şi cum simțurile ei fine şi bine puse la punct ar fi fost puțin încețoşate. Nu era sigură ce era, dar ştia că era cumva diferită.

Ahsoka o ținea de umeri, cu ochii mari şi neliniştiți.

— Eşti bine?

— Doar puțin amețită. Callista se ridică în picioare. Acum ştia care era problema. Abia dacă putea simți ceva în Forță. Chiar şi Ahsoka, care stătea lângă ea, se simțea atât de atenuată încât Callista trebuia să se concentreze din greu ca să o simtă ca Jedi. Era ca şi cum ar fi fost asurzită de o explozie. Am fost lovită de ceva?

Ahsoka o luă de braț.

— Nu. Pur şi simplu ți-ai pierdut cunoştința. Erai chiar în computerul de țintire. Am putut vedea asta. Nu cunosc niciun Jedi care să poată face asta cu o maşină. *Nimeni.*

O spusese ca şi cum ar fi fost o artă întunecată care o speria. În acel moment, Callista nu-şi mai amintea nimic despre fuziune, în afară de o claritate minunată, un răspuns la orice atunci când îl căuta, cele mai clare şi detaliate imagini ale stelelor şi ale navelor, până la dungile de rugină, micile pete de meteoriți. Acea claritate intensă dispăruse acum, lăsând-o cu o neclaritate neliniştitoare. Poate că asta era tot ce era. Trecuse din nou de la perspectiva maşinii la cea umană imperfectă, şi pur şi simplu contrastul o făcea să simtă că îşi pierduse simțurile Forței.

Ca şi cum aş fi citit o holorevistă cu textul mărit şi apoi m-aş fi întors la o pagină obişnuită. Pentru o clipă, totul pare neclar. Asta e tot ce este. Nu-i aşa?

Dacă o speriase pe Ahsoka, se îngrozise ea însăşi. Încercă să-şi dea seama de ce trebuia să se îngrijoreze.

— Toată lumea e bine? întrebă ea, nefiind încă sigură cine era *toată lumea.* A fost cineva rănit.

— Ince, spuse Ahsoka. Haide. Să mergem la infirmerie să vedem cum se simte.

Callista fusese doar în câteva zone ale acestei nave uriaşe, dar acum ştia cum să se descurce fără să se uite măcar la numerele ştanțate care identificau punțile şi secțiunile. Se îndreptară spre infirmerie. Dacă cineva i-ar fi spus unde se afla, nu ar fi putut echivala acele indicații cu ceea ce simțea undeva în creierul ei.

Aşadar, chiar am puțin din navă în mine. Nu era prima dată. Se mai cufundase în maşini şi înainte, dar nu fuseseră nici pe departe atât de complexe sau de intense ca acum. Dar întotdeauna se simțea uşor alterată după aceea, în moduri greu de definit. *Dacă aş încerca să înțeleg un droid la acel nivel... dacă m-aş uni cu un droid...*

Callista fusese întotdeauna curioasă, nu se temuse niciodată să-şi confrunte propriile limite sau să pună la îndoială convingerile pe care le avusese dintotdeauna. Dar abia suporta să se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă ar vedea galaxia din perspectiva unui droid.

Da. Eu eram computerul. Eu eram nava. Eram fiecare rachetă de şoc. Dacă aş fi ştiut vreodată ce înseamnă să fii un droid, aş fi putut lupta în acest război?

Ştia că trebuia să evite să afle vreodată. Era destul de greu de suportat un război care producea oameni vii ca nişte maşini pe o linie de producție. Soldați clone – avea dreptate să simtă indignare şi simpatie pentru ei. Nu exista alt mod de a-i vedea decât ca ființe umane. Dar dacă era ceva de simțit la un droid, ceva de înțeles, atunci distrugerea lor ar fi fost o agonie. Nu-şi putea permite asta. Trebuia să închidă ochii la aşa ceva. Era o conştientizare urâtă. Luase decizia de a nu experimenta ce înseamnă să fii un droid de luptă. Ştia că ei gândeau, după orice definiție a cuvântului. Dar nu voia să ştie dacă simțeau.

Ştii răspunsul, nu-i aşa? Ştii că viața ia mai multe forme decât ne putem imagina. Dar vine un moment în care nu îndrăzneşti să te uiți.

— *Viața*, spuse ea, îndreptându-se fără greşeală spre compartimentul de urgență din infirmeria medicală. În cele din urmă, ne prinde pe toți.

* * *

Puntea de comandă, nava Republicană de asalt *Leveler*

Pellaeon se uită la resturile care se răspândeau încet, a ceea ce fusese o mică flotă de nave de război Separatiste, şi aştepta veştile proaste, dar nu veni niciuna.

Baradis continua să se plimbe în sus şi în jos în spațiul dintre posturile de armament şi operatorii de senzori, cu un braț încrucişat pe piept, cu palma susținând cotul, bătându-şi unghia degetului mare pe dinți. Aştepta şi el veşti proaste. Fuseseră atât de multe, încât părea greu de crezut că acum scăpaseră de probleme.

— Două nave Separatiste se retrag, domnule, spuse el. Şi vom fi gata de salt în aproximativ cinci minute.

Dura deja mai mult decât estimarea inițială de cincisprezece minute, dar asta nu mai conta acum. Lupta se terminase. Supraviețuitorii stăteau pur şi simplu cu respirația tăiată şi precauți, pregătindu-se să plece. Nu existau învingători.

— Ştiu că nu mai avem alte rachete de şoc?

Pellaeon depăşise punctul normal în care trebuia să renunțe, dar nu avea rost să-i urmărească pe cei rămaşi, iar *Leveler* nu putea face nimic de una singură în privința lumii JanFathal, chiar dacă ar fi fost pe deplin operațională.

— Ei bine, cel puțin rachetele alea au funcționat destul de bine. Chiar dacă au

avut nevoie de un Jedi pentru a le porni.

Benb privea impasibil, cu brațele încrucişate pe o bară. Pentru un civil care se dusese la o lucrare aşteptându-se să nu facă nimic mai periculos decât să strângă câteva şuruburi, părea să fi primit destul de bine moartea iminentă.

— Cum e echipa ta, Benb? întrebă Pellaeon.

Poate că nu erau chiar atât de optimişti.

— Niciodată nu a fost mai bine, spuse dezinvolt Sullustanul. Suntem la ore suplimentare triple. Indemnizația de dificultate intră în vigoare odată ce încep împuşcăturile.

Era un alt univers, cel al docurilor civile.

Ash îl bătu pe umăr pe Pellaeon.

— Domnule, am identificat un punct sigur la Kemla pentru a ne întâlni cu *Artileristul Wookiee* pentru transfer.

— Oh, nu. Vinovăția se instalase acum. V-am întrerupt misiunea, v-am pus în pericol şi ne-am bazat pe voi pentru a ne salva pielea. Măcar atât putem face, să vă lăsăm să plecați mai departe.

— Tot nu puteți sări cu precizie fără un Jedi, domnule.

Avea dreptate.

— Vă voi menționa în rapoarte, zise el. Măcar pentru a vedea privirea Maestrului Yoda când va afla că anarhiştii eretici ne-au venit în ajutor.

Ash păru uşor stânjenită. Poate că nu era în stilul Jedilor să jubileze.

— Agentul Devis este în infirmeria medicală, spuse ea în mod criptic, şi plecă înainte ca el să aibă ocazia să-şi dea seama de unde ştia.

Nu mai putea să amâne. Nici nu voia. Dar i se părea o grabă indecentă când nava lui şchiopăta spre şantierul naval cu avarii şi victime.

— Duceți-vă, domnule, zise Baradis încet, cu ochii încă pe ecranul senzorului de navigație. Pot să termin aici la fel de uşor fără să vă agitați şi să vă frământați…

Cu sau fără permisiunea navigatorului său, Pellaeon încercă să nu arate că se grăbeşte.

Infirmieria era ocupată. Droizii se ocupau de o mulțime de răni minore – fracturi şi răni provocate de lovituri, câteva arsuri –, dar erau şi câteva răni serioase la personalul din compartimentul generatorului care fusese lovit direct.

— Morți? îl întrebă pe medicul comandant.

— Zece, domnule. Având în vedere circumstanțele, am scăpat uşor.

— Dă-mi detaliile rudelor lor, Comandante, şi voi trimite personal mesaje.

— Opt sunt clone, domnule. Aveți doar două mesaje de scris.

Acea realitate nu îi conveni deloc lui Pellaeon. Se simțea aiurea. Ei nu aveau familii. Aşa că avea să afle cine erau prietenii lor din echipaj, cine le-ar fi simțit cel mai mult lipsa, şi să vorbească cu ei o vreme. Dacă nu o făcea – atunci ar fi putut la fel de bine să fie un Neimoidian cu un echipaj de droizi care nu însemnau nimic pentru el. Un om nu putea conduce o navă de război în acest fel.

— Şi, spuse comandantul, *ea* este acolo.

Comandantul nu avu nevoie să spună despre cine vorbea. Viața privată a lui Pellaeon nu mai era acum privată. Se întrebă dacă fusese vreodată, dar cel puțin acum era la vedere şi nu ar fi existat priviri viclene în camera de comandă.

Vocea Hallenei răsună dintr-o cabină ecranată. Când glisă înapoi ecranul şi intră în zona de tratament, o găsi aglomerată – un droid medical, o clonă întinsă pe masa de diagnosticare cu tuburi care intrau în braț şi în gât şi o mică mulțime de

curioşi. Hallena ținea mâna liberă a clonei. Rex privea încruntat, cu brațele încrucişate, privirea alternând între Ince şi ecranul cu biosemnale de pe peretele frontal.

— Ince, vei fi bine, spuse Hallena. Ince? Ai fost vreodată în cartierul de distracții de pe Coruscant? Pun pariu că nu ai fost. Ei bine, am să te scot la cea mai mare friptură de nerf din toate timpurile.

Ince nu o putea auzi, bănuia Pellaeon, dar chiar şi oamenii în comă auzeau uneori lucruri. Droidul medical ajustă cateterul care îi pompa lichid în corp prin vena jugulară. Rex se plimba încet pe marginea cabinei de tratament, trecându-şi din când în când palma peste scalp, ca şi cum ar fi verificat dacă avea păr. Coric şi Ahsoka erau absenți. Se părea că Rex îi spusese să o ia din drum pentru o vreme. Nu era niciun semn de Skywalker. Pellaeon nu spuse nimic, dar îşi puse mâna pe umărul Hallenei. Ea se uită înapoi ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că el era acolo, apoi doar se uită la el cu o expresie pe care nu o mai văzuse până atunci la ea: regret.

— V-am pus pe toți într-o mulțime de probleme, spuse ea încet.

Era prima dată când se vedeau de săptămâni întregi. Nimic neobişnuit, având în vedere slujbele lor, dar nu era reuniunea romantică pe care o plănuise.

— Cum se simte? întrebă Pellaeon.

Nu era sigur cine avea să răspundă. Urmă o pauză tăcută, în timp ce restul clonelor fie se uitau la Rex, fie nu-şi ridicau deloc privirea.

— Rinichii îi cedează, spuse Rex. Aşa că asta face ca orice afectare a creierului din cauza hipoxiei să fie acum puțin problematică. A pierdut prea mult sânge.

Pellaeon se întrebă dacă era mai bine să o ia pe Hallena. Îi apăsă umărul.

— Fă-le loc amicilor lui, spuse el cu tact, indicând ieşirea. Nu e prea mult loc aici.

Rămaseră o clipă afară, în hol, încercând să se ferească din calea droizilor medicali grăbiți şi a brancardierilor cu tărgi repulsoare. Altis aştepta cu Callista şi Geith la o distanță discretă, vorbind pe un ton tăcut. Pellaeon surprinse privirea Callistei şi ridică degetul mare în semn de aprobare tăcută pentru atacul cu rachete, dar apoi Jedii îşi întoarseră toți capetele deodată, uitându-se spre cabina de tratament. Pellaeon îşi dădu seama ce le atrăsese atenția. Nu era el.

El nu putea să audă sau să vadă, bineînțeles. Dar ei puteau.

— Oh, la naiba, spuse el.

Rex ieşi din cabină, cu fața cenuşie, de parcă ar fi fost fie speriat, fie furios, dar poziția maxilarului său spunea că era cea din urmă. Trebuia să treacă de Pellaeon pentru a ieşi din infirmerie. Îşi desfăcu casca de la spatele centurii şi şi-o înfipse pe cap ca şi cum nu ar fi vrut să aibă nicio conversație.

— Am doi soldați pe care trebuie să-i înlocuiesc, spuse el, şi plecă în viteză.

Hallena închise ochii pentru o clipă şi îşi lăsă bărbia să cadă.

— Ar fi trebuit să mă laşi acolo, spuse ea. Uită-te la toate astea. La ce mă gândeam, să apelez pentru extracție? Nici măcar nu aveam informații care să merite salvarea. Ce să le spun soldaților ălora? Că totul face parte din meserie?

Porni ca şi cum voia să se întoarcă în cabină, dar Altis se apropie de ea şi îi blocă calea cu o insistență tăcută.

— Eu i-aş lăsa să aibă puțin timp, spuse el. În afară de a-i răpi, agent Devis, nu poți face nimic pentru a împiedica să li se întâmple din nou acest lucru.

Hallena îi aruncă lui Altis o privire ciudată, apoi se uită la Pellaeon. Se întrebă

dacă bătrânul Jedi încercase un pic din acea influență mentală asupra ei, dar auzise că funcționa doar pe cei influențabili, iar ea era orice altceva în afară de asta.

— Voi fi în camera de gardă, spuse ea, îndepărtându-se. Când voi reuşi să o găsesc.

Altis îşi înclină uşor capul în fața lui Pellaeon.

— Lasă un bătrân inofensiv să meargă să vorbească cu ea, Căpitane. M-aş simți la fel ca ea în această situație. Vinovat.

Dar asta e iubita mea. Femeia cu care vreau să mă căsătoresc. Eu ar trebui să fiu cel la care apelează în caz de criză.

Altis avea dreptate. Faptul că se simțea responsabilă pentru această mizerie era tipic Hallenei. Întotdeauna simțise că poate gestiona lucrurile şi că, dacă acestea mergeau prost, era din cauza unei erori, nu a ghinionului. Poate că avea dreptate. Atunci când lucrai singur, aveai tendința de a nu vedea milioanele de moduri în care un grup de ființe interconectate putea avea probleme fără ca vreo greşeală definibilă să fie responsabilă pentru felul în care decurgeau evenimentele.

— Spune-i că voi veni mai târziu.

Pellaeon simți frecvența crescândă a unei vibrații revelatoare, în timp ce *Leveler* se alimenta pentru a sări în hiperspațiu. Cel puțin asta se desfăşura conform planului. În câteva ore se vor întoarce la Kemla pentru a o lua de la capăt.

— Păcat că această călătorie va fi atât de scurtă. M-aş fi bucurat să luăm o cină, Maestre Altis.

— Sunt sigur că vom avea o altă şansă într-o zi, spuse Jediul, şi plecă cu Geith şi Callista.

Leveler sări, ajutată de Jedi. Acea parte a calvarului, cel puțin, se terminase.

* * *

Sala de mese a subofițerilor şefi, *Leveler*, în drum spre punctul de întâlnire de la Kemla cu *Artileristul Wookiee*

— Rex?

Îşi ridică privirea fără să ridice capul, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate. Nici măcar nu o auzise pe Ahsoka apropiindu-se. Jedii puteau face genul ăsta de lucruri pe furiş, dar pentru o clipă se temu că îşi pierdea atenția. Micuța Togruta purta o tunică şi nişte pantaloni de marină gri eleganți. Habar n-avea de unde găsise o uniformă care să i se potrivească, dar era atât de înduioşător de serioasă, atât de hotărâtă să facă lucrurile cum trebuie şi să se integreze, încât aproape că îl supăra.

— Eşti prea tânără ca să bei aici, spuse el.

— Şi tu eşti mai tânăr decât mine – dintr-un anumit punct de vedere.

Îl putea face întotdeauna să râdă, oricât de rău s-ar fi simțit. Fiind o Jedi, nu avea nevoie ca el să-i explice nimic. Ea ştia. Iar el ştia că ea ştia. Se aşeză lângă el la masă şi se aplecă aproape ca şi cum ar fi avut vreo glumă de împărtăşit. Se întrebă cum avea să facă față încercărilor ei bine intenționate de a-l înveseli.

— Aveți vreodată zile, spuse ea, în care tot ceea ce credeați că ştiți cu siguranță s-a dus, s-a răsturnat, şi nu ştiți de unde să o luați de la capăt pentru a da sens vieții?

Deci nu era aici pentru a-i îmbunătăți moralul. El se gândi pentru o clipă că ea vorbea despre propria lui problemă. Apoi îşi dădu seama că o descria pe a ei.

— Poți să fii sigură de asta, micuțo, spuse el liniștit.

— Cum te descurci?

— Bună întrebare.

— Te descurci?

— Sunt încă în picioare…

— Ți-o spun pe a mea dacă mi-o spui şi tu pe a ta.

— Bine, zise Rex. Sunt un soldat. Asta e tot ce sunt. Nu ştiu prea multe despre lumea exterioară, dar sunt destul de sigur că alți soldați au familii şi vieți în afara luptelor. Noi nu avem. De aceea îmi pare atât de rău că tipi ca Vere şi Ince sunt ucişi atât de repede după antrenament?

— Şi nimeni nu ar trebui să moară atât de tânăr.

— Dar regimente întregi dintre noi vor muri, mai devreme sau mai târziu. Poate chiar toți. Tineri. Ştim asta cu toții. De ce mă face asta să mă simt *înşelat*?

Ahsoka îl apucă de mână ca şi cum ar fi fost brusc speriată de ceva. Rex îi văzuse pe unii dintre clonele mici făcând asta atunci când *gustau* pentru prima dată din muniția de război. Kaminoanii nu erau de acord; clonele nu trebuiau să arate teamă, nici măcar când erau copii. Dar strânsoarea Ahsokăi nu se asemăna cu nimic din ce mai simțise vreodată, nu doar pentru că Togruta avea o piele ciudat de rece, ci pentru că se simțea ca şi cum ar fi fost conectată la ceva ce nu înțelegea, conectată la un univers prea vast pentru a fi înțeles. Acum el era cel care era speriat.

— Rex, e adevărat ce spune Geith? Că suntem cu toții vinovați că ne folosim de voi? Era tulburată. El putea auzi subînțelesul sălbatic şi răguşit din vocea ei. Că toți urmăm orbeşte ordinele şi nu punem întrebări?

Rex simțea că lumea lui începea să se destrame. Dacă o lăsa pe Ahsoka să meargă prea departe pe această cale – nu, dacă se lăsa pe sine însuşi să meargă pe această cale – atunci nu ar mai fi fost capabil să-şi facă treaba, iar dacă nu făceau acea treabă, atunci habar n-avea despre ce era vorba în viața lor. Dacă ar fi lăsat îndoiala să se instaleze, nu ar mai fi fost niciodată în stare să aibă de-a face cu Skywalker sau să-şi conducă oamenii. Şi trebuia să-i conducă pentru că depindeau de el. Întreaga lui existență depindea de credința în ceea ce făcea.

Vocea sâcâitoare pe care încerca să o ignore era de fapt mai constructivă de data asta. *Nici măcar să nu te gândeşti la asta*, spunea vocea. *Pentru că nu poți schimba nimic. Şi ce dacă e adevărat? Unde ai de gând să te duci? Ce altceva ai putea face? Şi ce s-ar întâmpla cu oamenii tăi?*

Unele lucruri erau atât de copleşitoare şi dincolo de controlul său, încât simpla constatare a faptului că erau acolo l-ar fi distrus. Rex hotărî că poate să nu se gândească la asta. Putea ignora orice, dacă îşi punea mintea la contribuție.

— Nu ştiu, spuse el în cele din urmă.

— Ai spus că ordinele sunt acolo cu un motiv. Că ne-au ținut în viață.

— E adevărat.

— Jedii au şi ei ordine. Cum ar fi să nu ai ataşamente. Şi… ei bine, i-ai văzut pe Callista şi Geith. Maestrul Altis îi lasă pe toți Jedii lui să se căsătorească dacă vor. Dar ei nu au căzut în partea întunecată, aşa că ce este adevărat?

Tot ce putea face Rex era să o ajute să trăiască în incertitudine. Nu-i putea spune ce era adevărat. Faptul că Separatiştii încercau să-i ucidă – asta era adevărat. Dar restul conta? *Dacă scoți o cărămidă din zid, întregul edificiu se prăbuşeşte. Pentru oricare dintre noi.*

— Îți aminteşti că am spus că nu ai întotdeauna imaginea de ansamblu, că

primeşti ordine pentru că cineva mai sus în lanțul de comandă are informații pe care tu nu le ai, aşa că nu au neapărat sens? Poate că ordinele tale sunt aşa. Nu au fost o minciună.

Poate că nu era ceea ce voia Rex să spună de fapt – *nu înțeleg ce se întâmplă, nu-mi place ce se întâmplă, ceva nu e în regulă* –, dar dacă spunea asta, atunci şi el era în derivă, iar asta nu ajuta pe nimeni să rămână în viață.

— Şi poate că Jedii ajung în locurile în care trebuie să fie – cei care pot face față ataşamentului îşi găsesc drumul spre Altis, iar cei care nu pot…

Ei bine, poate că nu era cel mai inteligent lucru de spus. Expresia agitată a Ahsokăi – capul – cozile mai puternic colorate, bărbia în jos – îl făcură să se întrebe dacă nu cumva îi plăcea de cineva şi se confrunta pentru prima dată cu realitatea ordinelor. Dar trebuia să fie mai blând cu ea decât să-i spună că este de acord că *da, e ciudat că Yoda şi toți Maeştrii Jedi i-au spus ceva care acum părea… neadevărat.*

Să facă față situației. Asta e tot ce poate spera cineva. Să se descurce cu viața.

— Lumea e plină de ataşamente, spuse Ahsoka. Doar că nu ştiu de ce e greşit doar pentru Jedi.

— Crezi că ultimele două zile ar fi fost mai simple dacă toată lumea ar fi decis că era vorba de o singură femeie blocată în Athar şi că salvarea ei ar fi riscat prea multe vieți?

— Da, dar asta nu ar fi fost decizia corectă.

— De ce? Vezi, acesta este genul de decizie pe care un comandant trebuie să o ia tot timpul – când să te opreşti pentru că vei pierde mai multe vieți decât vei salva. Îți aminteşti că am mai vorbit despre asta?

Ahsoka nu răspunse. Privi în depărtare pentru o vreme şi îşi muşcă buza. Încă avea o strângere feroce pe mâna lui; aproape că se aştepta ca ea să-şi scoată ghearele.

— Da, îmi amintesc, spuse ea. Şi m-am certat şi cu Maestrul meu în legătură cu asta, doar că el a fost cel care a spus că nu trebuie să abandonăm niciodată pe nimeni.

— Ei bine, Generalul Yoda se confruntă cu aceleaşi dileme. Poate că Jedii au aflat cu mult timp în urmă că este mai uşor să iei decizii dificile dacă nu te implici emoțional. Un pic de distanță rece. Este mai uşor să iei decizii, e mai uşor să trăieşti cu ele după aceea. Asta înseamnă să comanzi.

Acum Rex se simțea mai bine. Se întorsese din nou la adevărul solid, nu doar la evitarea minciunilor. El şi Ahsoka – toate clonele şi toți Jedii – se aflau într-un loc pe care nu-l aleseseră şi făceau tot ce puteau mai bine. Tot ceea ce el şi Ahsoka puteau face era să încerce să ia deciziile corecte de fiecare dată, decizii cu care să poată trăi, şi să accepte că jocul cel mare nu era al lor.

— Înțelegi partea întunecată? întrebă ea.

— Nu prea.

— Nici eu nu o înțeleg.

— Explică-mi ceva, micuțo, zise Rex. Poate că i-ar fi putut pune acea întrebare lui Skywalker, dar ceva îi spunea că era o idee proastă. Care este diferența dintre Jedii care cad în partea întunecată şi fac tot ceea ce fac cei din partea întunecată şi Jedii care doar lasă să se întâmple lucruri rele sub ochii lor?

Chiar voia să ştie.

— Încă mă gândesc la asta, spuse ea. Dar încerc să nu las să se întâmple lucruri rele în fața mea.

Rex nu era sigur dacă toată conversația o ajutase pe Ahsoka, dar cu siguranță îl ajutase pe el; politica, ideologia şi argumentele morale erau dincolo de influența lui, iar el putea doar să se concentreze – *trebuia* să se concentreze – la actul de zi cu zi, de oră cu oră, de a avea grijă de frații săi de arme şi de a se asigura că *scăpau* de duşmani înainte ca duşmanii *să scape* de ei. Acesta era fundamentul vieții sale, esența existenței sale. Restul, aşa cum spunea Maestrul Altis, erau dezbateri.

* * *

Cabina Căpitanului, *Leveler*

— Credeam că te duci în camera de gardă, spuse Pellaeon.

Hallena stătea în singura lui concesie la privilegiul rangului, un fotoliu Boruga confortabil, căptuşit. Unul dintre inginerii de întreținere ai lui *Leveler* îi pusese chiar şi şuruburi retractabile, astfel încât să poată fi fixat pe punte atunci când era necesar.

— Credeam că ai fi avut un fotoliu din lemn aspru, cu aşchii în plus, spuse ea. Chiar iei în serios chestia asta cu *toți dintr-o singură companie*, nu-i aşa?

— Da, nici măcar nu am un bucătar.

Majoritatea comandanților de nave aveau propriul meniu zilnic separat, pregătit de un bucătar personal, mesele fiind luate în propria cabină de luat masa. Pellaeon crezuse întotdeauna că era un pic insultător pentru echipaj.

— Voi mânca ceea ce mănâncă echipajul meu. Şi la popotă, de asemenea. Nimic nu erodează angajamentul şi disciplina mai mult decât să le spui marinarilor că te crezi o formă de viață superioară lor.

— Tu şi Altis, perechea de scandalagii care tulbură ordinea naturală a societății.

Hallena părea complet relaxată – nu mulțumită, totuşi, ci doar resemnată. Pellaeon aruncă o privire discretă la carafa de alcool de pe masa de lângă fotoliu, doar pentru a verifica dacă băuse. Capacul de siguranță era încă la locul lui. Probabil că era vorba de epuizare, atunci. Trecuse printr-o misiune deosebit de grea.

— Chiar ar trebui să te ocupi de cucuiul ăla. Întinse mâna pentru a-i netezi părul. Ea tresări. Te simți bine?

— Mă simt mult mai bine decât soldatul Ince. Sau Vere. Îşi desprinse picioarele ca şi cum ar fi vrut să se ridice în picioare. Sau Shil, sau Merish. Vezi, asta e adevărata mea utilitate în viață. Să găsesc ființele care au fost deja înşelate de sistem şi să mă asigur că sunt cu adevărat *terminate*. Câte iaduri aveți voi, Corellienii, Gil? Nouă? Adaugă un al zecelea. Voi avea nevoie de unul pentru mine.

Nu o mai văzuse niciodată aşa. Dar nici nu mai fuseseră vreodată puşi simultan la greu în fața slujbelor lor, fiecare dintre ei văzând exact ce era celălalt obligat să facă.

— Nu poate fi prima dată când faci o treabă murdară.

Ea se juca cu ceva în buzunar.

— Nu, dar e ultima dată.

— Spune-mi doar ce a înclinat balanța.

— Poate că a fost faptul că m-am asigurat că victimele torturii au fost ucise. Sau poate că a fost să văd doi copii ucişi la prima lor misiune. Greu de spus.

Va trebui să o întrebe despre victimele torturii. Dar înțelese chestia cu *copiii.* Nimeni cu o conştiință funcțională nu ar fi putut să se uite la soldații clone şi să nu

se simtă neliniştit în legătură cu folosirea lor. Nici măcar nu erau recruți. Era un tip de război cu totul nou pentru Republică.

— Gil, toată lumea a devenit proastă peste noapte? Hallena scoase din buzunar chestia cu care se juca şi se uită fix la ea. Era un mic dozator din duroțel, ca cele făcute pentru a ține acel tutun de prizat Alderaanian. Ştiu că suntem încă sub efectul războiului care a început şi că lucrurile au nevoie de timp pentru a ieşi la iveală, dar sunt eu singura ființă cu destui neuroni funcționali care să întrebe de unde au venit aceste trupe? Şi de ce? Nu există nimic, nici măcar în arhivele Informațiilor despre ei. Ceva de genul unei armate de mai multe milioane de trupe, cu echipamente şi nave, nu este ceva despre care Informațiile Republicii uită să scrie note. Ce naiba se întâmplă aici? Şi de ce sunt şi Jedii implicați în asta?

Pellaeon se aşeză pe pat şi îşi scoase cizmele. I-ar fi prins bine un pahar de alcool chiar în acel moment, dar era obosit, iar alcoolul plus oboseala erau rețeta lui personală pentru dezastru.

— Cu cât este mai mare anomalia, spuse el, cu atât este mai puțin probabil ca lumea să se uite la ea. Vrei să scapi cu o minciună? Alege cea mai mare minciună pe care o poți găsi şi spune-o cu neruşinare.

— Deci crezi că e o minciună, atunci. Un fel de minciună.

— Cred că este inexplicabil, da, dar nu am nicio idee despre ce să fac în legătură cu asta.

Hallena deschise recipientul, răsucind capacul şi gesticulând cu el.

— Dacă aş conduce Serviciul de Informații, ar fi prima sarcină de pe lista mea. Cine a plătit pentru Marea Armată? Şi de ce a crezut că avem nevoie de una? Ridică un deget, anticipându-l perfect. Şi nu-mi veni cu povestea cu *Jedii deştepți care văd lucrurile venind în Forță*. Ei nu au prevăzut ce s-a întâmplat pe Geonosis mai mult decât am prevăzut noi. Altis este un om care vorbeşte simplu. Fără chestii şi prostii mistice. Pun pariu că se întreabă de unde a venit armata. O să petrec ceva timp vorbind cu el.

Pellaeon aruncă o privire la cronometrul de pe peretele frontal şi făcu câteva calcule mentale pentru a converti *ora galactică* în ora locală de la Kemla.

— Crezi că e înțelept?

— Înțelept? Crezi că ar putea fi corect?

— Şi ce ai de gând să faci cu adevărul atunci când îl vei afla?

Era o întrebare bună. Toată lumea era sigură că îşi dorea adevărul în viață, dar în realitate nu mulți îl doreau, şi chiar şi mai puțini ştiau ce să facă cu el atunci când îl obțineau. Civilizații întregi funcționau pe acest principiu. Republica aşa era, cu siguranță. Pellaeon nu-şi făcea iluzii. El îşi scurtase orizonturile astfel încât tot ce putea vedea era ceea ce conta – menținerea în viață a navei şi a echipajului său.

Exact ca Rex. Ne înțelegem unul pe celălalt. În acel moment, tot ce-şi dorea era să o strângă în brațe pe Hallena, dar ea era complet absorbită de indignarea ei. Răsturnase jumătatea inferioară a recipientului de tutun de prizat, iar câteva tablete îi căzură în palmă.

— *Fără prizonieri*, spuse ea. Ştii ce sunt astea, nu-i aşa, Gil? *Asigurări*. În cazul în care voi fi vreodată cu adevărat blocată fără speranță de scăpare. O cale rapidă de ieşire, înainte să compromit Republica şi să fac să fie ucise mai multe ființe. Asta e ideea, oricum. În schimb, am chemat întăriri şi am făcut ca oamenii să fie ucişi. Aşa că data viitoare – dacă va mai exista o dată viitoare – nu voi mai face această greşeală.

— Deci, noi…

— Ce-i cu noi?

— Acum e de notorietate publică. Ce căsătorim?

— Tu nu eşti genul care să se căsătorească, Gil.

— Pentru tine, pot fi.

Nu glumea; era complet îndrăgostit de ea, nu doar pentru că era atrăgătoare, nu doar pentru că era deşteaptă, ci pentru că era atât de pasionată de viață – de trăirile ei, da, dar şi de lucrurile ei bune şi rele, ceea ce i se părea ciudat pentru un spion. Dar orele de lucru erau groaznice şi salariul era mediocru; de ce altminteri ar fi făcut-o cineva? Exista doar iluzia – credința juvenilă în *emoție şi farmec*, care era inevitabil zdrobită odată cu prima misiune ratată – sau dorința de a face ceea ce trebuie într-un mod vag patriotic şi neîndoielnic.

Ca şi mine, de fapt. De ce am mințit în legătură cu vârsta mea pentru a mă înrola în marină?

Spionii rareori ajungeau să afle dacă au făcut vreodată ceea ce trebuia, desigur. Hallena era dintre cei mai ciudați, care voiau să mai stea prin preajmă şi să vadă cum decurg lucrurile.

— M-aş căsători cu tine într-o clipă, spuse Hallena în cele din urmă. Dar trebuie să-mi revin mai întâi.

Pellaeon era într-o tăcere devastată. Fusese atât de sigur că ea va spune *da*.

— E o respingere fermecătoare?

— Nu, e ceea ce simt în acest moment. Puse tabletele în recipient şi îl strecură înapoi în haină. Pellaeon spera ca toxina să nu-i lase reziduuri pe mâini. Nu am mai fugit niciodată de nimic până acum, dar cincisprezece ani în acest joc este destul de mult timp. Există chiar şi Jedi care cred că Republica trebuie desființată. Nu mă aştept ca guvernul meu să fie complet ireproşabil, dar mă îngrijorează cu adevărat când nu ştiu dacă este răul cel mai mic dintre două rele.

— Deci, ce ai de gând să faci?

— O să mă retrag. Cu adevărat. Nu mai este cazul cu *doar o singură slujbă este bună pentru noi*.

— Înțeleg. Doar îi livrezi şefului *Fantomă* o foaie de hârtie semnată.

Cei de la Informații – ca toți şefii de spionaj – nu-şi lăsau niciodată agenții să plece cu adevărat. Întotdeauna era câte un mic comision de făcut, chiar şi la pensie. Şi dacă se gândeau că cineva a luat-o razna…

— Nu risca să-ți faci petrecerea de adio prea finală, da?

— Ştiu. Ştiu că nu te lasă să pleci şi să deschizi o cantină fără să se aştepte ca tu să fii în continuare la dispoziția lor. De aceea, când voi pleca, voi pleca.

Nu era sigur că o înțelesese corect.

— Ce vrei să spui? Ar fi vrut să-i spună *draga mea, scumpa mea*, dar ar fi ieşit totul greşit. N-o să faci vreo prostie. Nu tu.

El se referea la toxină. Nu-i stătea deloc în fire Hallenei, încât habar n-avea de ce-i trecuse gândul prin minte, dar asta fu teama lui imediată. Uneori, singura modalitate de a scăpa de Serviciul de Informații era cea drastică.

— Mă duc să iau o pauză, spuse ea. Undeva unde să nu mă poată găsi.

— Asta încă e… destul de extrem. *Fuge de mine. Am pierdut-o.* Ei nu au tendința de a fi amabili cu asta.

— Ştiu.

Şi acum trebuia să întrebe.

— Te voi mai vedea vreodată?

— Da. Mă vei putea găsi întotdeauna. Ei nu vor putea.

— Cum?

— Te voi anunța când vom ajunge la Kemla. Se uită la cronometrul de la perete. Mai avem încă o oră. Ştii ce să faci cu o oră?

Nu era o sărbătorire; nu avea cum să fie. Era mai degrabă o acceptare tristă a vieții pe care o duceau, fără niciun sfârşit sau perspectivă de normalitate domestică la vedere. Era mai mult pentru confort decât pentru orice altceva.

— Probabil că mă pot gândi la ceva, spuse el

Capitolul 12

Ca în cazul oricărei credințe, unele mesaje de bază se distorsionează în timp. De ce ar trebui ca ataşamentul să ducă spre partea întunecată? Angajamentul iubitor este piatra de temelie a civilizației, a societății şi uneşte toate creaturile vii. Cum ar putea fi greşit? Eu afirm că fixația – obsesia – este cea care duce la întuneric şi la rău. Această concentrare oarbă poate corupe orice domeniu al vieții noastre. Putem face lucruri îngrozitoare pentru că suntem obsedați de un iubit, de bogăție, de putere... sau chiar de un set de convingeri inflexibile care au ajuns să însemne pentru noi mai mult decât bunăstarea ființelor vii în sine. Înțelegi ce vreau să spun, Maestre Yoda?

Maestrul Djinn Altis, într-un rar schimb de scrisori cu Maestrul Yoda, cu câțiva ani înainte de izbucnirea războiului

Puntea hangarului, *Leveler*, la o jumătate de oră distanță de Kemla

Anakin amânase cât de mult putuse, dar acum trebuia să se confrunte cu problema. Se strecurase prin CR-20, luând notițe pe datapad şi imaginându-şi cum ar putea fi nava mai bine adaptată pentru Marea Armată. O flotă ar fi fost utilă; erau mai mari decât un LAAT/i, cu capacitate de hiperpropulsie şi bine înarmate. Exact ceea ce trebuia pentru inserarea de trupe atunci când o navă de clasă *Acclamator* era mult prea mare şi un LAAT/i era prea mic sau raza de acțiune era prea mare. O opțiune bună pentru forțele speciale, poate. Interesul lui era sincer, dar recunoştea în sinea lui că examinarea era o distragere a atenției de la ceea ce îl rodea.

Altis. Simțea că omul se apropia. Nu lăsa o impresie în Forță ca orice Maestru Jedi pe care îl cunoscuse Anakin, poate cu excepția acelui sentiment de curiozitate neliniştită care i se părea aproape familiar. Anakin aşteptă până când auzi cizmele lui Altis pe rampa metalică înainte să se întoarcă.

— Îmi pare rău pentru oamenii tăi, Generale, spuse Altis.

— Da, pierdem mult prea mulți.

Anakin puse deoparte datapadul. Nu avea rost să încerce să-l păcălească pe Altis să creadă că nu era zdruncinat de felul său excentric de a fi şi de ceva anume în special.

— Ştiu că Rex este deosebit de deranjat. O să vorbesc cu el mai târziu – tinde să prefere puțin spațiu în astfel de momente.

— Şi în momente ca astea, fără îndoială că vezi înțelepciunea deciziei de a evita ataşamentul. Să te ataşezi prea mult de cineva este o cale sigură spre durere pentru unul dintre voi.

Ştie? fu primul gând al lui Anakin. Aproape că intră în panică.

Altis nu era ca ceilalți Jedi; s-ar putea să fi fost capabil să simtă tot felul de lucruri pe care nici măcar Obi-Wan – nici chiar Yoda – nu le putea simți. Adepții lui puteau face lucruri pe care niciun alt Jedi nu părea capabil să le facă – afinitatea cu maşinile, cu computerele. Anakin era un mecanic înzestrat, dar Callista putea trăi în maşină. Era aproape alarmant. Nici pe jumătate la fel de alarmant ca şi gândul că Altis ar putea şti despre Padme, totuşi.

— Rex regretă că au vieți scurte – la fel ca mine.

Altis părea un pic mai tânăr acum. Îşi schimbase subtil postura, nu-şi mai încleşta mâinile deasupra burţii, ci pe şolduri. Asta îl transforma cumva dintr-un înţelept într-un soldat veteran. Anakin ştia că nu avea de-a face cu un om simplu.

— Generale Skywalker, l-am cunoscut pe Qui-Gon Jinn. Un om extraordinar.

— Cu siguranţă mi-a făcut o impresie deosebită.

— Simt ce te frământă.

— Oh. *Ce să spun? N-ar spune nimănui, desigur. O simt.* E o listă destul de lungă.

— Nu e greşit să ai dezacorduri cu Consiliul Jedi. Qui-Gon a avut divergenţele sale cu ei, la fel şi eu. Nu e neapărat un lucru rău.

— Maestre... câţi elevi ai învăţat?

Altis ridică din umeri şi se uită într-o parte, ca şi cum ar fi calculat.

— Probabil că mii. Sunt un tradiţionalist – menţin totul simplu. Nu are rost să fim mai complecşi decât trebuie să fim. Aşa că predau *să fii bun, să faci bine şi să pui întrebări bune*. Cam atât, de fapt.

Anakin aproape că tresări. Se simţea prost că fusese şocat, dar habar n-avea câţi adepţi putea avea Altis. Acum ştia. Nu era vorba de o mică sectă de nebuni.

Altis zâmbi. Nu era îngâmfat. Era plin de regret. Era ca şi cum ar fi simţit că ajunsese prea târziu pentru ceva.

— N-ai de gând să mă întrebi ceea ce vrei să ştii cu adevărat, tinere?

Era singura şansă a lui Anakin. Ştia că era puţin probabil să-l mai vadă pe Altis, dacă îl va mai întâlni vreodată. Altis părea să ştie şi el asta. Părea să dea sfaturi de adio. Şi nu părea genul de om care să facă asta din obişnuinţă.

— Mi-ai răspunde dacă te-aş întreba?

— Bineînţeles.

— Sunteţi căsătorit?

Altis îşi înclină uşor capul într-o parte.

— Mi-am pierdut soţia acum câţiva ani. Îmi lipseşte teribil de mult. Am fost un Jedi mai bun şi datorită influenţei ei.

— Ataşamentul nu te-a... dus în partea întunecată, în mod clar. Şi nici pe vreunul dintre adepţii tăi.

— Acum am putea ajunge la adevărata ta întrebare.

Anakin aproape că cedă. Simţea atâta compasiune, atâta onestitate şi umilinţă în Altis, încât se întrebă dacă putea să i se confeseze în siguranţă. Totuşi, nu teama că Altis îi va dezvălui căsătoria secretă îl speria. Îi era teamă că, odată ce-şi va discuta deschis *tulburarea*, nu va mai putea face faţă niciodată să fie din nou un Jedi – genul lui de Jedi, genul lui Obi-Wan. Şi habar nu avea unde ar putea duce asta.

— Nu sunt sigur că am vreuna, spuse Anakin.

— Ei bine, dacă îţi dau un răspuns, atunci nu trebuie să simţi că ţi-ai trădat Maeştrii cerând unul. Altis se sprijini pe una dintre barele de siguranţă ale pereţilor etanşi. Nu ştiu de ce Maestrul Yoda sau oricare dintre ceilalţi membri ai Consiliului Jedi rareori vorbesc adepţilor lor despre faptul că noi existăm şi totuşi nu am căzut pradă părţii întunecate. Cu siguranţă este adevărat pentru multe fiinţe, utilizatori ai Forţei sau nu. Dar problema lor nu este ataşamentul. Problema lor este obsesia. Altis făcu o pauză pentru un moment. Anakin simţi că era cercetat cumva, că îi erau sondate gândurile. Aşa că, înainte să-ţi pot spune dacă ataşamentul este potrivit pentru tine, ar trebui să te întrebi dacă tu îl poţi suporta – Jedi sau nu.

Anakin era acum gata să trântească rampa dacă cineva părea să se rătăcească

şi să întrerupă această conversaţie. Trebuia să afle mai multe. Trebuia să fie capabil să înţeleagă, astfel încât să nu se întoarcă pe Coruscant copleşit de dorinţa de a-l confrunta pe Yoda.

— Cum aş putea spune dacă mă pot descurca, Maestre?

Altis ridică din umeri.

— Ai putea să laşi pe cineva să plece, dacă l-ai iubi? Ai putea să-l laşi să plece? Ai putea trăi fără el? Cât de departe ai merge pentru a-l împiedica să plece? Ce ai face pentru a-l salva? Întreabă-te, ascultă şi dacă vreunul dintre răspunsuri te face să te simţi speriat… ataşamentul poate fi plin de suferinţă, pentru tine şi pentru cei din jurul tău.

Era simplu; Altis spusese că îi plăcea să păstreze lucrurile necomplicate. Şi, ca toate lucrurile simple, era greu de făcut. Anakin încă nu-şi putea da seama dacă Altis ştia despre Padme, dar cu siguranţă ştia despre ataşament şi dădea impresia că ştia că Anakin se lupta cu el. Poate că ştia, de asemenea, că Anakin se lupta cu conştiinţa faptului că nu reuşise să-i salveze pe cei dragi lui.

Ei bine, Anakin voia adevărul. Era pregătit să fie cercetat.

— Chiar eşti un profesor foarte bun, Maestre Altis.

— Nu chiar, spuse el. Ştiu doar cum să pun întrebări. Elevii mei îmi dau răspunsurile. Aşadar, şi eu sunt de fapt… un elev. Întotdeauna voi fi. *Cel mai bătrân Padawan din oraş.* Acum, pot să-ţi pun o întrebare?

— Desigur.

— Ţi se spune *Cel Ales.* Te simţi ales?

— Nu chiar. Altis avea un mod simplu de a-l dezarma. Nu era sigur că ar fi spus asta nimănui în afară de Padme. Mă simt… diferit. Nu prea mă potrivesc. Încerc. Poate că am început prea bătrân.

— Callista era mai în vârstă decât eşti tu acum când a devenit Padawana mea. Cred că o anumită experienţă de viaţă poate face un Jedi mai bun. Dar n-aş vrea ca tu – sau Maestrul Yoda – să credeţi că încerc să te atrag în mica noastră comunitate. Eu nu caut recruţi. Altis părea foarte serios acum. Anakin ştia exact ceea ce spunea, cântărindu-şi cuvintele cât de atent putea un om. Dar dacă vreodată vei fi dat afară din Templu, nu uita că ne poţi găsi oricând. Noi nu închidem uşa nimănui.

Se ridică, scoase câteva mârâituri de durere şi îşi puse ambele palme pe şale.

— Simt că vine Padawana ta, spuse el. A avut un mic şoc cultural la întâlnirea cu noi. Îmi pare rău dacă asta îţi creează probleme. Spune-i doar că suntem nişte nebuni inofensivi dacă începe să devină o problemă.

— Cum vă poate găsi cineva? întrebă Anakin. Trebuia să întrebe, chiar dacă era ciudat. Nu am auzit niciodată de comunitatea voastră, deşi Qui-Gon v-a menţionat numele.

Altis îşi atinse două degete pe frunte într-un salut simulat.

— Uită-te doar în locurile nefericite pe care toţi ceilalţi le uită, spuse el. Noi vom fi acolo, făcând tot ce putem. Apoi coborî pe rampă, frecându-şi în continuare spatele cu părere de rău. Nu uitaţi să vă puneţi aceste întrebări, domnule General.

Anakin se trezi uitându-se la uşa deschisă a hangarului mult timp după ce dispăruse Altis. Poate că, până la urmă, exista o soluţie. Bătrânul Maestru părea să aibă mai multe răspunsuri decât recunoştea.

Aş putea trăi fără ea? Aş putea s-o las să plece? Anakin se simţi neliniştit, ca şi cum ar fi privit în jos, într-o fântână, cu mâinile bine fixate pe margini, dar care începeau să alunece în timp ce privea consternat la ceva ce ieşea din adâncuri. Se

trase înapoi. Poate că nu era momentul potrivit pentru a-şi pune astfel de întrebări, nu aici, în urma unei bătălii. Le va lăsa până când avea un moment de linişte, pentru a medita. Sentimentul acela de *a nu vrea să privească* era… înşelător. Trebuia să fie.

La urma urmei, Altis nu putea să aibă dreptate în legătură cu totul. Anakin decise că primul lucru pe care îl va face când *Leveler* va ieşi din hiperspaţiu va fi să o apeleze pe Padme şi să-i spună. Oricum, ea n-ar fi vrut niciodată să-l părăsească, şi nici el n-ar fi părăsit-o vreodată. Întrebarea lui Altis nu avea cu adevărat greutate.

Nu-i aşa?

* * *

Docul de transfer, şantierele navale Kemla

Mai era încă de lucru. Callista şedea cu Ash, fără să spună nimic, gândindu-se mult şi privindu-l pe Geith care se antrena jucăuş cu unul dintre Rynii[6] care călătoreau ocazional cu ei.

— Nici nu ți-ar veni să crezi că tocmai am purtat o bătălie, spuse Ash.

Artileristul Wookiee intră uşor pe unul dintre cheiurile de acostare de la docul de transfer Kemla, o insectă alături de *Leveler*. Avariile navei de asalt erau acum dureros de vizibile în iluminarea de mare putere care scălda docul orbital într-o lumină alb-albastră aspră. Era o masă de urme de arsuri, plăci îndoite şi părți lipsă. Muncitorii de la docuri adunau deja mici nave pilot în jurul ei.

Callista dădu din cap în direcția navei de război. Carena zdrobită umplea cea mai mare parte a ferestrei din acea parte.

— Oh, cred că…

— Cum a fost să te contopeşti cu sistemul de rachete? întrebă Ash.

Callista nu-şi mai putea aminti acum decât scurte, dar vii, cadre înghețate ale evenimentului. Totuşi, momentele de claritate ca de maşină îi rămăseseră în minte. Era sigură că acesta era motivul pentru care simțurile ei de Forță nu mai erau la fel acum.

— A fost un moment în care am crezut că nu mă voi mai separa niciodată de ea, spuse ea. Cred că mi-a plăcut destul de mult să fiu maşină pentru o vreme.

Dar nu un droid de luptă. Ar fi un pas prea departe.

Se gândi la Rex şi se întrebă dacă va putea să-i vadă pe Joc, Boro, Hil sau Ross, să vadă dacă sunt bine. Încă o surprindea viteza cu care oamenii formau legături în luptă, chiar dacă ar fi trebuit să ştie că aşa se întâmpla mereu.

— Crezi, spuse ea, că lupta ne leagă mai strâns decât prieteniile de zi cu zi pentru că este un mecanism de apărare? Că am evoluat pentru a rămâne împreună cu ființele care au cele mai mari şanse să lupte pentru a ne apăra?

— Este o viziune foarte… maşinistă.

— Acum râzi de mine.

— Nu, deloc. Dar prefer să cred că ne unim mai puternic în adversitate pentru că îi vedem pe ceilalți aşa cum sunt cu adevărat – pregătiți să moară pentru a ne salva, în loc să fugă.

Nu toată lumea. Doar cei buni.

— Pentru mine e aproape suficient, spuse Callista.

---

[6] Ryn – specie umanoidă inteligentă, cu păr alb şi cozi prehensile. Erau cunoscuți ca fiind itineranți şi erau rareori văzuți în Lumile Nucleului.

Yarille era următoarea oprire. Era o lume de care nimănui nu-i păsa prea mult; chiar şi luptele de acolo fuseseră scurte şi trecuseră mai departe, ca şi cum locul nici nu merita să fie cucerit. Serviciul de Informaţii Meteorologice al Republicii spunea că Yen Bachask – oraşul cel mai grav lovit – se confrunta cu o iarnă grea şi că zăpezile începuseră deja.

Maestrul Altis se plimba pe lângă ea, fără niciun semn de nerăbdare în timp ce aşteptau naveta de tranzit. Geith renunţă la simulacrul de meci de box cu băiatul Ryn – chiar şi un Jedi trebuia să se chinuie să treacă un pumn de garda lui – şi se lăsă pe scaunul de lângă ea.

— Sper că nu i-am supărat prea tare pe General şi pe Padawana sa, spuse Callista.

— Oh, o mică provocare la adresa convingerilor noastre este o plimbare revigorantă atât pentru intelect cât şi pentru suflet. Altis se uită fix la *Leveler*. Eu cu siguranţă am avut câteva provocări în ultimele zile.

— Am vrut să spun că nu vreau să chem Ordinul Jedi pe capul nostru, Maestre.

— Mă îndoiesc că se va întâmpla asta, draga mea. Până la urmă, avem o înţelegere de ceva timp.

— Dar ce fel de înţelegere putem avea dacă noi credem că se înşeală în privinţa acestui război? Callista se ridică în picioare şi îi oferi locul ei. Nu putem ignora acest lucru.

Altis clătină din cap politicos şi arătă spre şale, indicând că iar avea probleme.

— Aş fi un mincinos dacă aş spune că uneori nu am sentimente negative faţă de Maestrul Yoda, spuse el. Aşa că mă întreb de ce şi recunosc că trebuie să mă confrunt cu propriile mele nesiguranţe şi îngâmfări. Dar când dau la o parte toate astea şi mă uit la ceea ce îl îngrijorează pe Geith, atunci găsesc motive mai obiective de îngrijorare.

— Atunci ce facem în privinţa asta?

— Ne ocupăm de ceea ce ne prezintă războiul, ca şi cum nu ar exista niciun Jedi care să conducă forţele Republicii. Nu este o chestiune de *a fi de partea lor sau nu*. Suntem de partea celor care au cea mai mare nevoie de noi.

— Atunci s-ar putea să ajungem să luptăm pentru Republică.

— Şi vor fi zile în care nu vom lupta. Altis ridică degetul, distras pentru o clipă ca şi cum s-ar fi întrerupt singur. Corecţie. Când eu nu voi mai lupta. Pentru că nu vă voi dicta chestiuni de conştiinţă vouă, celorlalţi.

— Nu ar fi bine să vorbim cu Maestrul Yoda? S-ar putea să înţeleagă.

— El crede deja că înţelege, şi cred că şi eu înţeleg, dar înţelegem lucruri foarte diferite. Crezi că l-aş putea convinge?

Asta e o întrebare sinceră.

— Nu-l cunosc.

— Mă tem de propria mea negativitate. Dar dacă încerc să stau departe de emoţiile mele, atunci rămân pur şi simplu cu o întrebare – dacă o fiinţă care a trăit timp de secole poate înţelege ce este mai bine pentru majoritatea fiinţelor al căror timp este mult, mult mai scurt.

— Maestre, emoţiile nu sunt în mod inerent rele, spuse Geith. De ce să le lăsăm deoparte de data asta?

— Pentru că trebuie să fiu sigur că mă opun poziţiei lui Yoda din motivele corecte şi la ce anume mă opun de fapt. Susţinerea Republicii chiar şi atunci când e

imperfectă? Folosirea trupelor de clone? Dacă las deoparte emoțiile, cu ce realitate rămân?

— Emoțiile sunt programarea noastră, reacțiile care ne mențin în viață şi ne ajută să înțelegem ce este bine şi ce este rău. Dacă sunt supărat când cineva mă tratează ca şi cum nu aş avea nicio valoare sau drepturi, nu aşa îmi dau seama că nu ar trebui să tratez la fel un soldat clonă, un servitor sau pe oricine altcineva? Dacă mă jigneşte pe mine, atunci probabil că îi jigneşte şi pe alții.

— Un punct de vedere bun, Geith, dar ai grijă la presupunerea că toate ființele reacționează ca tine.

— Maestre, mi-aş da viața pentru tine, dar nu accept un argument care spune că, dacă alții nu sunt ca noi, putem să-i tratăm diferit. Asta este o scuză pentru exploatare. Aceasta este calea spre partea întunecată.

— Nu sugeram asta. Doar că înțelegerea motivelor celorlalți şi capacitatea de a vedea lumea aşa cum o văd ei este cheia atât a compasiunii… cât şi a succesului în luptă. Altis îi ciufuli părul lui Geith. Şi deşi sunt mişcat de devotamentul tău, aş prefera mai degrabă să trăieşti o viață lungă şi fericită, influențându-i pe alții prin exemplul tău şi crescând copii care să facă la fel. Şi tu, tânără femeie. O mângâie pe Callista pe cap. Ajunge cu tendințele de sacrificiu. Un pic de egoism te ține în viață pentru a face mai mult bine pentru alții, nu?

Naveta de tranzit apăru la vedere şi se aşeză cu inelul de andocare pe peretele etanş. Sasul de aer se blocă, luminile de avertizare pâlpâiră, iar uşile interioare se deschiseră. Era timpul să plece.

— Mergeți voi înainte, spuse Altis. Îi împinse să plece. Aştept pe cineva.

— Dacă pierdeți naveta asta, următoarea va fi abia peste o jumătate de oră.

Altis ridică din umeri.

— Vă deranjează să mă aşteptați?

— Maestre… unde am putea merge fără tine?

— Eu nu sunt *comunitatea.* Voi sunteți. Într-o zi, va trebui să meargă înainte şi să mă lase în urmă.

— Niciodată.

— Niciodată este o perioadă lungă de timp. Aşa că, dacă te vei decide să dai rămăşițele mele muritoare unui taxidermist şi să mă expui undeva pe navă, spuse Altis cu rigiditate, mă voi întoarce ca o fantomă şi-ți voi strica toate partidele de sabacc pe care le vei juca vreodată. Zâmbi. Voi aştepta.

Callista rămase cu el până în ultimul moment, până când droidul pilot aprinse lumina de avertizare pentru îmbarcare şi Ash o îmbarcă la bord după ceilalți.

— Este cineva important, spuse ea.

— Toată lumea este importantă pentru Maestru, spuse Callista.

Privi pe fereastră în timp ce naveta se îndepărta în scurta călătorie pentru a andoca la *Artileristul Wookiee*, până când Altis fu doar o mică pată de gri cărbune în bula iluminată din oțel transparent şi plastoid din zona de tranzit.

Da, toată lumea contează. Şi fiecare acțiune a lor contează, de asemenea.

* * *

Cabina Căpitanului, *Leveler*, docul orbital, Şantierele Navale Kemla

Gil era ocupat cu supervizorul şantierului, iar Hallena nu fusese niciodată bună la despărțiri. El ar fi înțeles. Nu era pentru totdeauna. Dar trebuia să fie acum.

Nu avea bagaje; nu conta. Stewardul lui Gil şi unul dintre ofiţerii clone de aprovizionare puseseră laolaltă câteva obiecte – salopete gri de flotă, lenjerie intimă de mărime bărbătească pe care o putea modifica mai târziu, articole de toaletă – şi le îndesă într-o mică geantă de stofă. Avea, de asemenea, un cont nedetectabil pe care îl putea converti în numerar. Ăsta era lucrul cel mai grozav în a fi un spion: Serviciul de Informaţii o antrenase să dispară, să nu lase urme, şi îi dăduse mijloacele de a face asta şi de a supravieţui în anonimat pe teren. Acum putea să facă exact asta. Totuşi, trebuia să schimbe toate creditel în bani, altfel, scurgerile constante din contul nedetectabil le-ar fi atras atenţia şi ei l-ar fi închis.

Nu am nevoie de prea multe. Sunt o supravieţuitoare.

În timp ce se privea în oglinda de pe peretele despărţitor al cabinei lui Gil, se întrebă dacă nodul de pe cap avea cumva legătură cu decizia ei de a se ascunde. La urma urmei, nu era stilul ei; întotdeauna se imaginase intrând în forţă în biroul lui Isard, numindu-l oricum – mai puţin *fund de Hutt* – şi spunându-i ce ar putea face cu slujba lui. Totuşi, ziua aceea nici măcar nu apăruse în fanteziile ei. Acceptase – mai puţin de bunăvoie, mai puţin uşor cu fiecare zi care trecea – că s-ar putea să nu-i placă slujba ei şi că s-ar putea nu poată dormi bine după unele părţi din ea, dar că munca trebuia să fie făcută. Treaba ei era să meargă în locurile întunecate unde nimeni altcineva nu putea merge. Problema era că găsise locul întunecat în interiorul ei însăşi. Nu era un loc în care să mai poată trăi. Nu avea cui să îşi ceară scuze; nu putea face nimic aici pentru a se ispăşi. Dar privi în sus, spre capul punţii, pentru că sus era singura direcţie care i se părea potrivită.

— Îmi pare rău, Vere. Îmi pare rău, Ince. Îmi pare rău, Shil. Îmi pare rău pentru toţi cei care au murit pentru ca eu să am o a doua şansă. Nu am de gând să o irosesc. Promit.

Ar fi trebuit să-i ceară scuze şi lui Gil, dar relaţia lor era mai complicată şi aşa va fi mereu. Termină de scris scrisoarea – o scrisoare potrivită pentru un domn căruia îi păsa de astfel de lucruri – şi o sigilă cu grijă înainte să o sărute şi să o lase sub decantorul de alcool. El se va uita acolo. El ar fi fost singurul care ar fi citit-o şi i-ar fi înţeles sensul. Şi atunci va şti unde o poate găsi.

Dacă nu pleca acum, atunci nu va mai pleca niciodată, iar Serviciul de Informaţii era pe deplin conştient de ultima ei poziţie cunoscută. Cel mai decent lucru de făcut era să-l elibereze pe Gil de orice complicitate în dispariţia ei.

Fără prizonieri. Fără ostatici.

Pentru că o iubea, el o va lăsa să plece – şi pentru moment, ea trebuia să plece.

Capitolul 13

Noi, Jedii, suntem pătați de legăturile noastre cu Republica. Mulți ne văd ca pe nişte executanți ai acesteia. Suntem de partea greşită. Ar trebui să ajutăm la distrugerea Republicii, odată pentru totdeauna.

Cavalerul Jedi Sora Bulq

Yarille, Inelul Exterior

Era încă o lume devastată; o altă partea a războiului mai mare, cu şi mai multe vieți distruse. Altis stătea pe rampa de încărcare a *Artileristului Wookiee* şi privea devastarea cu o inimă care nu se potrivea unui Maestru Jedi.

Noi putem face față la asta. Cu adevărat, putem.

Un oraş nou-nouț apăruse pe tundră, un oraş de corturi. În spatele lui, ca o vază sfărâmată, capitala regională Yen Bachask zăcea în ruine. Zona era atât de implacabil de plată, încât Altis era sigur că putea vedea un alt oraş bombardat în depărtare.

Poate că e un miraj. Poți avea parte de miraje în climatele reci?

Geith îşi puse mâna pe umărul Maestrului. Niciunul dintre cei doi bărbați nu spuse nimic în timp ce mici forme întunecate ieşeau din corturi pentru a se ridica şi a privi spre ei – refugiați strămutați de luptele care le loviseră lumea, apoi plecaseră mai departe.

— Hai s-o facem, spuse Geith. Scană orizontul, cu mâinile în şolduri. Nici măcar un copac. Ce loc mizerabil.

Callista, Ash şi ceilalți care acționau ca şefi de secții ieşiră din navă pe praful subțire de zăpadă pentru a începe să meargă cu o grijă lentă, deliberată, de genul *suntem aici ca să ajutăm*, spre oraşul de corturi, pentru a iniția contactul.

Întotdeauna era o idee bună să trimită mai întâi femeile. Altis cunoscuse atât de multe femei letale şi violente, încât nu era sigur de ce asta îi liniştea de obicei pe cei speriați şi suferinzi; dar refugiații reacționau mai bine când prima mână întinsă spre ei era cea a unei femei. Poate pentru că, în toată galaxia, soldații aveau tendința de a fi bărbați.

Aşteptă până când câțiva dintre localnici, acoperiți cu haine grele împotriva vântului aspru, făcură un pas înainte şi schimbară o strângere de mână cu Callista şi Ash.

— Este o fată bună, spuse Altis, mai mult pentru el însuşi decât pentru Geith.

— Ştiu, spuse Geith. Ea îşi revine întotdeauna. Chestia cu computerul chiar a speriat-o. Dar pare să fie bine acum.

Altis nu se gândise la asta. Dar Callista se schimbase subtil, iar el îşi notă în minte să fie cu ochii pe ea. O luă pe o cărare largă în jurul taberei improvizate pentru a vedea ce putea fi salvat şi târât din oraş. Pe măsură ce se apropiau de zidurile oraşului, se trezi călcând pe o densitate tot mai mare de resturi, cafenii şi albe, metalice şi plastoide. Erau rămăşițele droizilor şi ale soldaților clone.

Ince. Vere. Acei tineri, cărora nu li se permite să cunoască nimic altceva.

Nu atât conştientizarea a ceea ce călca în picioare îl opri din drum şi îi făcu

stomacul să se clatine, cât ceea ce simți. Forța îl apucă de guler, îl scutură, îl făcu să privească. *Vezi ce au făcut cei ca tine, Altis. Simte durerea şi mizeria pe care o generează pietatea goală*. Nu avu de ales decât să o asculte.

— Yoda, prostule.

Îi era teamă să meargă mai departe. Ştia că va vedea cadavre şi ştia că, într-un fel, cadavrele soldaților îl vor tulbura şi mai mult decât cele ale civililor. Avea să mediteze la asta.

— Şi te mai întrebi de ce a crescut partea întunecată în toți aceşti ani? Pentru că o lăsăm să se strecoare pe lângă noi pas cu pas.

Geith îl prinse de braț.

— Maestre?

— Sunt bine, Geith. Altis îşi puse mâna pe cea a lui Geith şi o mângâie în loc să o scuture. Nu voia să fie atins. Se simțea nedemn de îngrijorare sau de simpatie. Am doar momente de luciditate care mă taie până la os.

Merse mai departe oricum şi, da, erau cadavre. Va aranja incinerarea lor. Va încerca să anunțe rudele apropiate. Soldații nu aveau niciuna, dar cu siguranță *cineva* ținea evidența existenței şi a deceselor lor individuale. Lui Rex îi păsa. Prin urmare, dacă nimeni altcineva nu-i plângea, atunci cel puțin un frate clonă ar fi vrut şi ar fi avut nevoie să ştie. *Nu există pasiune, ci doar seninătate*.

— Gunoi, scuipă Altis. Gunoaie. Unde este pasiunea pentru dreptate? Unde este pasiunea pentru pace? Pasiunea pentru drepturi? Avem nevoie de pasiune! Fără pasiune – doar complacere! Am uitat ce am fost puşi aici să facem.

Geith, ca şi restul studenților săi, era obişnuit cu aceste dezbateri furioase *Altis contra Altis*. Mergea alături de Maestrul său cu răbdare.

— Cu toții simțim cum vine întunericul, Maestre.

— Nu este separată! Era atât de clar acum; Forța îl scutura şi îi cerea să asculte. Nu este o entitate separată! Nu este o altă ființă! Este în noi, este în noi, face parte din noi. Este orbirea noastră, faptul că noi credem că mica noastră identitate care spune că suntem *BĂIEȚI BUNI* ne scuteşte să ne uităm la propria noastră acceptare a răului. E mult mai uşor să arătăm spre Dooku şi să dăm vina pe el. Nu-i aşa? Dooku a fost un om bun când l-am cunoscut eu. Un om cu principii, un om cu pasiuni cinstite. Îi împingem pe astfel de oameni la acțiuni extreme când refuzăm să ne uităm la ceea ce îi tulbură. Noi suntem partea întunecată, cu toții. Este vorba despre ceea ce facem cu toții – şi noi nu facem nimic.

Geith era un om bun, aşa cum fusese şi Dooku cândva. Avea o minte fină; nu accepta niciodată autoritatea pentru că aceasta stătea deasupra lui cu un pumn sau cu o privire dezaprobatoare. Era neclintit în a-şi examina propriile neajunsuri. Dar nu era suficient să examineze şi să gândească. Fiecare ființă trebuia *să facă*. Buna intenție nu era suficientă. Buna intenție şi ochii orbi întorşi de la o realitate sâcâitoare, îl uciseseră pe soldatul care zăcea zdrobit la câtiva metri distanță, la adăpostul unei uşi. Ar fi putut să doarmă, ghemuit împotriva vântului muşcător, dacă nu ar fi fost faptul că o mare parte din corp îi lipsea.

Cine a plănuit o asemenea armată? Şi de unde a ştiut că se apropie războiul?

— Cred că timpul în care această problemă ar fi putut fi rezolvată s-a terminat cu mult înainte să te naşti tu, Maestre, zise Geith. Aşa că, opreşte-te înainte să te învinovățeşti pentru asta, pentru că te-ai retras din *viața Jedi obişnuită*.

— Asta, spuse Altis cu rigiditate, este negarea responsabilității personale. Cu toții putem face o diferență.

— Maestre, dacă un singur om ar putea schimba galaxia – tu ai fi reuşit până acum.

Altis se oţeli să se aplece şi să întoarcă cadavrul. Era țeapăn, nu de la *rigor mortis*, ci de la frig. Se întrebă dacă să scoată casca, dar nu putea suporta să-i vadă fața. Se uitase de prea multe ori în ochii lui Rex. Geith îşi puse mâna sub cotul lui şi îl ajută să se ridice în picioare.

Îl durea spatele. Fuseseră câteva zile grele, iar el nu întinerea.

— Am încercat să stăm departe de afacerile Republicii, spuse el. Dar ea nu vrea să stea departe de noi.

— Maestre, spuse Geith încet, asta nu înseamnă că am făcut compromisuri.

— Trebuie să oprim acest război.

— Ai văzut cum am încercat şi nu am reuşit să rămân distant, Maestre. Să ne îndepărtăm de Rex şi de oamenii lui nu ne face să avem mâinile curate. Tot vor muri. Dacă nu facem nimic... Ei bine, nu poate ieşi nimic bun din a nu face nimic.

— Mă simt speriat când îmi dau seama că Sora Bulq are dreptate. Că s-ar putea ca Republica să trebuiască să fie doborâtă.

— Nici eu nu cred că putem face asta. Tot ce putem face este să ne asumăm responsabilitatea pentru noi înşine şi să ajutăm victimele acestui război.

Altis se uită înapoi la navă. Era acum un flux constant de Jedi şi echipele lor de sprijin care transportau provizii către refugiați.

— Ca aceşti oameni nenorociți.

— Şi ei. Geith indică apoi soldatul mort. Şi ei sunt victime.

— Să ne facem utili, spuse Altis. Trebuia să se liniştească înainte să se ocupe de cadavre, iar puțină muncă cinstită, chiar şi cu spatele bolnav, era o modalitate bună de a o face. Doar pornirea generatoarelor va salva vieți. E din cauza vârstei mele, sau locul ăsta e rece ca moartea?

— E frig, Maestre.

Se întoarseră pe jos spre tabără. Lui Altis i se frânse inima; nu atât rănile pe care le vedea printre civili, cât privirea de pe fețele lor îl sfâşia. Era nedumerire. *De ce noi?* De ce venise războiul la ei? O femeie cu un copil mic agățat de picioarele ei îi întinse o ceaşcă, aburul curgând de pe marginea ei, iar el îşi dădu seama că nu cerea să i-o umple, ci îi oferea o băutură caldă. Probabil că vedea un bătrân, cu fața arsă de frig, care avea nevoie de ceva care să-l încălzească. Ea era, sincer vorbind, slabă şi ponosită, uzată de sărăcie; dar el nu văzuse în viața lui atâta frumusețe şi strălucire. Era perfecțiune; un simplu act de generozitate, iubire în starea ei brută şi naturală.

Serenitate, pe naiba. Pasiune. Pasiune, furie şi iubire. De asta are nevoie galaxia, nu de serenitate. Pasiune pentru schimbare. Furie față de această brutalitate. Iubire – multă iubire, pentru toată lumea, iubire între copii şi părinți, între soți, între frați şi surori, între prieteni. Avem nevoie de mai mult ataşament, nu de mai puțin. Doar ataşamentul ne poate împiedica să ne distrugem.

Altis avea un dar. Oricum ar funcționa aceste lucruri, galaxia îi dăduse abilități rare şi era de datoria lui să le folosească. Doar că nu ştia întotdeauna cum să le aplice cel mai bine.

Luă cupa, bău şi o îmbrățişă pe femeie. Găsi câteva bomboane în buzunar pentru copil. Una dintre studentele sale non-Jedi, Gali, tropăi spre el cu un braț plin de pături.

— Am crezut că te-am pierdut, Maestre, spuse ea. Ceea ce el credea că este o pătură în vârful grămezii se dovedi a fi o haină, iar ea i-o îmtinse. În numele zeilor,

îmbracă asta.

Altis trase paltonul în jurul lui pentru a-i face pe plac. Nu exista nicio regulă care să interzică unui Maestru Jedi să-i învețe pe cei care nu aveau puteri ale Forței. Dacă ar fi existat... Bah, el ar fi ignorat toate prostiile alea. Bărbații şi femeile obişnuite din comunitatea sa îl învățau zilnic mai multe decât ar fi putut el să-i învețe într-o viață întreagă. Aşa cum spunea mereu draga lui soție decedată – deloc sensibilă la Forță, predispusă să-i folosească sabia de lumină pentru a tăia crengile încăpățânate – înțelepciunea era mai mult decât să fii capabil să muți o masă cu puterea minții tale.

Da, Margani. Te aud. Încă te aud.

Geith se opri printre corturi pentru a-şi nota ceva pe datapadul său. Fiecare membru al comunității îşi cunoştea rolul în caz de urgență. Geith nota câți refugiați aveau nevoie de îngrijiri medicale; cazurile urgente erau deja tratate de către primii respondenți, dar erau alții care aveau nevoie de medicamente şi de îngrijiri speciale după ce se termina primul ajutor.

— Îmi las mândria doctrinară să mă încurce, Geith? spuse Altis. Luă în brațe un băiețel care se clătina spre el şi examină ochii curgători ai copilului. O femeie veni în fugă ca şi cum ar fi căutat copilul, iar Altis i-l dădu înapoi. Spune-mi direct. Este doar o ideologie deşartă din partea mea, o schismă idioată cu Yoda?

Altis voia să fie aşa. Chiar voia. Doi bătrâni nebuni care se certau pe teorii, pe vanități academice. Ar fi fost mult mai uşor de înghițit decât să simtă că ar fi putut evita un dezastru dacă ar fi argumentat mai tare.

— Nu, Maestre, spuse Geith. Mi-aş dori să fie aşa. Este vorba de a-ți trăi credința. Cred că frații noştri asceți au fost cooptați de guvern. Iar guvernarea se referă de obicei la exercitarea puterii.

Ah, micul revoluționar înflăcărat; Geith nu avusese niciodată încredere în putere. Nici măcar nu-i plăcea să o folosească pe a sa. Asta îl făcea admirabil.

— Şi dacă guvernul ar fi venit la noi pentru ajutor în locul lui Yoda, am fi refuzat? Nu vom şti niciodată.

— Asta se va sfârşi cu un dezastru pentru noi toți; ştii bine, nu?

Altis simți că i se înnoadă stomacul. Geith era întotdeauna cel care se gândea la inimaginabil. Cineva trebuia să o facă.

— Atunci hai să facem maximul de bine pe care îl putem face cât încă mai avem suflu în corpurile noastre, spuse el.

Altis auzi un pocnet de cizme în spatele lui. Cineva conducea un palet repulsor, fluierând fără noimă. Hallena Devis părea mult mai liniştită astăzi decât fusese când o cunoscuse prima dată. Să fi fost doar o chestiune de zile? Se spunea că viața unui spion nu era nici pe departe atât de fascinantă pe cât o arătau holofilmele, dar el se îndoia că ea mai pusese vreodată la cale vreo toaletă de campanie. Acum părea perfect mulțumită de sarcină.

O femeie inteligentă. Trebuie să ai curaj să părăseşti Republica. Sper că-şi aminteşte să-şi facă timp pentru a fi alături de căpitanul ei curajos. Între timp... e în siguranță cu noi.

— Unde vrei asta, Maestre? întrebă ea. Paletul era plin cu găleți, țevi de scurgere şi recipiente de dezinfectant duraplastul. Le montăm în afara taberei, da?

— Mai bine să fie la treizeci de metri de perimetru, spuse Altis. Callista este la conducere astăzi. Poate că putem redirecționa rezervele de apă din oraş.

Hallena aprobă din cap şi merse mai departe cu paletul. Altis închise ochii

pentru o clipă, îşi aminti de pasiunile intense pe care le simțise la Anakin Skywalker şi speră că cineva va avea bunul simț de a canaliza acele pasiuni în loc să încerce să le suprime. Simțea ceva... prevestitor. Oricine cu o asemenea cantitate de putere brută în Forță trebuia să fie dirijat cu grijă, nu pus în ham.

Skywalker ar fi avut un viitor nefericit. Altis o simțise. Era clar că avea deja un trecut nefericit. Ce însemna asta pentru galaxie...

Dar un singur om nu putea schimba o galaxie.

Sper că nu. Nici măcar eu.

Nu existau copaci, aşa cum spusese Geith. Deci nu existau lemne de foc; nu se putea vorbi de ruguri funerare. Morții trebuiau să fie îngropați, nu numai pentru controlul bolilor, ci şi pentru că Djinn Altis considera că fiecare avea dreptul de a muri cu demnitate – chiar dacă în restul vieții aceasta le fusese refuzată.

— Te rog, adu-mi o lopată, Geith, spuse Altis. Am treabă de făcut.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

